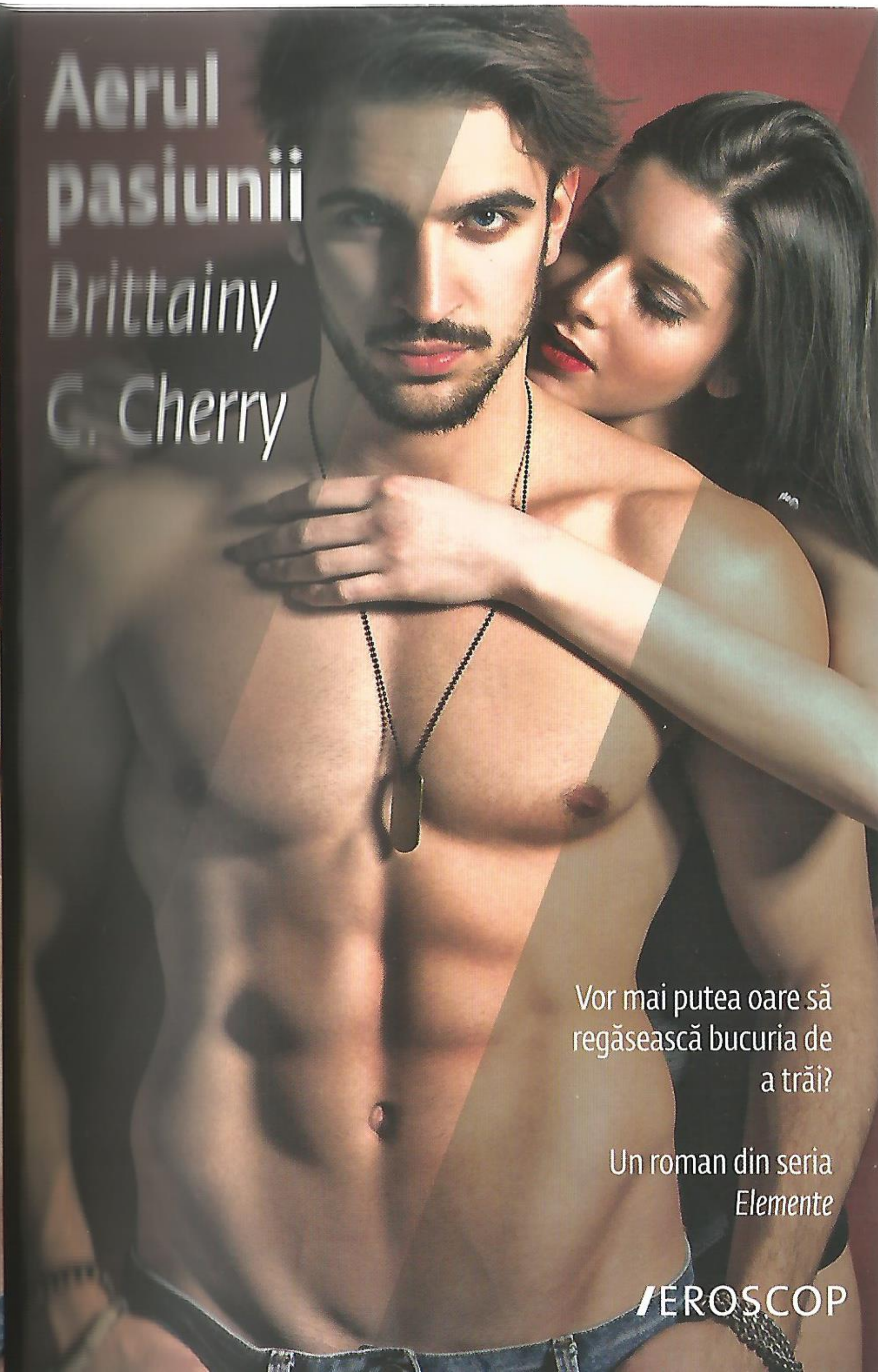

Aerul pasiunii
Brittainy C. Cherry
Vor mai putea oare să regăsească bucuria de a trăi?
Un roman din seria *Elemente*
EROSCOP

Stai departe de el, mi s-a spus. E crud. E lipsit de sentimente. Are mari probleme.

E ușor să judeci un om după trecutul lui. Să te uiți la Tristan și să vezi un monstru.

Dar eu n-am putut să fac asta. A trebuit să accept că e un om distrus pentru că și eu eram la fel.

Eram amândoi goi pe dinăuntru. Amândoi căutam altceva. Ceva diferit. Amândoi voiam să lipim la loc bucățile din trecutul nostru sfărâmat. Și apoi aveam poate să învățăm din nou să respirăm.

ISBN: 978-606-719-917-8

9 786067 199178

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

Aerul pasiunii

Brittainy C. Cherry

Prolog
Tristan

2 aprilie 2014

— Ai luat tot? a-ntrebat Jamie din foaierul casei părinților mei, rozându-și unghiile, în timp ce frumoșii ei ochi albaștri de căprioară îmi zâmbeau, amintindu-mi cât de norocos eram s-o știu a mea.

M-am dus acolo și am cuprins-o, trăgându-i trupul ei mic mai aproape, lipindu-i-l de al meu.

— Îhâm. Acum e-acum, păpușă. Cred că ne-a venit și nouă rândul.

Și-a încolăcit mâinile în jurul gâtului meu și m-a sărutat.

— Sunt atât de mândră de tine.

— De *noi*, am corectat-o eu.

După câtiva ani, cam prea mulți, de vise și speranțe, visul meu de a fabrica și vinde piese de mobilier lucrate manual devenea realitate. Tatăl meu era cel mai bun prieten și totodată partenerul meu de afaceri, alături de care porneam spre New York ca să vorbim cu

niște oameni de afaceri care se arătaseră foarte interesați să ne devină parteneri.

— Fără tine, care m-ai sprijinit, n-aş fi făcut nimic. Asta e șansa noastră să ne-ndeplinim dorințele.

M-a sărutat încă o dată.

N-am știut că o s-ajung să iubesc pe cineva atât de mult.

— Înainte să pleci, cred c-ar trebui să știi, a sunat învățătoarea lui Charlie. Iar a făcut prostii la școală, ceea ce nu e de mirare având în vedere cât de mult îi seamănă lui taică-său.

Am rânjit.

— Ce-a făcut de data asta?

— Doamna Harper a zis că i-a spus unei fete care făcea mişto de ochelarii lui că speră să se-nece cu o broască râioasă pentru că așa și arată, ca o broască râioasă. Să se-nece cu o broască râioasă — îți vine să crezi?!

— Charlie! am strigat înspre camera de zi.

A ieșit cu o carte în mână. Își scosese ochelarii, și eram convins că asta era cauza tuturor miștourilor de la școală.

— Da, tată?

— I-ai spus tu unei fete să se-nece cu o broască râioasă?

— Da, a zis el fără să clipească.

Pentru un puști de opt ani, părea surprinzător de relaxat în privința faptului că părinții s-ar putea supăra pe el.

— Amice, nu poți să zici așa ceva.

— Dar chiar arată ca o nenorocită de broască râioasă, tată! a răspuns el.

A trebuit să întorc capul ca să pot râde în voie.

— Vino și îmbrățișează-mă, omule.

M-a strâns tare. Mă îngrozea gândul că vor veni vremuri în care nu va mai fi atât de dornic să-și îmbrățișeze bătrânul tată.

— Să le asculți pe mama și pe bunica cât sunt plecat, bine?

— Da, da.

— Și să-ți pui înapoi ochelarii cât citești.

— De ce?! Sunt stupizi!

M-am aplecat și i-am dat un bobârnac peste nas.

— Bărbații adevărați poartă ochelari.

— Dar tu nu porți ochelari! a scâncit el.

— Da, dar... Ei bine, sunt și bărbați adevărați care nu poartă ochelari. Tu ascultă-mă, amice, și punețі-i, am zis eu, iar el s-a mai smiorcăit un pic, după care s-a dus să-și vadă de romanul lui.

În locul jocurilor video, prefera să citească, ceea ce mă bucura nespus. Eram conștient că moștenise dragostea pentru cărți de la mama sa, care era bibliotecară, însă, în același timp, îmi plăcea să cred că și faptul că eu îi citisem încă de pe vremea când era în burta ei a avut un cuvânt de spus.

— Voi ce planuri aveți azi? am întrebat-o pe Jamie.

— După-amiază mergem la piață. Mama ta vrea să ia niște flori. Și probabil că o să-i cumpere și lui Charlie ceva de care n-are nevoie. A, să știi că Zeus ți-a ros perechea ta preferată de Nike, așa că am de gând să-ți caut una nouă.

— Dumnezeule! A cui a fost ideea să ne luăm câine?

A râs.

— Să știi că tu ești vinovatul în cazul ăsta. Eu nici măcar nu mi-am dorit un câine — doar că tu nu poți să-l refuzi pe Charlie. Tu și mama ta aveți atâtea lucruri în comun, a conchis ea, după care m-a sărutat și a ridicat mânerul valizei. Să ai o călătorie grozavă! Du-te și fă ca visele noastre să devină realitate!

Mi-am lăsat buzele să le-atingă pe ale ei și am zâmbit.

— Când mă-ntorc acasă, o să fac biblioteca pe care ți-ai dorit-o întotdeauna. Cu rafturi înalte și tot tacâmul. După care o să fac dragoste cu tine undeva între *Odiseea* și *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

Și-a mușcat buza de jos.

— Promiți? a-ntrebat.

— Promit.

— Să mă suni după ce aterizează avionul, bine?

Ieșind, am dat din cap că da. Tata era deja în taxi, mă aștepta.

— Hei, Tristan! m-a strigat Jamie în timp ce puneam valiza în portbagajul maşinii.

Charlie era lângă ea.

— Da?

— TE IUBIM! au strigat ei în cor cu mâinile pâlnie la gură.

Am zâmbit şi le-am strigat şi eu înapoi acelaşi lucru.

* * *

În avion, tata n-a făcut decât să vorbească despre marea oportunitate care se deschidea în fața noastră. Îndată ce-am aterizat în Detroit, unde făceam escală, ne-am pornit amândoi telefoanele ca să verificăm căsuțele poştale și să le scriem lui Jamie și mamei că am ajuns cu bine.

După ce s-au aprins, când am văzut că amândoi avem tone de mesaje de la mama, am ştiut că ceva nu era în regulă. Mesajele m-au întors pe dos. În timp ce le citeam, telefonul aproape că mi s-a scurs printre degete.

Mama: A avut loc un accident. Jamie şi Charlie sunt destul de rău.

Mama: Veniți acasă.

Mama: Grăbiți-vă!!

Într-o clipită, într-o singură secundă, tot ce ştiam eu despre viață s-a schimbat.

Capitolul 1
Elizabeth

3 iulie 2015

În fiecare dimineață citeam scrisori de dragoste scrise pentru o altă femeie. Aveam atâtea în comun, de la ochii ciocolatii până la nuanța de blond a părului. Aveam același fel de a râde, cuminte, care totuși devenea mai zgomotos în compania celor dragi. Din colțul drept al gurii începea să zâmbească, și tot cu stângul se bosumfla. Întocmai cum făceam eu.

Am găsit scrisorile aruncate în tomberon, într-o cutie de tablă în formă de inimă. Sute de scrisori, unele mai lungi, altele mai scurte, unele vesele, iar altele zdrobitor de triste. Datele de pe ele fuseseră scrise cu ani și ani în urmă, unele dintre ele fiind de dinainte să mă nasc eu pe acest pământ. Unele erau semnate cu inițialele KB, altele cu HB.

M-am întrebat, oare cum s-ar fi simțit tata dacă ar fi știut că mama le-a aruncat pe toate?

Deși în ultima vreme îmi venea tot mai greu să cred că ea simțise toate câte erau scrise acolo.

Deplină.

Întreagă.

Parte din ceva divin.

În ultima vreme a părut să fie total opusul tuturor acelor lucruri.

Dărâmată.

Incompletă.

Mereu singură.

După ce-a murit tata, mama a ajuns o curvă. S-o pun mai frumos în cuvinte nu prea am cum. N-a fost ceva care să se-ntâmple imediat. Cu toate că domnișoara Jackson, care stătea pe strada noastră, o tocase mărunt de față cu oricine avea chef s-o asculte, spunând despre ea că nici pe când trăia tata nu fusese greu de convins să-și desfacă picioarele, eu știam că nu era adevărat. Chiar dacă pe vremea aia nu eram decât un copil, nu reușisem să uit vreodată felul în care obișnuia să-l petreacă cu privirea. Îl privea în felul în care doar o femeie care are ochi pentru un singur bărbat o poate face. În zorii zilei, când pleca la lucru, ea îi pregătea micul dejun și prânzul și i le punea la pachet alături de gustarea dintre mese. Tata s-a plâns dintotdeauna că îi e foame în permanență, așa că mama avea mereu grijă să îi pună în traistă mai mult decât suficient.

Tata era poet și preda la universitate, care era la o oră depărtare, așa că nu e de mirare că-și lăsau unul celuilalt scrisorele de dragoste. Tata muia cuvintele în cafea. Seara, le dădea drumul să se topească în whisky. Deși mama nu era la fel de pricepută ca soțul ei, fiecare scrisoare de dragoste stă mărturie că a știut cum să se facă înțeleasă.

Diminețile, din clipa în care tata ieșea pe ușă, mama zâmbea și îngâna ceva ca pentru ea cât timp strângea prin casă și mă pregătea pe mine pentru ziua care abia începea. Vorbea despre tata, zicea cât de mult îi lipsește, și îi scria scrisori de dragoste până noaptea târziu. Când se-ntorcea acasă, în timp ce el fredona cântecul lor preferat, mama turna pentru amândoi câte un pahar cu vin. El îi săruta încheieturile de fiecare dată când mâinile ei

ajungeau suficient de aproape de buzele lui. Râdeau împreună și chicoteau de parcă ar fi fost doi puștani care se-ndrăgosteau atunci pentru prima oară.

— Tu ești iubirea mea fără de sfârșit, Kyle Bailey, zicea ea, apropiindu-și buzele de buzele sale.

— Iar tu ești iubirea mea fără de sfârșit, Hannah Bailey, îi răspundea tata, rotind-o în brațele lui.

Iubire ca a lor nu găseai nici în basme.

Din cauza asta, cu ani buni în urmă, în acea zi toridă de august în care tata s-a dus, cu el s-a dus și o parte din mama. Mi-am amintit ce scria într-un roman pe care-l citisem la un moment dat: „Niciun suflet pereche nu părăsește lumea singur; întotdeauna ia cu el o bucată din cealaltă jumătate a sa". Nu-mi convenea deloc, dar avea dreptate. Mama nu s-a ridicat din pat luni întregi. Am fost nevoită s-o hrănesc în fiecare zi, să-i dau să bea, sperând pur și simplu să nu se usuce de supărare. Până să-și piardă soțul n-o văzusem o dată să plângă. Încercam să nu fiu prea sentimentală în preajma ei, știind că asta n-ar fi făcut decât să o întristeze și mai tare.

Plângeam destul când eram singură.

Când, într-un final, s-a ridicat din pat, câteva săptămâni la rând s-a dus la biserică, unde mă lua cu ea. Țin minte că aveam doisprezece ani și că mă simțeam total pierdută în biserică. N-am fost o familie prea bisericoasă până când n-au dat necazurile peste noi. Mă rog, nici escapadele noastre la biserică n-au ținut prea mult. Mama l-a făcut pe Dumnezeu mincinos, acuzând întreaga comunitate că nu face decât să piardă vremea cu așa o iluzie și cu promisiunea deșartă a unui tărâm al făgăduinței.

Pastorul Reece ne-a rugat să nu mai venim o vreme, să lăsăm apele să se liniștească nițel.

Nu știusem până atunci că oamenilor li se putea interzice să intre într-un lăcaș de cult. Atunci când pastorul zicea, „veniți, unul câte unul și toți laolaltă", eu îmi închipuiam că se referă mai puțin la prima parte și mai degrabă la „toți laolaltă".

În ultimul timp, mama își făcuse o nouă distracție: alți bărbați, mereu alții. Cu unii se culca, de alții se folosea doar cât să-și plătească facturile, iar pe alții îi ținea pe-acolo pentru că se simțea singură și pentru că ei aduceau oarecum cu tata. Pe unii îi și striga ca pe el. În seara asta, în fața căsuței sale era parcată o mașină bleumarin-închis, cu rame argintii, metalice, strălucitoare. Interiorul era îmbrăcat în piele roșie, de culoarea merelor, și acolo erau un bărbat cu trabucul în gură și mama, care îi stătea în poală. Părea că aterizase acolo direct din anii '60. Mama chicotea în timp ce el îi șoptea ceva, însă râsul ei era acela rezervat dintotdeauna tatei.

Ușor absent, ușor dogit, ușor trist.

Am aruncat o privire în josul străzii. Domnișoara Jackson era la post, înconjurată de țațele ei, arătând cu degetul către mama și noul ei bărbat de săptămâna asta. Voiam să fiu mai aproape și să le spun să-și țină fleanca, dar ne despărțea mai bine de o străduță-ntreagă. Chiar și copiii care băteau mingea pe stradă, pocnind-o cu niște crose rupte, s-au oprit din ce făceau și s-au holbat cu ochii cât cepele la mama și la străin.

Mașini care să coste cât a lui nu ajungeau niciodată să circule pe străzi ca a noastră. Încercasem să o conving pe mama să se mute într-un cartier mai spălat, dar a refuzat. M-am gândit că principalul motiv era acela că ea și tata cumpăraseră casa împreună.

Poate că încă nu renunțase la el în totalitate.

Bărbatul i-a suflat mamei în față un norișor de fum și au râs amândoi. Ea își pusese cea mai bună rochie, una galbenă, care îi lăsa umerii goi și i se mula pe talia de viespe, în partea de jos venind evazată. Era machiată atât de tare încât fața ei de femeie la cincizeci de ani arăta mai degrabă a treizeci de ani. Era frumoasă și fără gletul ăla din obraji, dar filosofia ei era că ceea ce transforma o fată într-o femeie era un strop de fard. Perlele pe care le purta la gât fuseseră ale bunicii Betty. Până atunci nu și le mai pusese niciodată pentru un străin. Mă întrebam ce-o făcuse să le poarte acum.

Cei doi s-au uitat în direcția mea, așa că m-am ascuns după stâlpul verandei, de unde îi urmăream.

— Liz, dacă ai de gând să te-ascunzi, măcar fă-o cum trebuie. Acum haide să-l cunoști pe noul meu prieten, a strigat mama.

Am ieșit de după stâlp și m-am dus la ei. Bărbatul a suflat încă un nor de fum, iar mirosul a rătăcit o vreme prin nările mele, timp în care i-am zărit părul grizonant și ochii de un albastru-închis.

— Richard, ea e fiica mea, Elizabeth. Noi, cunoscuții, îi spunem Liz.

Richard m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare într-un fel care m-a făcut să mă simt mai puțin umană. M-a studiat de parcă aș fi fost o păpușă de porțelan pe care voia s-o vadă cum se sfărâmă sub ochii lui. Am încercat să-mi ascund disconfortul, dar, lăsând ochii în pământ, a dat pe dinafară.

— Ce faci, Liz?

— Elizabeth, l-am corectat eu, tăios, privind în jos. Doar cunoscuții îmi spun Liz.

— Liz, nu-ți permit să-i vorbești așa! m-a apostrofat mama, cu ridurile adâncindu-i-se pe frunte.

Ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut că i se văd ridurile. Muream când o vedeam că, în loc să-mi țină partea, le lua de fiecare dată apărarea tipilor noi.

— Dă-i pace, Hannah. În fond, are dreptate. E nevoie de timp ca s-apuci să cunoști pe cineva. Numele de alint trebuie câștigate, nu puse-n brațe de pomană.

Felul în care Richard mă fixa pufăind din trabuc avea ceva necurat. Deși purtam o pereche de blugi largi și un tricou simplu, cu câteva numere mai mari, privirea lui mă făcea să mă simt expusă.

— Noi tocmai plecam în oraș să-mbucăm ceva, în caz că vrei să ni te-alături, mi-a propus el.

Am refuzat.

— Emma încă doarme.

Am întors capul către casa în care fetița mea ațipise întinsă pe o canapea extensibilă, pe care ea și cu mine o împărțeam de prea multe nopți deja, de când ne mutaserăm înapoi la mama.

Mama nu era singura care rămăsese singură, fără dragostea vieții ei.

Cu puțin noroc, eu n-aveam să sfârșesc ca ea.

Cu puțin noroc, eu aveam să rămân în faza tristă.

Trecuse un an de când Steven nu mai era printre noi. Chiar și așa, pe mine mă durea de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Eu și Emma locuiam de fapt și de drept în Meadows Creek, Wisconsin, într-o casă care necesita reparații și pe care Steven, Emma și cu mine o luaserăm și o transformaserăm într-un cămin. Acolo ne-am îndrăgostit nebunește, ne-am certat ca orbii, ne-am îndrăgostit iar, și tot așa.

Simpla noastră prezență între pereții săi era suficientă ca să-l însuflețească. După moartea lui Steven, însă, un curent rece a pus stăpânire pe întreg spațiul.

Ultima oară când fuseserăm împreună, în foaier, el mă ținea cu o mână pe după talie și amândoi credeam că fabricăm amintiri care aveau să dureze pentru totdeauna.

Pentru totdeauna a durat însă mult mai puțin decât i-ar plăcea cuiva vreodată să creadă.

În cea mai mare parte a timpului, viața își văzuse liniștită de cursul ei, dar, cu totul șocant, într-o zi a încetat să mai curgă.

Simțisem că mă sufocă amintirile, tristețea mă năpădise, așa că venisem să stau la mama.

Să mă întorc acolo ar fi însemnat să accept cu adevărat faptul că el chiar nu mai era. Trăisem mai bine de un an în lumea asta de închipuiri, prefăcându-mă că el nu făcuse decât să iasă după lapte și că avea să intre pe ușă în orice moment. În fiecare seară în care mă duceam să mă culc, mă întorceam pe partea stângă și închideam ochii, prefăcându-mă că lângă mine era Steven.

Acum, însă, Emma mea avea nevoie de mai mult. Emma mea avea nevoie să vadă mai departe de canapelele extensibile, de bărbații

străini, de vecinii bârfitori care spuneau vorbe care n-ar trebui să ajungă niciodată la urechile unui copil de cinci ani. Și, de asemenea, avea nevoie de mine, care bâjbâisem în întuneric, fiind doar pe jumătate mama pe care o merita. Poate că dacă voi înfrunta amintirile din vechea noastră casă îmi voi regăsi liniștea.

M-am întors în casă și m-am dus să văd ce face îngerul meu, care dormea cu pieptul săltând și coborând într-un ritm perfect. Aveam atâtea în comun, de la gropițele pe care le făceam în obraji până la nuanța de blond a părului. Aveam același fel de a râde, cuminte, și care totuși devenea mai zgomotos în compania celor dragi. Din colțul drept al gurii începea să zâmbească, și tot cu stângul se bosumfla. Întocmai ca mine.

Cu o singură mare diferență.

Ea avea ochii lui albaștri.

M-am întins lângă Emma, sărutând-o delicat pe năsuc, apoi am atentat la cutia de tablă în formă de inimă și-am citit o scrisoare de dragoste. Era una pe care o mai citisem și înainte, dar care mă emoționa în mod special.

Uneori îmi închipuiam că scrisorile erau de la Steven.

Întotdeauna vărsam câteva lacrimi.

Capitolul 2
Elizabeth

— Chiar plecăm acasă? a întrebat Emma somnoroasă atunci când, în camera de zi, dimineața și-a făcut loc prin fereastră, scăldându-i fața dulce în lumina ei.

Am ridicat-o din pat și am pus-o alături de Bubba — ursulețul și camaradul ei preferat — pe cel mai apropiat scaun. Bubba nu era un simplu ursuleț de pluș, ci unul mumificat. Vedeți voi, fetița mea era puțin ciudată, iar după ce a văzut și filmul *Hotel Transilvania* — în care apăreau zombi, vampiri și mumii — și-a zis că puțin înfricoșătoare și puțin ciudată fac o combinație perfectă.

— Da, plecăm acasă, i-am zâmbit eu în timp ce strângeam canapeaua.

Stătusem trează toată noaptea, făcusem bagajele.

Emma a rânjit cu gura până la urechi, așa cum obișnuia tatăl ei, și a strigat de bucurie:

— URA!

După care i-a spus și lui Bubba că plecăm acasă.

Acasă.

Cuvânt care m-a împuns un pic în străfundul inimii, dar am continuat să zâmbesc. Mă învățasem să zâmbesc întotdeauna de față cu Emma — pentru că, la rândul ei, Emma se-ntrista de fiecare dată când credea că sunt necăjită. Şi chiar dacă îmi dădea cele mai dulci sărutări de eschimos atunci când mă simțeam rău, nu era nicidecum o grijă pe care trebuia să o poarte.

— Ar trebui să ajungem la timp ca să prindem artificiile de la noi de pe acoperiș. Mai ții minte cum ne uitam cu tati la artificii de pe acoperiș? Ții minte, scumpo? am întrebat-o eu.

Ochii i s-au îngustat, de parcă ar fi plonjat adânc în mintea ei, căutând. Ce bine ar fi fost să avem mințile ca niște biblioraftiuri, să putem accesa amintirile preferate în cadrul unui sistem atent organizat oricând am avea chef!

— Nu țin minte, a zis ea, strângându-l la piept pe Bubba.

Ceea ce-mi frânge inima.

Chiar și așa, am zâmbit.

— Ei bine, ce zici tu dacă ne oprim pe drum la un magazin și cumpărăm niște Bomb-Pops pe care să le mâncăm pe acoperiș?

— Și niște Cheeto Puffs pentru Bubba!

— Sigur că da!

Emma a zâmbit și a țipat încă o dată de bucurie. De data asta i-am zâmbit și eu din toată inima.

O iubeam mai mult decât avea să înțeleagă ea vreodată. Dacă n-ar fi fost ea, m-aș fi lăsat cu totul pradă suferinței. Emma mi-a salvat sufletul.

* * *

Nu mi-am luat rămas-bun de la mama, pentru că ea nu s-a mai întors acasă după cina în oraș cu Casanova. La început, când abia veniserăm și se-ntâmpla ca ea să nu se mai întoarcă, o sunam în disperare, făcându-mi mii de griji, însă mai mereu țipa la mine, spunându-mi că e o femeie în toată firea care face lucruri de femeie în toată firea.

Așadar, i-am lăsat un bilet.

Plecăm acasă.
Te iubim.
Pe curând.
— E&E

Am condus ore întregi. La mine-n rablă, coloana sonoră a desenului animat *Frozen* a rulat într-atât de mult încât aş fi preferat să-mi tund genele una câte una, cu o lamă de ras. Emma reuşea cumva să asculte acelaşi cântec de un milion de ori şi, de fiecare dată, să-l pună pe alte versuri. Să fiu sinceră, versiunea ei mi se părea întotdeauna mai bună.

După ce-a adormit, *Frozen* s-a dus şi el la somn cu ea, lăsând în maşină o tăcere deplină. Am întins mâna către scaunul din dreapta, cu palma în sus, aşteptând o mână care să-şi treacă degetele printre ale mele şi să strângă pumnul, dar atingerea nu s-a produs niciodată.

Sunt bine, mi-am spus în sinea mea, repetând la nesfârşit. *Sunt aşa de bine.*

Într-o bună zi, o să fie adevărat.

Într-o bună zi, chiar o să fiu bine.

Când am intrat pe autostrada I-64, am simţit că mi se pune un nod în gât. Mi-aş fi dorit s-o iau pe drumuri lăturalnice până în Meadows Creek, însă acesta era unicul mod de a intra în oraş. Traficul era destul de aglomerat pentru o zi de sărbătoare, dar asfaltul turnat recent în locul vechiului drum plin de crăpături îndulcea experienţa călătoriei. Mi-am amintit cum stăteam şi mă uitam la ştiri, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Accident în lanţ pe I-64!
Haos!
Catastrofă!
Răniţi!
Morţi!

Steven.

O gură de aer.

Am condus mai departe. Tentativa de evadare a lacrimilor a eşuat. Am reuşit să-mi induc o stare de amorţeală, pentru că, dacă nu eram amorţită, începeam să simt totul. Şi dacă simţeam totul, mă prăbuşeam. Şi nu aveam voie să mă prăbuşesc. Uitându-mă la copilaşul meu în oglinda retrovizoare, am văzut micul meu rezervor de tărie. Am trecut şi de autostradă şi am luat încă o gură de aer. Aşa avansam în fiecare zi, o gură de aer, apoi încă una. Nu puteam să gândesc mai departe, m-aş fi sufocat respirând.

Pe o bucată albă de lemn şlefuit era un semn pe care scria „Bine aţi venit în Meadows Creek".

Emma se trezise şi acum se uita pe geam.

— Mamă?

— Da, puiule?

— Crezi că tata o să ştie că ne-am mutat? Crezi că o să ştie unde să lase penele?

După moartea lui Steven, când ne-am dus să stăm cu mama, în curtea din faţă am găsit împrăştiate nişte pene albe de pasăre. Când Emma a întrebat ce-i cu ele, mama a zis că erau mici semne de la îngeri, care ne dădeau de înţeles că erau întotdeauna în preajmă, veghind asupra noastră.

Emmei i s-a părut încântător, şi oriunde vedea o pană, înălţa capul spre cer şi şoptea zâmbind:

— Şi eu te iubesc, tati.

După care fotografia pana şi o adăuga colecţiei sale de poze intitulate „Tati şi cu mine".

— Sunt sigură că o să ştie unde ne găseşte, scumpo.

— Da, a fost ea de acord. Da, o să ştie unde ne găseşte.

Copacii erau mai verzi decât mi-i aminteam eu, iar magazinaşele din centrul Meadows Creek, decorate cu roşu, alb şi albastru, erau gata de sărbătoare. Totul era atât de familiar şi totuşi atât de străin în acelaşi timp. Steagul Americii flutura în bătaia vântului. Dedesubt,

doamna Frederick planta în ghiveci trandafiri în culori patriotice. A făcut un pas în spate, pentru a-și admira casa, și întreaga ei ființă a vibrat de mândrie.

Am rămas blocate la singurul semafor din oraş timp de zece minute. Aşteptarea părea să nu aibă niciun sens, însă îmi oferea un răgaz să observ toate lucrurile care îmi aminteau de Steven. De noi. Îndată ce s-a făcut verde, mi-am apăsat piciorul pe pedala de accelerație. Nu-mi doream decât să ajung acasă şi să pot ignora umbrele trecutului. Când am pornit de pe loc, am văzut cu coada ochiului un câine năvălind înspre maşină. Am călcat instantaneu frâna, însă rabla mea antică şi de demult a sughiţat şi a ezitat să se oprească. Când, într-un sfârşit, a reuşit s-o facă, un scâncet mi-a spart urechile.

Inima mi s-a oprit în gât, împiedicându-mă să mai respir. Am tras pe dreapta. Emma a întrebat ce se petrece, dar n-aveam timp să-i răspund. Am deschis portiera și-am sărit să văd ce s-a întâmplat cu bietul câine. Înspre mine, tot în fugă, a venit un bărbat. M-a ţintuit cu privirea, forţându-mă, aş zice, să privesc adânc în ochii săi gri-albăstrui, intenşi şi tulburaţi. Majoritatea ochilor albaştri păreau călduroşi şi primitori. Nu şi ai săi. Ai săi erau tăioşi, ca şi postura sa. Tainici, ca de gheaţă. Deşi irişii îi erau mărginiţi la exterior de nuanţe albăstrii, fâșiile argintii sau chiar negre care-i completau dădeau privirii sale o notă voalată. Ochii săi erau asemănători umbrelor care învăluiau cerul, anunțând o furtună cu descărcări electrice.

Mi-erau atât de cunoscuţi ochii ăia. Îl știam? Puteam să jur că mai văzusem undeva privirea aceea. Când s-a uitat în direcţia câinelui nemişcat despre care credeam că-i aparţine, chipul i-a căpătat o expresie terifiată, lividă. În jurul gâtului avea nişte căşti uriaşe, care îi ieşeau din buzunarul de la spate al pantalonilor.

Era îmbrăcat ca pentru sport. Tricoul alb, cu mânecă lungă, îi înfăşura braţele musculoase, şortul negru îi dezvăluia picioarele bine făcute, iar fruntea îi era acoperită de broboane de transpiraţie. Am

presupus că își scosese câinele la o alergare și că scăpase lesa din mână, însă bărbatul era desculț.

De ce era desculț?

Asta nu conta. Câinele era în regulă?

Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Îmi pare rău, n-am văzut... am început eu să vorbesc, însă el s-a-ncruntat grozav la auzul cuvintelor mele, ca și când l-ar fi ofensat.

— Ce naiba?! Îți bați joc de mine sau ce mama naibii?! a țipat el, făcându-mă să tresalt.

A luat câinele în brațe, legănându-l de parcă ar fi fost propriul său copil. A rămas în picioare. Am rămas și eu în picioare. S-a uitat de jur împrejur. La fel am făcut și eu.

— Haide să te duc cu el la veterinar, am zis eu începând să tremur la vederea câinelui, care era cuprins de spasme în brațele străinului.

Știam că tonul pe care-mi vorbise ar fi trebuit să mă scoată din sărite, însă atunci când cineva era în stare de șoc, nu prea aveai cum să-l învinuiești pentru felul în care se comporta.

— Te rog, am implorat eu. E prea departe să mergi pe jos.

A dat din cap o dată, doar o dată, apoi a deschis portiera și s-a așezat pe scaunul din dreapta, cu câinele în brațe, trăgând portiera în urma sa.

Am sărit în mașină și-am luat-o din loc.

— Ce se petrece? a întrebat Emma.

— Mergem un pic cu cățelul să-l vadă un doctor, scumpo. Totul e-n regulă.

Speram din tot sufletul că nu o mințeam.

Ne-a luat douăzeci de minute să ajungem la cel mai apropiat cabinet veterinar cu program non-stop, și nici drumul în sine n-a decurs întocmai cum mi-am închipuit eu.

— Fă stânga pe Cobbler Street, a ordonat el.

— Pe Harper Avenue o să ajungem mai repede, l-am contrazis eu, la care el a mârâit, lăsând să se vadă că e mai mult decât enervat.

— Habar n-ai ce naiba vorbești — ia-o pe Cobbler!

Am tras aer în piept.

— Știu să conduc.

— Oare? Eu cred că tocmai din cauza asta suntem aici.

Atâtica a lipsit să-l dau pe nesimțit jos din mașină. Scâncetul câinelui a fost singurul motiv pentru care n-am făcut-o.

— Mi-am cerut scuze.

— Câinele n-are ce face cu ele.

Măgarule!

— Următoarea la dreapta e Cobbler, a zis el.

— Următoarea e Harper, următoarea la dreapta.

— N-o lua pe Harper.

O, ba da! O s-o iau fix pe Harper, doar ca să îl enervez la culme pe tipul ăsta. Cine se crede?

Am făcut dreapta pe Harper.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai luat-o pe Harper, a mormăit el.

Reacția lui m-a făcut să zâmbesc, dar doar până când am văzut semnele care indicau că drumul era închis pentru reparații.

— Tu mereu ești așa de ignorantă?

— Tu mereu... mereu... mereu... am început eu să mă bâlbâi, pentru că, spre deosebire de unii, eu nu mă pricepeam atât de bine să mă cert cu oamenii.

De fapt, nu mă pricepeam mai deloc. În mod normal, sfârșeam prin a plânge ca un copil, asta pentru că mie nu-mi veneau niciodată în minte cuvintele cu viteza cu care se desfășura cearta. Eram mai degrabă genul ăla de ciudată care se gândea la cele mai bune replici trei zile după ce disputa se încheiase.

— Tu mereu... mereu... mmm...

— Mereu ce? Spune odată! Cu cuvintele tale! a ordonat el.

Am sucit de volan, schimbând direcția de mers cu 180 de grade și îndreptându-mă spre Cobbler Street.

— Tu mereu ești ca...

— Haide, Sherlock, poți s-o faci! a zis el batjocoritor.

— O PULĂ! am țipat eu, intrând pe Cobbler.

În mașină s-a făcut liniște. Am simțit cum încep să-mi ardă obrajii. Am strâns mai tare de volan.

Când am oprit mașina pe alee, el a deschis portiera și, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, a ridicat câinele și a zbughit-o cu el la Urgențe. M-am întrebat dacă din punctul ăsta trebuia să ne vedem fiecare de treaba noastră, dar am știut că n-aș fi putut să mă liniștesc până nu aflam dacă totul e bine cu câinele.

— Mami? a întrebat Emma.

— Da, puiule?

— Ce e o pulă?

Eșecul cu numărul cinci sute optzeci și doi pe ordinea de zi a sarcinii de a fi părinte.

— Nimic, pui. Am zis bulă. O bulă e un balon.

— Păi și tu l-ai făcut pe nenea balon?

— Îhâm. Un balon mare.

— O să moară cățelușul lui? m-a întrebat ea.

Chiar sper să nu.

După ce-am dres-o cu Emma, ne-am dus amândouă în sala de primire a urgențelor. Străinul dădea cu pumnii în biroul de la recepție. I se mișcau buzele, dar nu-nțelegeam o iotă din ce zicea.

Recepționera părea să se simtă din ce în ce mai stânjenită.

— Domnule, nu spun decât că mai întâi trebuie să completați formularul și să faceți dovada că dețineți o carte de credit care are acoperire, altfel nu putem să trecem la pasul următor și să vedem ce a pățit câinele dumneavoastră. În plus, nu aveți voie să intrați în clinică fără pantofi în picioare. Și să știți că atitudinea dumneavoastră nu ajută cu nimic.

Străinul a lovit din nou cu pumnii în birou înainte să înceapă să se plimbe înainte și înapoi, trecându-și mâna prin coama neagră. Respira greu și inegal, iar pieptul îi sălta și cobora destul de vizibil.

— Ţi se pare că am ieşit cu cardurile după mine? Ieşisem la alergat, cretino! Dacă tu n-ai de gând să faci nimic, cheamă pe cineva mai competent!

Femeia a tresărit la auzul cuvintelor lui pline de furie, ca şi mine, de altfel.

— Sunt cu mine, am zis eu, îndreptându-mă către recepţioneră.

Eram cu Emma de mână, care, la rândul ei, îl ţinea pe Bubba. Am scos portofelul din geantă şi i-am întins femeii cardul meu de credit.

— Sunteţi sigură că sunteţi cu *dumnealui*? a întrebat ea, aproape jignitor, de parcă străinul era cineva care ar fi meritat să fie singur.

Nimeni nu merită să fie singur.

M-am uitat la el. În ochii lui se citea acum, pe lângă furia care nu se evaporase, o undă de perplexitate. Voiam să-mi întorc privirea de la el, însă tristeţea ochilor mi se părea mult prea familiară.

— Da, am aprobat. Sunt cu el.

Femeia a continuat să ezite, moment în care am întrebat-o:

— E vreo problemă?

— Nu, nu. O să vă rog doar să completaţi formularul acesta.

I-am smuls planşeta din mână şi m-am îndreptat către sala de aşteptare.

Televizorul atârnat de perete era pe Animal Planet, iar în colţul opus era un trenuleţ de jucărie cu şine pe care Emma şi Bubba l-au luat rapid în primire. Străinul se holba în continuare la mine în felul lui dur şi distant.

— Am nevoie de câteva informaţii, am zis.

S-a apropiat încet şi s-a aşezat lângă mine, lăsându-şi mâinile să-i cadă în poală.

— Cum îl cheamă? Pe câine, vreau să zic.

A deschis gura şi a rămas o secundă aşa:

— Zeus.

Am zâmbit la auzul numelui. Ce nume perfect pentru un golden retriever grăsan!

— Și pe tine?

— Tristan Cole.

După ce-am terminat cu hârțoagele, i le-am întins înapoi recepționerei.

— Treceți orice-ar avea nevoie Zeus în contul meu.

— Sunteți sigură?

— Absolut.

— Știți, s-ar putea aduna, m-a avertizat ea.

— Atunci adunați.

M-am așezat înapoi lângă Tristan, care a început să bată darabana pe șort. Era agitat, întreg corpul lui trăda asta. Când l-am privit, m-a fixat la fel de confuz cum o făcuse încă de când ni se întâlniseră drumurile.

Buzele lui au început să mormăie ceva în timp ce degetele i se frecau unele de celelalte cu repeziciune. Apoi și-a pus căștile pe urechi și a pornit casetofonul.

Din când în când, Emma venea la mine și mă întreba când plecăm acasă, iar eu îi spuneam de fiecare dată că mai durează puțin. Întorcându-se la trenuleț, se holba la Tristan, înregistrându-i toate trăsăturile.

— Hei, domnule.

El a ignorat-o. Ea a dus mâinile la gură.

— Hei, domnule! a zis ea, ridicând vocea de data asta.

A fost de-ajuns un an petrecut cu mama pentru ca versiunea mea mai mică să se transforme într-un monstru obraznic.

— Hei, domnule! Cu tine vorbesc! a zis ea, bătând din picioare.

Străinul s-a uitat la ea.

— Ești o BULĂ mare, grasă și băloasă!

O, Doamne, Dumnezeule!

N-ar fi trebuit să am dreptul să fiu părinte. Eram de-a dreptul varză la capitolul ăsta.

M-am ridicat s-o cert, însă pentru o fracțiune de secundă am văzut un mic zâmbet în spatele bărbii dese a lui Tristan. Era aproape

inexistent, dar pot să jur că am văzut cum i se îndoaie buza de jos. Emma reuşea să facă şi cele mai negre suflete să zâmbească; eu eram dovada vie a acestui fapt.

După treizeci de minute, veterinarul a ieşit şi ne-a anunţat că Zeus avea să fie în regulă — câteva zgârieturi şi o lăbuţă ruptă. I-am mulţumit, iar când s-a îndepărtat, Tristan şi-a desfăcut braţele şi s-a ridicat. Tremura din toate încheieturile. Măgarul plin de nervi se evaporase cât ai zice peşte. În locul lui, se instalase disperarea. Copleşit de emoţii, a început să plângă incontrolabil, cu lacrimi amare, brut şi dureros. Curând m-am trezit şi eu că bocesc, şi aş fi putut să jur că o parte din inima mea s-a frânt la unison cu a lui.

— Hei, Bulă! Bulă! Bulă, nu plânge, a zis Emma, mângâindu-l pe Tristan pe tricou. E-n regulă.

— E-n regulă, am zis şi eu, repetând cuvintele fetiţei mele dragi şi punând o mână în semn de susţinere pe umărul lui.

— Zeus e-n regulă. E bine. Şi tu eşti bine.

S-a întors spre mine şi a dat din cap ca şi când m-ar fi crezut oarecum. A tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi şi-a acoperit ochii cu mâinile, dând din cap înainte şi înapoi. Încerca să-şi ascundă jena cum ştia el mai bine. Ruşinea.

Şi-a dres glasul, apoi s-a tras de lângă mine. Am stat departe unul de celălalt până când s-a întors veterinarul şi ni l-a adus pe Zeus, care era gata de plecare. Tristan şi-a luat câinele în braţe, care, deşi obosit, a reuşit totuşi să dea din coadă şi să-şi pupe stăpânul în bot. Tristan a zâmbit — de data asta a fost aproape imposibil să-l ratez. Un zâmbet mare, eliberator. Dacă dragostea ar fi fost o clipă, aceasta ar fi fost dragostea.

Nu m-am băgat peste ei. Emma m-a luat de mână şi i-am urmat pe Tristan şi Zeus afară din spital la câţiva paşi în urmă.

Tristan a luat-o înainte cu Zeus în braţe, fără să-i pese dacă aş fi sau nu dispusă să-i duc înapoi tot cu maşina. Am dat să-l opresc, dar n-aveam niciun motiv să-l fac să se-ntoarcă. Am urcat-o pe Emma, i-am pus centura şi am închis portiera. Era să-mi stea inima când

l-am văzut pe Tristan la câțiva centimetri de mine. Privirile ni s-au intersectat, iar ochii mei pur și simplu nu se mai puteau desprinde de ai lui. Ritmul respirației mi s-a accelerat — încercam să-mi amintesc când stătusem ultima oară atât de aproape de un bărbat.

S-a dat mai aproape.

Eu am rămas pe loc.

A tras aer în piept.

Am tras și eu aer în piept.

O singură gură de aer.

Atât am putut.

Distanța la care ne găseam dintr-odată mi-a căscat un gol în stomac. Eram deja pregătită să zic „cu plăcere" pentru „mulțumescul" pe care eram sigură c-o să mi-l spună, însă el mi-a scuipat printre dinți :

— Învață dracului să conduci o mașină!

Nu tu „mulțumesc că ai plătit pentru tot", nu tu „mulțumesc că m-ai adus până aici", nu. „Învață dracului să conduci o mașină!"

Ei bine, dacă așa stă treaba:

— Cu plăcere, Bulă! am șoptit eu în bătaia vântului care îmi mângâia pielea zgribulită.

Capitolul 3
Elizabeth

— Măi, dar v-a luat ceva să ajungeți aici! a spus Kathy zâmbind și a ieșit din casă pe ușa din față.

Habar n-aveam că ea și cu Lincoln aveau să ne întâmpine acasă, dar era perfect normal. Nu ne mai văzuseră atâta amar de timp, deși locuiau la cinci minute distanță.

— Buni! a strigat Emma.

După ce i-am desfăcut centura, a zbughit-o din mașină la bunica ei, mai fericită ca niciodată. Kathy a așteptat-o cu brațele deschise și a ridicat-o la piept.

— Ne-am întors acasă, buni!

— Știu! Ne bucurăm foarte mult să auzim asta, a zis Kathy, umplând-o pe Emma de sărutări.

— Unde-i tataia? a întrebat ea, referindu-se la Lincoln, bunicul ei.

— Pe mine mă căutai? a zis Lincoln, ieșind din casă.

Avea șaizeci și cinci de ani, dar arăta mult mai tânăr decât era. Kathy și Lincoln probabil că n-aveau să îmbătrânească cu adevărat

niciodată — în pieptul lor băteau cele mai tinere inimi din lume și făceau mai multă mișcare decât majoritatea celor de vârsta mea. La un moment dat chiar am ieșit cu Kathy să alergăm. Am crezut că mor acolo, dar Kathy a zis că n-am parcurs decât un sfert din traseu — asta după jumătate de oră.

Lincoln a luat-o pe Emma din brațele soției sale și a început s-o arunce în sus.

— Măi, măi, măi! Pe cine avem noi aici?

— Eu sunt, tataie! Emma!

— Emma? Nu se poate! Tu ești prea mare ca să fii Emma mea cea micuță!

Emma dădea din cap că nu-i adevărat:

— Ba eu sunt, tataie!

— Ei bine, dacă-i așa, dovedește-o! Emma mea cea micuță îmi dădea mereu niște sărutări speciale. Tu știi să mi le dai?

Emma s-a apropiat și și-a frecat năsucul de fiecare dintre obrajii lui Lincoln înainte să-i ofere practic un pupic de eschimos.

— Doamne Dumnezeule, chiar ești tu! Păi atunci, ce mai așteptăm? Am pus deoparte niște acadele roșii, albe și albastre pentru tine. Hai să intrăm!

Lincoln s-a întors către mine și mi-a făcut cu ochiul în semn de bun-venit, apoi au luat-o amândoi în grabă spre casă. Eu m-am oprit o clipă să arunc o privire în jur.

Iarba era înaltă și plină de buruieni și de păpădii *în care să-ți pui dorințe,* așa cum îi plăcea Emmei să spună. Gardul pe care începuserăm să-l ridicăm era terminat doar pe jumătate — o sarcină pe care Steven n-a mai apucat s-o ducă la bun sfârșit. Plănuiserăm să îngrădim proprietatea ca nu cumva Emma să ajungă prea aproape de stradă sau să se piardă în pădurea imensă care se întindea în spatele curții noastre.

Scândurile albe rămase nefolosite erau puse una peste alta în lateral, lipite de casă, așteptând pe cineva care să ducă treaba la bun sfârșit. Am aruncat o privire spre curtea din spate. Dincolo de gardul ridicat pe jumătate erau doar copacii. Mai departe, hectare întregi de

teren împădurit. O parte din mine dădea să o ia la goană, să se piardă printre copacii ăia și să rămână acolo cu orele.

Kathy s-a apropiat și m-a cuprins, îmbrățișându-mă strâns. M-am prăbușit în brațele ei, strângând-o la rândul meu cu putere.

— Mai poți? m-a întrebat ea.

— Trebuie să pot.

— Pentru Emma?

— Pentru Emma.

Kathy m-a strâns la piept încă o dată înainte să-mi dea drumul din îmbrățișare.

— Au crescut balauri în curtea asta. N-a mai venit nimeni de când...

Cuvintele au părăsit-o odată cu zâmbetul.

— Lincoln a zis că are să vadă el de toate.

— A, nu. Nu trebuie. Serios, mă descurc singură.

— Liz...

— Vorbesc serios, Kathy. Vreau să fac totul să fie ca înainte. Chiar vreau.

— Bine, dacă zici tu. Măcar nu-i cea mai paradită curte din cartier, a glumit ea, arătând cu capul către cea a vecinilor.

— Da' ce, e locuită? am întrebat eu.

— Îhâm.

— În veci n-aș fi zis c-o să cumpere cineva casa domnului Rakes — doar se zicea că-i bântuită, nu?

— Se pare c-a luat-o cineva. Acum, nu c-aș fi eu în măsură să comentez, dar cică tipul care s-a mutat e cam țăcănit. Cică a venit aici ca să fugă de ceva ce-ar fi făcut mai demult.

— Poftim? Vrei să zici că e infractor?

Kathy a ridicat din umeri.

— Marybeth zice c-a auzit c-ar fi înjunghiat un om. Gary zice c-ar fi omorât o pisică pentru că nu mieuna cum trebuie.

— Poftim?! Nu, nu se poate așa ceva — am ajuns să locuiesc lângă un psihopat?

— Ei, hai, sunt sigură că n-aveți ce să pățiți. Știi cum e, oraș mărunt, bârfe mărunte. Mira-m-aș să fie ceva din toate astea adevărat. Deși, dacă lucrează la magazinul trăsnitului de Henson, e clar că-i lipsește o doagă. Ce să zic, încuiați și voi ușile noaptea când vă culcați.

Domnul Henson era proprietarul magazinului Lucruri Folositoare din centrul Meadows Creek — și era de departe unul dintre cei mai ciudați oameni pe care *nu* i-am întâlnit. Despre ciudățenia sa însă nu auzisem decât din poveștile altora.

Locuitorii micului orășel, bârfitori de primă mână, erau campioni și când venea vorba despre traiul din micile orășele. Mereu pe fugă, deși nu aveau unde să meargă.

Vizavi, în fața uneia dintre case, trei oameni care ieșiseră inițial să-și verifice cutiile poștale se opriseră la bârfă. Îi vedeam. Prin fața casei noastre au trecut în grabă două femei care, și ele, comentau întoarcerea mea în oraș — fără să mă salute sau ceva, tocau despre mine, pur și simplu. De după colț a apărut un părinte care își învăța fetița să meargă pe bicicletă. Părea că e prima dată când pedalează fără roțile ajutătoare.

M-am trezit că zâmbesc. Era așa un stereotip, viața asta a orășelului! Toată lumea știa ce face toată lumea într-o clipită.

— În fine, a zis Kathy zâmbind, trezindu-mă din reverie. Am adus frigărui și alte prostii pentru cină. V-am umplut și frigiderul, așa că nu trebuie să vă faceți griji în privința cumpărăturilor o săptămână sau două. În plus, am aranjat deja păturile pe acoperiș ca să vedem focurile de artificii, care, apropo, ar trebui să înceapă cam...

Cerul, brăzdat în albastru și roșu, s-a umplut de culoare.

— Acum!

Am întors capul spre acoperiș. Lincoln, care o purtase în brațe pe Emma, tocmai o lăsa jos și se făcea și el comod, exclamând la unison de fiecare dată când cerul nopții era luminat de artificii.

— Hai, mamă! m-a strigat Emma fără a-și lua ochii de la parada de culori.

Kathy, ținându-mă pe după mijloc, m-a condus spre casă.

— Am pus deoparte câteva sticle de vin. Seara, după ce-o culci pe Emma.

— Pentru mine? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Pentru tine. Bine-ai venit acasă, Liz.

Acasă.

Mă întrebam când avea să dispară acea durere în piept.

* * *

Lincoln a insistat s-o culce el pe Emma, dar mi s-a părut că durează mai mult ca de obicei, așa că m-am dus să văd ce fac. Emma avea darul de a-mi scoate peri albi în fiecare seară când venea ora stingerii și eram sigură că la fel făcea și cu el. Am mers pe vârfuri de-a lungul holului — nu se auzea niciun țipăt, iar asta era de bine. În cameră, i-am găsit pe amândoi dormind de-a curmezișul în patul cel mare. Lui Lincoln îi atârna un picior în afară.

Kathy a chicotit, venise și ea în urma mea.

— Nu știu cine se bucură mai mult de reîntâlnire, Lincoln sau Emma.

Ne-am întors împreună în camera de zi, unde ne-am așezat. Dinaintea noastră erau două dintre cele mai mari sticle de vin pe care le văzusem vreodată.

— Vrei să mă îmbeți? am izbucnit în râs.

Ea a rânjit.

— Dacă asta te mai înveselește, s-ar putea chiar să mă văd nevoită.

Kathy și cu mine fuseserăm dintotdeauna foarte apropiate. Crescusem lângă o mamă destul de instabilă, iar atunci când am început să ies cu Steven, faptul că am cunoscut-o și pe mama lui a fost ca o gură de aer proaspăt. Kathy m-a primit în sânul familiei cu brațele deschise și de-atunci nu mi-a mai dat drumul, iar când a aflat că eram însărcinată cu Emma, au bușit-o lacrimile mai tare decât pe mine.

— Mă simt groaznic că i-am ținut departe unul de celălalt atâta timp, am zis eu privind înspre camera fetei și sorbind din paharul cu vin.

— Drăguță, viața ta a fost întoarsă cu susu-n jos. Când se-ntâmplă așa nenorociri și mai sunt și copii la mijloc, nu mai stai să te gândești, ci acționezi. Faci ce crezi că-i mai bine ca să să supraviețuiești. Și nu poți să te învinuiești pentru asta.

— Așa-i. Doar că, vezi tu, eu am senzația că am fugit pentru binele meu, și nu pentru c-așa ar fi fost mai bine pentru Emma. A fost pur și simplu prea mult pentru mine. Ei, cel mai probabil, i-ar fi fost mult mai bine dac-am fi rămas aici. I-a fost dor.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Și-ar fi trebuit să venim să vă vizităm. Sau măcar să vă fi sunat mai des. Kathy, îmi pare atât de rău! am continuat eu, iar ea, sprijinindu-și coatele pe genunchi, s-a tras mai aproape.

— Acum fă bine și ascultă-mă, dragă. Ceasul, în clipa asta, e 10:42 seara, iar tu, în clipa asta, la 10:42 seara, o să-ncetezi să te mai învinuiești. În clipa asta o să-ți dai voie să te ierți. Lincoln și cu mine te-am înțeles. Am știut că ai nevoie de spațiu. Să nu te simți datoare să te scuzi în fața noastră, că nu ești.

— Lacrimi cretine, am zis eu rușinată, ștergându-mi lacrimile care reușiseră totuși să mi se prelingă totuși pe obraji, apoi am râs.

— Știi ce trebuie să faci dacă vrei să termini cu plânsul? a întrebat ea.

— Ce anume?

Și mi-a mai turnat un pahar mare cu vin. *Deșteaptă femeie!*

Am stat de vorbă cu orele. Cu cât am băut mai mult, cu atât am râs mai cu poftă. Uitasem cât de bine era să râzi. Când m-a întrebat despre mama, n-am putut să nu strâmb din nas.

— E-ntr-o continuă derivă. Face aceleași greșeli, cu același gen de oameni. Se-nvârte-n cerc. Mă-ntreb dacă există un punct în care oamenii se pierd pentru totdeauna — pentru că pe ea deja nu mi-o mai pot închipui altfel.

— O iubeşti?

— Absolut. Chiar şi atunci când nu-mi place ce face.

— Atunci n-o abandona. Chiar dacă ai nevoie să-ţi tragi sufletul o perioadă. Iubeşte-o şi crede în revenirea ei de la distanţă.

— Cum ai ajuns aşa de înţeleaptă? am întrebat-o, iar ea a zâmbit, a înclinat paharul în direcţia mea, apoi şi-a mai turnat unul.

Foarte deşteaptă femeie!

— Crezi c-ai putea să stai tu cu Emma mâine? O să mă duc în oraş să-mi caut ceva de lucru, să văd, poate Matty are nevoie de niţel ajutor la cafenea.

— Ce zici dacă rămâne la noi peste weekend? Ar putea să-ţi prindă de minune să stai singură câteva zile. Am putea să reluăm şi serile de vineri în care se doarme la noi. În orice caz, nici Lincoln nu cred să aibă de gând să renunţe la ea prea curând.

— Aţi face voi asta pentru mine?

— Pentru tine am face orice. Unde mai pui că, de fiecare dată când intru în cafenea, Faye îmi zice: "Ce face cea mai bună prietenă a mea? Încă nu s-a-ntors cea mai bună prietenă a mea?" Îmi închipui că şi ei i-ar plăcea să stea niţel de vorbă cu tine, aşa, faţă-n faţă.

Pe Faye n-am mai văzut-o de când a murit Steven. Chiar dacă obişnuiam să povestim aproape zilnic, a înţeles că aveam nevoie de spaţiu. Speram că va-nţelege şi de data asta că, pentru a o lua de la-nceput, aveam nevoie de cea mai bună prietenă a mea.

— Ştiu că s-ar putea să nu fie cel mai bun moment să vorbim despre asta, dar te-ai mai gândit, n-ai vrea să-ţi pui afacerea din nou pe picioare? a întrebat Kathy.

Cu trei ani în urmă Steven şi cu mine puseserăm bazele firmei In & Out Design. El se ocupa de exteriorul caselor, în timp ce eu lucram la amenajările interioare — atât pentru persoane fizice, cât şi pentru companii. Aveam şi un magazin, chiar în centrul orăşelului Meadows Creek, şi pot să zic cu mâna pe inimă că aia a fost cea mai bună perioadă din viaţa mea. Dar cei mai mulţi bani îi aduceau abilităţile de grădinar ale lui Steven, plus diploma lui în administrarea afacerilor.

Să mă ocup singură de toate astea mi-ar fi imposibil. Tot ce-aş putea să fac în Meadows Creek cu o diplomă în design interior ar fi să lucrez la magazinul de mobilă, unde să vând oamenilor fotolii-balansoar la suprapreţ. Sau aş putea să mă-ntorc la ce făceam înainte să intru la facultate şi să lucrez în domeniul serviciilor alimentare.

— Nu ştiu. Probabil că nu, dacă e să fiu sinceră. Fără Steven pare pur şi simplu imposibil. Trebuie să-mi caut de lucru ceva serios şi să uit asta, a fost un vis.

— Înţeleg. Chiar şi aşa, să nu-ţi fie frică să visezi visuri noi. Te pricepeai de minune la ceea ce făceai, Liz. Şi te făcea fericită. Ar trebui să ţii întotdeauna cu dinţii de lucrurile care te fac fericită.

După ce Kathy şi Lincoln s-au hotărât s-o ia spre casă, eu am rămas să mă chinui cu încuietorile de la uşa din faţă, pe care Steven şi cu mine am zis luni de zile că le schimbăm şi nu le-am mai schimbat. Căscând, m-am dus şi eu spre dormitor. M-am oprit în prag, aşternuturile erau perfect întinse. Nu am avut tăria de a intra deodată, părea aproape o infidelitate să mă cuibăresc în pat şi să închid ochii fără ca el să-mi fie alături.

O gură de aer.

Un pas.

Am intrat şi m-am oprit în faţa dulapului, pe care l-am deschis larg. Toate hainele lui Steven atârnau pe umeraşe. Am început să tremur şi mi-am trecut degetele peste ele. Le-am scos pe toate de pe umeraşe, le-am aruncat pe podea. Lacrimile fierbinţi îmi ardeau coada ochilor. Am deschis sertarele lui şi am scos afară tot. Jeanşi, tricouri, treninguri, chiloţi. Fiecare articol care fusese îmbrăcat de Steven a ajuns pe podea.

M-am întins în grămadă, îmbăindu-mă în mireasma lui, pe care mă prefăceam că o simt în continuare. L-am strigat pe nume în şoaptă, ca şi când m-ar fi putut auzi, şi am îmbrăţişat imaginea lui din mintea mea, care mă săruta şi mă ţinea în braţe. Lacrimile inimii mele zdrobite au început din nou să curgă, pe mânecile tricoului preferat al lui Steven de data asta, iar eu m-am adâncit şi mai

tare în disperare. Scâncetele mele erau animalice, pline de suferință, ca cele ale unei creaturi stâlcite de durere. Mă dureau toate. Toate erau rupte în mine. Minutele s-au scurs, unul după altul, iar eu am simțit cum propriile mele sentimente mă vlăguiesc tot mai tare, iar liniștea profundă a cumplitei singurătăți m-a cufundat în cele din urmă într-un somn adânc.

* * *

Când am deschis ochii, afară era încă întuneric. Lângă mine stătea întinsă o fetiță frumoasă cu Bubba al ei, acoperită cu o mică parte din păturică, restul fiind pusă peste mine. De fiecare dată când se-ntâmpla ceva de genul ăsta mă simțeam oarecum ca mama, fiindcă îmi reamintea de momentele în care avusesem grijă de ea deși n-ar fi trebuit decât să-mi văd de copilărie. Nu era corect față de Emma. *Ea are nevoie de mine.* M-am culcușit mai aproape de ea, am sărutat-o pe frunte și mi-am promis în sinea mea că n-aveam să mă mai dau bătută de aici încolo.

Capitolul 4
Elizabeth

A doua zi dimineață, Kathy și Lincoln s-au înființat veseli și nerăbdători să o ia pe Emma și să purceadă spre aventurile sfârșitului de săptămână. Chiar înainte să plec și eu, am auzit pe cineva bătând la ușa din față. Am deschis și, la vederea celor trei femei de pe strada mea, m-am trezit că simulez cel mai mare zâmbet fals cu putință. Nu-mi fusese dor de ele nicio secundă.

— Marybeth, Susan, Erica, bună!

Trebuia să mă fi gândit că n-avea să dureze mult până când bârfitoarele orașului, cele mai prefăcute femei de pe fața pământului să se posteze la mine-n verandă.

— Of, Liz, a suspinat Marybeth, îmbrățișându-mă cu forța. Ce mai faci, dragă? Am auzit vorbindu-se că v-ați întors în oraș, dar tu știi că nouă nu ne place bârfa, de-aia am și venit, să vedem cu ochii noștri.

— V-am făcut o fleică la cuptor! După ce-a murit Steven ați plecat atât de repede că nici n-am apucat să pregătesc o cină de consolare! a exclamat Erica. Acum, în sfârșit, am reușit să gătesc și să vă aduc fleica asta — o să vă ajute să depășiți mai ușor momentul.

— Vă mulțumesc, doamnelor. Știți, eu tocmai mă pregăteam să plec...

— Ce face Emma? s-a băgat în seamă și Susan. E-n regulă? Rachel a mea a întrebat de ea, se gândea că poate o să se întâlnească din nou la joacă, ceea ce ar fi minunat.

A făcut o pauză și, înainte să continue, s-a dat mai aproape:

— Dar nu suferă de depresie, nu-i așa? Am auzit că asta-i o chestie destul de molipsitoare la copii.

Vă urăsc, vă urăsc, vă urăsc! Am zâmbit.

— A, nu, Emma e-n regulă. Amândouă suntem în regulă. Totul e-n regulă.

— Deci o să vii din nou la întâlnirile clubului nostru de lectură? În fiecare miercuri, la Marybeth. Băgăm copiii în subsol la joacă și trăncănim și noi despre un roman. Săptămâna asta citim *Mândrie și prejudecată*.

— Eu — *chiar nu vreau să vin.*

Ochii lor m-au fixat concomitent, și-atunci am știut că dacă ziceam că nu vin, aveam să-mi aprind mai multe paie-n cap decât era cazul. În plus, Emmei o să-i placă să se joace cu alte fetițe de vârsta ei.

— O să vin și eu.

— Perfect! a zis Marybeth.

Apoi, uitându-se de jur împrejur la curtea noastră, a adăugat:

— Curtea voastră chiar că are o personalitate aparte.

A zis-o rânjind, sensul observației fiind însă altul — „Tu când ai de gând să-ți tunzi iarba? Nu vezi că ne faci pe toți de râs?"

— Urmează să mă ocup și de ea, am explicat eu, după care am luat fleica de la Erica și am dus-o înăuntru, grăbindu-mă apoi să ies și să-ncui ușa după mine, făcând tot posibilul să le dau de înțeles că eram pe picior de plecare.

— Păi, mersi c-ați trecut pe-aici, doamnelor. Acum aș face bine s-o iau spre oraș.

— A! Da' ce faci în oraș? m-a interogat Marybeth.

— Sincer, mă duc să văd dacă nu cumva Matty n-are nevoie de ajutor la Savory & Sweet.

— Acum te-ai găsit? Abia au angajat pe cineva, mă-ndoiesc c-o să aibă nevoie și de tine, a clarificat Erica.

— A, deci erau adevărate zvonurile cum că n-o să te mai ocupi de afacerea pe care-o aveați !? Are sens, da, fără Steven..., a zis Marybeth.

Susan a aprobat printr-o mișcare scurtă a capului, apoi a intervenit:

— Păi, cam el era afaceristul. Plus că tu n-ai diplomă decât în design interior. Trebuie să fie trist să dai ceva atât de grozav pe ceva atât de... obișnuit, cum ar fi să fii chelneriță. Eu n-aș putea s-o fac. Ce mai pas înapoi!

Du-te dracului, du-te dracului, du-te dracului! Am zâmbit.

— Ei bine, o să vedem. Mă bucur că ne-am întâlnit. Sunt sigură că o să ne revedem curând.

— Miercuri la șapte! a rânjit Susan.

Am luat-o înainte făcându-mi loc printre ele, dar, când le-am auzit șușotind cum că parcă aș fi luat câteva kilograme în greutate și că, vai, ce cearcăne aveam, abia m-am putut abține să nu mă întorc. Chiar și așa, m-am mulțumit să-mi dau ochii peste cap.

Am mers mai departe spre Savory & Sweet Café, încercând din răsputeri să-mi alung emoțiile. Dacă n-aveau nevoie de ajutor la cafenea? Ce-aveam să mă fac, cum să fac rost de bani? Părinții lui Steven mi-au spus să nu-mi fac griji din punctul ăsta de vedere și că aveau să ne ajute un timp, până o scoatem la capăt, dar nu-mi puteam permite așa ceva. Trebuia să găsesc o cale prin care să fiu independentă. Am împins ușa și am intrat în cafenea și atunci am auzit un țipăt strident din spatele tejghelei. Am zâmbit.

— Spune-mi, te rog, că nu visez și că prietena mea cea mai bună s-a întors! a urlat Faye, sărind peste tejghea și îmbrățișându-mă ca o ursoaică.

Fără să-mi dea drumul, s-a întors către Matty, proprietarul localului:

— Matty, spune-mi că şi tu vezi acelaşi lucru şi că nu-s eu aia stricată la cap de la toate drogurile pe care le-am basculat înainte să vin la lucru.

— E chiar acolo, nebuno, a rânjit el.

Matty era mai în vârstă, iar în faţa personalităţii gălăgioase şi vibrante a lui Faye nu putea decât să-şi dea ochii peste cap şi să zâmbească superior. M-a fixat cu ochii săi căprui:

— Mă bucur să te văd, Liz, a dat el din cap.

Faye şi-a lăsat capul pe sânii mei, culcuşindu-se de parcă ar fi fost perna ei:

— Acum că te-ai întors, n-o să te mai las să pleci niciodată, dar niciodată.

Faye era splendidă — în toate aspectele ei perfecte şi unice. Prin părul vopsit argintiu — unic pentru o fată de douăzeci şi şapte de ani — şerpuiau şuviţe roz şi violet. Manichiura şi-o făcea întotdeauna în culori vibrante, iar rochiile îi puneau formele în cea mai bună lumină. Chiar şi aşa, ceea ce-o făcea să fie atât de frumoasă era încrederea pe care o afişa. Faye ştia că era splendidă, dar la fel de bine ştia că asta n-are nicio legătură cu felul în care arăta. Mândria pe care-o simţea venea dinăuntrul ei; n-avea nevoie de validare din partea nimănui altcuiva.

O invidiam pentru asta.

— De fapt, eu am venit ca să văd dacă nu faceţi cumva angajări. Ştiu că n-am mai lucrat aici din studenţie, dar mi-ar prinde bine.

— Hei, tu, Sam! a zis Faye, arătând către un chelner pe care nu-l cunoşteam. Eşti concediat.

— Faye! am strigat eu.

— Ce?!

— Nu poţi să concediezi oamenii aşa, pur şi simplu, am mustrat-o eu, văzând teama din ochii lui Sam.

Săracul de el.

— Nu eşti concediat, de fapt, am zis eu.

— O, ba da.

— Termină, Faye. Nu, nu ești. De când ai tu dreptul să concediezi oamenii?

S-a îndreptat de spate şi mi-a arătat ecusonul, pe care scria *manager*.

— Cineva trebuia să preia şi sarcinile de conducere, femeie.

M-am întors către Matty, pe care l-am privit uşor șocată:

— Ai avansat-o pe Faye manager?

— Cred că m-a drogat mai întâi, a râs el. Dar dacă chiar îți cauți de lucru, întotdeauna o să găsim ceva şi pentru tine. Fie şi cu jumătate de normă.

— O jumătate de normă ar fi perfect, pe bune, orice, i-am zâmbit eu, mulțumindu-i.

— Sau, s-a băgat Faye, am putea să-l concediem pe Sam. Care deja are o jumătate de normă în altă parte! Plus că e şi cam ciudat.

— Să ştii că aud ce zici, a intervenit Sam sfios.

— Mă doare-n cot că auzi ce zic, ești concediat.

— Nu-l concediem pe Sam, a zis Matty.

— Nu ești deloc mişto. Dar ştii ce e mişto?!

Faye și-a dat șorțul jos şi a strigat:

— Pauza de masă!

— E nouă jumate dimineața, a bombănit Matty.

— Pauza de dimineață! a rectificat Faye, trăgându-mă de mână. Ne-ntoarcem cam într-o oră.

— Pauzele durează treizeci de minute.

— Sunt sigură că Sam o să se-ocupe şi de mesele mele. Sam, nu mai ești concediat.

— N-ai fost concediat nicio secundă, Sam, a zâmbit Matty. O oră, Faye. Liz, fii bună şi adu-o înapoi la timp, să n-o concediez cumva pe ea.

— Chiar aşa? a întrebat Faye, punându-și mâinile în șolduri... Mmm... Ca și când ar flirta cu el?

Matty a rânjit la ea, măsurând-o din cap până-n picioare... Cum să zic? Sexual?

Ce mama...

Am ieșit din clădire de braț cu Faye, încercând să descâlcesc senzația confuză pe care mi-l lăsase momentul ciudat la care fusesem martoră.

— Ce-a fost asta? *Asta*, am accentuat, arătând cu degetul înapoi către Matty. Micuțul tango sexual pe care tocmai l-ați executat?

N-a zis nimic, dar a-nceput să-și muște buza de jos.

— Dumnezeule mare... Te-ai *culcat* cu *Matty*?!

— Taci dracului din gură! Vrei să afle tot orașul? a roșit ea, uitându-se de jur împrejur. A fost un accident.

— A, da? Așa a fost? Un accident? Mergeai pe Main Street și Matty venea din direcția opusă când, accidental, i-a ieșit penisul din pantaloni? După care a bătut o pală de vânt foarte puternică, vârându-i penisul la tine-n vagin? La genul *ăsta* de accident te referi? am luat-o eu în râs.

— N-a fost chiar așa, a zis Faye, împungându-și obrazul cu vârful limbii pe dinăuntru. Mai întâi, vântul i-a vârât penisul la mine-n gură.

— DUMNEZEULE DOAMNE! FAYE!

— Știu! Știu! De aia nu se recomandă să ieși din casă când bate vântul. Penisurile se dezlănțuie când bate vântul.

— În clipa asta nu pot să te iau în serios. Are de două ori vârsta ta.

— Ce pot să zic? Am un complex patern.

— Despre ce vorbești? Tatăl tău e grozav.

— Exact. Niciun tip de vârsta noastră n-o să-l poată egala vreodată. În schimb, Matty..., a oftat ea. Cred că-mi place.

Era șocant. Faye nu se mai raportase în felul ăsta la nici un alt bărbat, și era cea mai mare vânătoare de bărbați pe care o știam.

— Cum adică îți place? am întrebat eu, cu vocea înmuiată de speranța că prietena mea plănuiește să se mai liniștească și ea într-un final.

— Ho, ușurel, Nicholas Sparks. Vreau eu să zic că-mi place pula lui. I-am dat și-un nume. Vrei să-l auzi?

— În numele a tot ce e mai bun pe lume — nu.

— O, ba da! O să ți-l spun.

— Faye, am oftat eu.

— Fatty Matty, a zis ea, în obraji adâncindu-i-se un rânjet hrăpăreț.

— Știi ce, chestii de genul ăsta să nu-mi mai zici cât oi trăi. Pe bune, în vecii vecilor.

— Și când zic Fatty Matty mă refer la doi bratwurști într-unul singur. De parcă zeul cârnaților mi-a auzit într-un final rugăciunile. Pinky Peter și Unclipped Nick — îi mai ții minte? Ei bine, ăsta e mult mai bun! Fatty Matty e tărâmul făgăduinței în materie de cârnați.

— Pe bune, simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Așa că ai face bine să te oprești.

A început să râdă și m-a tras mai aproape.

— Doamne, cât mi-ai lipsit! Deci, ce zici? Mergem la locul nostru de pierzanie?

— O, da!

Cât am mers pe străduțe, Faye m-a făcut să râd încontinuu și să mă-ntreb de ce stătusem departe atât de mult. O parte din mine se simțea vinovată știind că, dacă rămân acolo, o să încep încet-încet să mă simt mai bine. Iar gândul că mă voi simți mai bine mă cam îngrozea. Știam totuși că tocmai să râd era ceea ce-mi trebuia. Atunci când râdeam, nu-mi rămânea timp să plâng, iar de lacrimi eram sătulă.

— E cam ciudat c-am venit aici fără Emma, a zis Faye după ce-am ajuns la locul de joacă, cocoțându-se pe balansoar.

Era plin de copii veniți cu părinții sau bonele, care alergau în jurul nostru și se se jucau în timp ce noi ne ridicam una pe alta în balansoar. Un puști se holba la noi de parcă eram țăcănite, dar Faye i-a tăiat-o scurt:

— Să nu crești niciodată, puștiule! E o capcană nenorocită!

Întotdeauna a fost foarte caraghioasă.

— Deci, de cât timp durează chestia asta cu Matty? am întrebat eu.

A roşit.

— Nu ştiu. De-o lună, gen. Sau două.

— De două luni?

— Sau şapte. Poate opt.

— Opt?! Poftim? Am vorbit zilnic cu tine, cum de nu mi-ai spus niciodată?

— Nu ştiu, a ridicat ea din umeri. Ştiam prin ce treci cu Steven, înțelegi? Și mi se părea naşpa să vorbesc cu tine despre sexlaţia mea.

Faye nu a avut niciodată o relaţie, ea era campioana sexlaţiilor.

— Eu aveam aceleaşi probleme, ale tale, în schimb...

S-a încruntat şi s-a oprit din balansat, lăsându-mă în aer. Rareori se-ntâmpla ca Faye să devină serioasă. Steven fusese ca un frate pentru ea. Se certaseră și se boscorodiseră mai mult decât nişte rude adevărate, dar la fel de mult ţinuseră unul la celălalt. De fapt, ea fusese chiar cea care ne făcuse cunoştinţă în studenţie. Se cunoscuseră în clasa a cincea şi fuseseră cei mai buni prieteni. De la moartea lui nu-i mai văzusem privirea atât de tristă, dar eram sigură că i se-ntâmpla adesea. Trăisem, se pare, închisă în propriul univers al suferinței, oarbă la faptul că și cea mai bună prietenă a mea își pierduse totodată fratele ei de cruce. Faye şi-a dres vocea, a schițat un zâmbet, reluându-și apoi propoziția:

— Problemele mele erau mărunte, Liz. Ale tale, dimpotrivă.

S-a ridicat, punând balansoarul din nou în mişcare.

— Ei bine, Faye, vreau să-ţi intre bine-n cap că mi-ar plăcea să-mi poți spune orice. Vreau să ştiu totul despre sexcapadele tale sălbatice cu bătrâni. În plus, nu cred că există niciun aspect al vieţii tale care să fie mărunt. Pentru Dumnezeu, uită-te la ţâţele tale!

A râs cu poftă, lăsându-și capul pe spate. Când râdea Faye, întregul univers se bucura.

— Știu! Cu bidoanele astea nu-i de glumă!

— Cred că ar trebui să te-ntorci la lucru înainte să te dea afară, am propus eu.

— Dacă mă dă afară, o să-mi ocupe postul o pereche de coaie triste — ale lui!

— Faye, am roşit eu, uitându-mă de jur-împrejur la oamenii care se holbau acum la noi. Ţie-ţi trebuie un filtru, asta-ţi trebuie.

— Filtrele sunt pentru ţigări, nu pentru oameni, Liz, a glumit ea, şi-am început s-o luăm uşor către cafenea, braţ la braţ, păşind în acelaşi timp. Mă bucur că oarecum te-ai întors, Liz, a şoptit Faye, lăsându-şi capul pe umărul meu.

— Cum adică oarecum? Ce vrei să zici? Sunt aici. M-am întors.

M-a privit cu un zâmbet atotştiitor.

— Nu încă. Dar nu mai e mult, o să vezi tu, prăjiturică.

Precizia cu care reuşea să-mi detecteze rana, care se vindecase doar la suprafaţă, era impresionantă. Am tras-o mai aproape. În mod cert, n-aveam să-i mai dau drumul prea curând.

— Liz, ți-a trebuit ceva tupeu ca s-o iei pe Emma și să plecați fără să dați măcar un telefon! m-a muștruluit mama de la capătul celălalt al firului.

Emma și cu mine ne întorseserăm de două zile deja, iar mama mă suna abia acum. Asta fie pentru că era supărată că îi lăsasem un simplu bilet, fie pentru că între timp fusese plecată cu un străin oarecare și abia acum ajunsese și ea acasă.

Tindeam să cred că e a doua variantă.

— Îmi pare rău, dar știai că plănuiam să plecăm... Aveam nevoie de un nou început, am încercat eu să-i explic.

— Un *nou* început în *vechea* ta casă? Nu prea înțeleg ce vrei să zici.

Nici nu m-așteptam să înțeleagă, așa că am schimbat subiectul.

— Cum a decurs cina cu Roger?

— Richard, m-a corectat ea. Nu te preface că nu-ți amintești cum îl cheamă. A fost nemaipomenit, să știi. Cred că el ar putea fi alesul.

Am dat ochii peste cap. Fiecare tip cu care se vedea era alesul — până când nu mai era.

— Iar dai ochii peste cap? m-a-ntrebat mama.

— Nu.

— Nu pe naiba! Ești atât de necuviincioasă câteodată.

— Mamă, trebuie să ajung la lucru, am mințit eu. E-n regulă dacă te sun eu mai târziu?

Poate mâine.

Poate săptămâna viitoare.

Am nevoie de spațiu, atâta tot.

— Bine. Dar să nu uiți cine te-a sprijinit atunci când n-aveai pe nimeni, fetițo. Sigur, poate că acum te ajută părinții lui Steven, dar o să vină un moment când o să-ți dai seama cine e cu adevărat parte din familia ta și cine nu e.

N-am fost nicicând atât de bucuroasă că-nchid telefonul.

* * *

Uneori, stăteam în spatele casei și mă uitam fix la tufele sălbatice și la iarba înaltă, încercând să-mi amintesc cum arăta curtea noastră. Steven o aranjase splendid. În ceea ce privește peisagistica, reușise întotdeauna să fie atent la detalii. Aproape că-mi puteam închipui mirosul florilor pe care le plantase și care erau toate moarte acum.

— Închide ochii, îmi șoptea Steven, venind înspre mine cu mâinile la spate, iar eu îl ascultam. Ce floare-i asta? mă-ntreba el.

Simțind mirosul în nări, zâmbeam:

— Zambilă.

Simțindu-i buzele atingându-mi buzele, zâmbeam și mai tare.

— Zambilă, confirma el, și deschideam ochii.

Îmi punea floarea după ureche, apoi continua:

— Mă gândeam să plantez câteva lângă eleșteul din spate.

— E floarea mea preferată.

— Pentru fata mea preferată.

Am clipit și m-am trezit la realitate, pierzând mirosurile trecutului.

Ochii mi s-au oprit pe casa vecină, a cărei peluză era-ntr-o stare și mai jalnică decât a mea. Era construită din cărămizi brun-roșiatice,

acoperite de iederă de jur-împrejur. Iarba crescuse de zece ori mai înaltă decât la mine-n grădină, iar pe verandă, în spate, am văzut un pitic de grădină făcut bucățele. Pierdute printre buruieni, bâta de baseball din plastic galben și un dinozaur de jucărie.

Lângă șopron, care fusese roșu cândva, era montat un ferăstrău circular. În picioare, sprijinite de pereții lui, zăceau mai multe stive de lemne. M-aș fi mirat dacă ar fi locuit cineva acolo.

Părea mai părăsită ca niciodată. Oare ce era în capul vecinului meu? m-am întrebat eu atunci.

Toate casele de pe strada noastră se învecinau în partea din spate cu liziera pădurii din Meadows Creek. Eram înconjurați de copaci. Știam că, undeva în spatele acestor copaci, ascuns în inima pădurii, care era întinsă pe hectare întregi, curgea un pârâu. Majoritatea oamenilor nu știau de existența lui, însă eu îl descoperisem în studenție alături de Steven. În pârâu era o pietricică. Iar pietricica de pe fundul pârâului purta inițialele noastre, ST și EB, pe care Steven le sculptase când mă ceruse în căsătorie. Fără să stau pe gânduri, am luat-o înspre pădure. Când m-am oprit, mi-am dat seama că mă holbam la propriul meu chip, care se reflecta în apă, printre copaci.

O gură de aer.

Peștișorii înotau liniștiți în aval, asta până când s-a auzit o pleoscăială și apa a-nceput să clipocească. Am întors capul spre stânga ca să văd ce-i tulburase. Am simțit cum roșesc. La marginea pârâului era Tristan, care nu purta decât o pereche de pantaloni scurți de alergare. S-a aplecat și a-nceput să se spele pe față, frecându-și cu degetele barba țepoasă, ca de barbar. Cât timp s-a spălat, aruncându-și cu apă pe trup, mi-am odihnit privirea pe pieptul lui bronzat, acoperit de păr. Brațul stâng îi era acoperit de tatuaje care se prelungeau pe tot pectoralul. I le-am studiat, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Erau mai multe decât aș fi putut număra. Chiar și-așa, am încercat să le înregistrez pe toate. *Eu știu tatuajele astea.* Fiecare dintre ele era un personaj celebru dintr-o carte pentru copii. Aslan din *Cronicile din Narnia.* Un căpcăun din *Tărâmul monștrilor.* Vagonul din *The*

Boxcar Children. Iar pe piept, un citat din *Alice în Țara Minunilor*: *Cu toții suntem nebuni aici.*

Am simțit că radiez de bucurie — erau geniale. Nimic nu era mai impresionant decât să dai peste un bărbat care nu doar că știa cele mai frumoase basme din toate timpurile, ci, pe deasupra, își transformase trupul într-o bibliotecă personală.

Din părul ud, picăturile de apă i se prelingeau pe frunte, apoi îi cădeau pe piept. Brusc, am încremenit. Oare știa cât de arătos și, în același timp, cât de înspăimântător era? În timp ce-i măsuram trupul din priviri, în cap au început să-mi ruleze vechile reclame la acadelele Tootsie Roll Pop.

— Domnule Bufniță, cât de mult am voie să mă holbez la bărbatul acesta fără să pară că exagerez?

— Nu știu, Liz. Hai să vedem. Unu... Doi... Trei...

Nu mă văzuse, așa că, sperând să trec neobservată, m-am întors tiptil înspre pădure. Inima bătea să-mi spargă pieptul. Zeus era legat de un copac, iar când m-a văzut, a început să mă latre.

Pisici!

Tristan a întors capul și m-a privit — o privire sălbatică, ca și până atunci. A rămas pe loc, cu apa șiroindu-i pe piept și, mai departe, spre bata pantalonilor. Mi-am dat seama de asta că mă holbam chiar la bărbăția lui. Am ridicat capul și l-am privit în ochii dezlănțuiți. Nu se clintise din loc. Zeus lătra în continuare și dădea din coadă, încercând să scape din lesă.

— Mă urmărești? a întrebat el scurt și la obiect, fără chef de discuții.

— Ce? Nu.

A ridicat din sprânceană.

Mă holbam în continuare la tatuajele lui. *Ia uite și ouăle verzi cu șuncă ale lui Dr. Seuss!* Și atunci s-a prins.

Futu-i! Termină, Liz.

— Scuze, am bâiguit eu, simțind că-mi iau foc obrajii.

Ce căuta acolo?

A ridicat și din cealaltă sprânceană, dar a continuat să mă fixeze fără să clipească. Deși ar fi putut să zică și el ceva, i s-a părut mult mai amuzant să mă facă să mă simt incomod, nelalocul meu. Era greu de privit. Era atât de tulburat și fiecare bucățică din el părea că mă absoarbe complet.

I-am urmărit cu atenție fiecare mișcare pe care-a făcut-o ca să-l dezlege pe Zeus de copac, iar când a luat-o în direcția din care venisem și eu, am dat să-l urmez, să mă-ntorc acasă.

Dar s-a oprit.

S-a întors încet înspre mine.

— Nu mă mai urmări, a zis printre dinți.

— Nu te urmăresc.

— Ba mă urmărești.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu! Ba nu!

A ridicat din sprânceană din nou.

— Parc-ai avea cinci ani, a zis el, apoi s-a întors pe călcâie și-a plecat mai departe.

L-am urmat. Din când în când arunca o privire înapoi și mormăia, dar de vorbit n-a mai vorbit. Când am ieșit din pădure, el și Zeus au luat-o înspre curtea plină de buruieni de lângă casa mea.

— Se pare că suntem vecini, am zis eu chicotind, dar felul în care m-a privit a făcut să-mi înghețe sângele-n vene.

Și totuși, în spatele acestei senzații de apăsare pe care-o simțeam atunci când mă privea în ochi, instinctul îmi spunea că mai era ceva la mijloc, ceva ce-mi era cunoscut.

Am intrat fiecare în casele noastre fără să ne luăm rămas-bun.

* * *

Am cinat singură la masa din sufragerie. Aruncând o privire în diagonală, de partea cealaltă a ferestrelor l-am văzut pe Tristan, care cina, de asemenea, singur. Casa lui părea atât de întunecoasă și de

goală. Pustie. Când a ridicat capul și m-a văzut, m-am îndreptat în scaun. Am zâmbit și i-am făcut scurt cu mâna. El s-a ridicat, s-a apropiat de ferestre și a tras jaluzelele.

N-a durat mult să-mi dau seama că și ferestrele dormitoarelor noastre erau tot față-n față, iar el s-a mișcat repede și în privința jaluzelor de acolo.

Am sunat să văd ce face Emma, care, după cum îmi auzeam, părea drogată cu bomboane și răsfăț din partea bunicilor. Ora opt m-a găsit eșuată pe canapeaua din camera de zi, privind în gol, încercând să nu izbucnesc în lacrimi și să-i răspund la mesaje lui Faye.

Faye: Ești bine?

Eu: Sunt bine.

Faye: Ai chef de companie?

Eu: În seara asta nu. Sunt obosită.

Faye: Ai chef de companie?

Eu: Dorm...

Faye: Ai chef de companie?

Eu: Mâine.

Faye: Te iubesc, țâțuci.

Eu: Te iubesc, balconașe.

Ciocănitul care s-a auzit la ușa din față chiar după ultimul nostru schimb de replici nu m-a luat prea tare prin surprindere. M-am gândit eu că n-aveam cum s-o conving pe Faye să nu treacă pe la mine, că doar știa că atunci când îi ziceam că sunt bine, de fapt, numai bine nu eram. Ce m-a surprins însă a fost să văd o mulțime de oameni de partea cealaltă a pragului. *Prieteni.* Cu Faye în frunte, care ținea în brațe cea mai mare sticlă de tequila pe care avea s-o cunoască omenirea vreodată.

— Ai chef de companie? a rânjit ea.

Am aruncat o privire la pijamalele în care eram îmbrăcată, apoi m-am uitat încă o dată la tequila și am răspuns:

— Absolut.

* * *

— Eram convins că o să ne trânteşti uşa-n nas, am auzit o voce cunoscută apropiindu-se din spate de mine, în vreme ce pregăteam *shot*urile, la bucătărie.

Când m-am întors, l-am văzut pe Tanner privindu-mă în timp ce învârtea în aer o monedă pe care părea să o aibă întotdeauna la îndemână. I-am sărit de gât și m-am lăsat cuprinsă de brațele lui.

— Bună, Liz, a şoptit el, strângându-mă încă o dată la piept.

Tanner a fost cel mai bun prieten al lui Steven — şi mult timp au avut acel gen de relație care mă îndreptăţea să cred că soţul meu m-ar putea părăsi oricând pentru un bărbat. Tanner era un tip făcut, cu ochii foarte, foarte negri, dar blond. Lucra la propriul service auto, pe care-l preluase de la tatăl său atunci când acesta se îmbolnăvise. El şi Steven se împrieteniseră în primul an de facultate, când nimeriseră în aceeaşi cameră de cămin şi, chiar dacă Steven a renunţat la facultate după acel prim an pentru a-și ajuta tatăl, cei doi au rămas foarte apropiați.

Tanner a rânjit amical și mi-a dat drumul. A luat două pahare în care turnasem deja, unul mi l-a dat mie, şi le-am golit împreună. Apoi a luat alte două, pe care, de asemenea, le-am golit. Am zâmbit.

— Să știi că toate patru erau pentru mine.

— Știu. Dar m-am gândit să-ți cruț un pic ficatul, a zis el, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos o monedă de douăzeci și cinci de cenți, aceeași monedă pe care o învârtea între degete încontinuu — o deprindere bizară, pe care o avea dinainte să ne fi cunoscut.

— Văd că n-ai pierdut încă moneda aia a ta, am glumit eu.

— Nu ies din casă fără ea, a răspuns surâzând, băgând-o apoi din nou în buzunar.

Pe măsură ce-l priveam cu atenție, deveneam tot mai îngrijorată. Probabil că nu-și dădea seama, dar ochii lui erau câteodată atât de triști.

— Cum îți merge?

A ridicat din umeri.

— Mă bucur să te văd din nou. A trecut ceva timp, prietena mea. În plus, parc-ai intrat în pământ după...

N-a mai continuat. Tuturor părea că li se termină cuvintele atunci când venea vorba despre moartea lui Steven. Eu mă gândeam că ăsta-i un lucru bun.

— M-am întors.

Am dat din cap și am mai turnat patru *shot*-uri.

— Emma și cu mine ne-am întors și aici o să rămânem. Am avut nevoie de o gură de aer, atâta tot.

— Tot cu căcatul ăla de mașină te dai? m-a întrebat el.

— Sigur că tot cu el, am zis, apoi mi-am mușcat buza. Am dat peste un câine ieri.

— Nu se poate! a zis el, rămânând cu gura căscată.

— Ba da. Câinele e bine. Rabla asta a fost de vină — s-a-necat și-am dat peste el.

— Hai că mă uit eu la ea, s-a oferit Tanner.

— E-n regulă. Acum, că-s în oraș, pot să merg pe jos cam peste tot, nu-i mare lucru, am zis eu ridicând din umeri.

— Când o să vină iarna, o să vezi, o să fie mare lucru.

— Tanner Michael Chase, nu-ți face griji, o să mă descurc.

— Știi că urăsc când îmi zici pe numele întreg, a rânjit el.

Am râs.

— Tocmai de-aia o fac.

— Ei bine, ar trebui să ținem un toast, a propus Tanner.

Faye a intrat ca o furtună în cameră și a apucat și ea de un pahar.

— Mor după toasturi când e vorba de tequila, a chicotit ea. Sau de vodcă, whisky, rom... Tinctură pentru frecții...

Am râs și am ridicat tustrei paharele. Tanner și-a dres glasul, apoi a închinat:

— Pentru prieteni vechi și un început nou! Liz, Emma, ne-ați lipsit — și suntem al naibii de bucuroși că v-ați întors. Fie ca lunile următoare să fie bune pentru voi! Și, nu uitați, nu sunteți singure.

Am dat peste cap paharele la unison, dintr-o suflare.

— Aşadar, întrebare-ntrebătoare. Înainte s-o iau de la-nceput, vreau să schimb toate încuietorile. Ştiţi pe cineva care poate să m-ajute?

— Sigur că da. Sam.

— Sam?

— Tipul ăla pe care l-am concediat ca să te pot angaja pe tine? Nu-l mai ţii minte? Puştiul ciudat de la cafenea. Taică-său are un magazin în care Sam lucrează cu juma' de normă. Chiar cu chestii de genul ăsta se ocupă.

— Vorbeşti serios? Crezi c-o să m-ajute?

— Sigur că da. O să-i zic că n-are încotro, că-l concediez dacă nu, mi-a făcut Faye cu ochiul. E ciudat, dar îşi face treaba repede şi bine.

— De când îţi plac ţie tipii care-şi fac treaba repede? am glumit eu.

— Sunt zile-n care, ca femeie, nu vrei decât o pulă, o bere şi-un *reality show* — şi, dacă se poate, pe toate în aceeaşi jumătate de oră. Una mică, la scurt, cum se zice. Să n-o subestimezi niciodată.

Faye şi-a turnat încă un *shot* şi a plecat în paşi de dans.

— Prietena ta cea mai bună s-ar putea să fie prima femeie pe care-am întâlnit-o eu care să gândească ca un bărbat, a glumit Tanner.

— Ştiai că ea şi cu Matty...

— Se fut? Absolut. După ce-ai plecat, Faye a simţit nevoia unei prietene căreia să i se confeseze şi nu ştiu cum a făcut, dar a ajuns la concluzia că oricum arăt de parcă aş avea vagin. N-a fost zi să n-apară la service cu o nouă poveste despre Fatty Matty — chestie care, în treacăt fie spus, mă făcea să mă simt teribil de stânjenit.

— Vrei să spui că nu te interesează poreclele sexlaţiilor ei? am chicotit eu.

— Flakey Frankie? E pe bune?

— Faye nu minte.

— În cazul ăsta, ce să zic, bietul Frankie.

Am zâmbit, fie datorită alcoolului, fie lui Tanner, care a reuşit să-mi trezească unele dintre cele mai frumoase amintiri.

S-a cocoţat pe blatul din bucătărie şi mi-a făcut semn să m-aşez lângă el, ceea ce am şi făcut. Apoi m-a întrebat:

— Şi, ce mai face domnişoara Emma?

— La fel de zglobie, am oftat eu, gândindu-mă la puiul meu.

— Ca mama ei, a râs el.

L-am împins în joacă cu umărul.

— În continuare cred că gura aia mare a moştenit-o de la taică-său.

— Corect, el era capul răutăţilor. Mai ţii minte când am ieşit de Halloween şi Steven a crezut că poate să se bată cu oricine doar pentru că era îmbrăcat în ninja? Şi ţipa la toată lumea cu care se-ntâlnea, dar în loc să-şi joace rolul de ninja adevărat şi nemaipomenit s-a ales cu un ochi vânăt? Ne-au dat afară din trei baruri din cauza lui.

Am râs amândoi, amintindu-ne cât de tare se-mbătase atunci.

— Dacă ţin minte bine, nici tu nu erai un exemplu prea bun pentru el. Întotdeauna beai mai mult decât trebuia şi te transformai într-un măgar. Tu instigai oamenii, iar soţul meu era cel care şi-o lua pe cocoaşă.

— Corect. Nu sunt cea mai drăguţă persoană atunci când beau peste măsură, dar Steven mă-nţelegea. Fir-ar să fie! Mi-e dor de dobitocul ăla, a oftat el.

Am încetat să mai râdem. Ochii mi s-au umplut de tristeţe. Privirea lui Tanner, de asemenea, şi-am rămas aşa, în linişte, fiindu-ne dor de el la unison.

— Băi, a-nceput Tanner, schimbând subiectul. Curtea asta arată ca un cur. Pot să vin şi să-ţi tund iarba dacă vrei. Şi, nu ştiu, să-ţi termin gardul, ca să aveţi şi voi puţină intimitate.

— A, nu. Nu trebuie. Mă gândeam c-o să mă ocup eu de toate. Şi-aşa n-am decât o jumătate de normă, o să am o preocupare până găsesc ceva mai serios de făcut.

— Te-ai gândit să te-ocupi din nou de design interior?

Întrebarea săptămânii. Am ridicat din umeri.

— Nu prea m-am gândit la nimic în ultimul an.

— E complet de înțeles. Ești sigură că n-ai nevoie de o mână de ajutor pe-aici? Nu mă costă nimic să trec pe la tine.

— Da, sunt sigură. Dar, vezi tu? La un moment dat tot va trebui să-ncep să mă descurc singură.

— Știu ce zici. Dar tot cred c-ar trebui să treci pe la mine duminică. Am ceva pentru tine.

Am zâmbit.

— Un cadou?

— Ceva de genul.

Înghiotindu-l, i-am zis spus că am putea să ne vedem și joi seara dacă era în regulă s-o iau și pe Emma.

A zis că da, după care, coborând tonul și privindu-mă în ochi, m-a-ntrebat:

— Ce-i cel mai greu?

Pentru mine, era o întrebare foarte ușoară.

— Se-ntâmplă uneori ca Emma să facă ceva extrem de amuzant, și atunci m-apuc să-l strig pe Steven să vină de dincolo s-o vadă și el. Apoi tac, îmi aduc aminte...

Atunci când pierzi pe cineva drag, cel mai greu e că te pierzi și pe tine. Am băgat degetul în gură și am început să-mi rod unghia.

— Destul cu chestiile astea deprimante! Tu ce mai zici? Te mai vezi cu Patty?

— Nu prea ne mai vorbim, a zis el, ghemuindu-se.

Nu mă mira. Tanner era la fel de fidel precum Faye.

— Băi, suntem ca două boabe triste de mazăre, singuri, fiecare în păstaia lui.

Râzând, a ridicat sticla de tequila și a mai turnat un rând.

— Poftim, în cinstea noastră!

Restul serii s-a cam șters din sistem. Țin minte că râdeam la faze care probabil că nu erau amuzante și plângeam la chestii care nu erau triste; în fine, a fost cea mai mișto seară din ultimul timp, și

trecuse ceva de când nu mă mai simțisem atât de bine. Dimineață, când m-am trezit, chiar dacă nu știam cum ajunsesem acolo, eram la mine în pat. Nu mai dormisem în pat după accident. M-am întins după perna lui Steven și am strâns-o în brațe. Am inspirat cu putere și pleoapele mi s-au închis. Chiar dacă încă n-o simțeam, era clar că locul ăsta era casa mea. Și c-așa avea să fie și de-acum înainte.

Sam a venit şi ne-a schimbat încuietorile spre sfârşitul săptămânii în cauză. Ştiam că Faye zisese că e ciudat, dar părea mai degrabă relaxat şi prietenos. Era blond, purta părul făcut ţepi şi o pereche de ochelari rectangulari care îi ascundeau într-o oarecare măsură ochii căprui şi felul dulce de a privi. Mi-a vorbit de fiecare dată cu o voce joasă şi dulce, bâlbâindu-se niţel, retrăgându-şi cuvintele şi scuzându-se de parcă s-ar fi temut să nu mă jignească — lucru care nu s-a întâmplat.

— Ai câteva încuietori extrem de proaste, într-adevăr, dar restul sunt într-o formă excelentă, Elizabeth. Eşti sigură că vrei să le schimb pe toate? m-a întrebat el. Scuze, ce întrebare prostească. Dacă nu voiai să le schimbi, nu m-ai fi chemat. Mii de scuze, a spus.

— Stai liniştit, e-n regulă, am zâmbit eu. Vreau s-o iau de la-nceput, atâta tot.

— Normal, m-a aprobat el, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas. Bine, o să fie gata în câteva ore, cam aşa.

— Perfect.

— A! Era să uit. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

A fugit până la mașină, de unde s-a-ntors cu o chestie micuță în mână.

— Tata a primit de curând un nou sistem de supraveghere video. Poate te interesează. Atât de mici sunt camerele — iar asta le face ușor de ascuns. Pentru un plus de siguranță, ar merge câteva de jur-împrejur. Eu unul, dacă aş fi o femeie frumoasă şi-aş locui doar cu fiica mea, aş vrea să le montez.

Am zâmbit, de data asta cu precauție.

— Cred că o să mă lipsesc de el o vreme. Mersi încă o dată, Sam.

— Nu e nicio problemă, a râs el. Singurul nostru client de până acum a fost Tanner, așa că mă-ndoiesc că o să se vândă cine știe ce, așa cum sperase tata.

Sam s-a mişcat repede. A lucrat excelent. Nici nu m-am dezmeticit bine că toate încuietorile din casă erau nou-nouțe.

— Te mai pot ajuta cu ceva? m-a întrebat.

— Nu. Atât a fost. De fapt, eu mă cam grăbesc. În zece minute trebuie să fiu la cafenea şi, din moment ce mașina mea și-a cam dat duhul, trebuie s-o iau pe jos.

— Nu-ți face griji. Te duc eu.

— Ei, da! Pot să merg şi pe jos.

— Începe să picure — şi nu vrei să te prindă pe drum. Nu mă costă nimic să te duc.

Am pufnit.

— Ești sigur?

— Normal, a răspuns el, ținându-mi portiera din dreapta deschisă. Nu face nimic.

În drum spre oraş, Sam m-a întrebat de ce cred eu că nu-l place Faye. Mi-am dat toată silința să-i explic că Faye nu place pe nimeni din prima.

— Ai răbdare, o să se acomodeze cu tine.

— Mi-a zis că am toate trăsăturile unui psihopat, a glumit el.

— Mda. Așa e ea, nemernică.

— E prietena ta cea mai bună.

Am rânjit.

— Cea mai bună prietenă pe care-am avut-o vreodată.

Mai departe, în drum spre oraş, Sam mi-a arătat cu degetul toţi oamenii pe care i-am întâlnit, povestindu-mi tot ce ştia despre ei. Mi-a spus că, din moment ce majoritatea îl considerau ciudat, îl şi ignorau, iar în felul ăsta toate bârfele care circulau prin oraş ajungeau mult mai uşor la urechile lui.

— Aia e Lucy, a zis Sam, arătând înspre o fată care vorbea la telefon. E cea mai bună la silabisit din tot oraşul. În ultimii patru ani, ea a câştigat concursul anual de silabisit. Iar acolo e Monica. Taică-său a fost la dezalcoolizare, dar să ştii că, între noi fie vorba, bea în fiecare vineri seara acasă la Bonnie Deen. Ăla e Jason. M-a bătut acum câteva luni pentru că i s-a părut că l-am făcut într-un fel în care nu l-am făcut. Dar şi-a cerut scuze, zicea că l-am prins pe nişte droguri naşpa.

— Oau! Tu chiar ştii totul despre toată lumea.

A dat din cap că da, apoi mi-a zis:

— O să trebuiască să vii cu mine la un moment dat la o adunare obştească sau ceva de genul ăsta. Aşa o să pot să-ţi arăt ce nebunii se-ntâmplă pe-aici.

— Ar fi fantastic, am zâmbit eu.

Ajunşi în faţa cafenelei, când m-am uitat peste drum, am simţit că mi se pune un nod în gât.

— Cu el care-i treaba? am întrebat eu, văzându-l pe Tristan alergând în josul străzii cu căştile pe urechi.

Când a ajuns în dreptul magazinului domnului Henson, şi-a dat căştile jos şi a intrat.

— Care-i povestea lui?

— Te referi la Tristan? E un căcănar. Şi un pic cam nebun.

— Nebun?

— Păi, lucrează la domnul Henson. Trebuie să fii un pic dus cu pluta ca să te-nţelegi cu el. Domnul Henson face voodoo şi alte scheme acolo la el în spate. E sinistru. Bine-i face Tanner că încearcă să-i închidă prăvălia!

— Poftim?

— Nu știai? Tanner vrea să-și extindă magazinul de piese de schimb, dar n-are loc de prăvălia domnului Henson. Se tot chinuie să pună la cale niște proteste și să-l facă pe domnul Henson să renunțe la prăvălie. Zice că, din moment ce nu-i trece nimeni pragul niciodată, e păcat de spațiul ăla.

Nu puteam să nu mă întreb care era adevărata poveste din spatele magazinului domnului Henson. Și nu puteam să nu mă întreb nici cum de se apucase Tristan să lucreze tocmai acolo.

* * *

Cât am fost în tură, m-am tot uitat peste drum, la magazinul domunlui Henson, unde Tristan muta chestii dintr-un loc în altul. Prăvălia era ticsită cu tot felul de obiecte magice. Cristale, cărți de tarot, baghete...

— Tu ai vibrator?

La auzul cuvintelor celei mai bune prietene, m-am trezit din visare. Aproape că am scăpat cele trei farfurii cu burgeri și cartofi prăjiți pe care încercam să le țin în echilibru.

— Faye! am zis eu în șoaptă, îmbujorându-mă instantaneu.

S-a întors și s-a uitat prin cafenea, șocată de reacția mea la întrebarea ei nu tocmai decentă.

— Ce?! Ai sărit de parcă te-aș fi întrebat dacă ai herpes. Vibratoarele sunt ceva firesc în zilele noastre, Liz, și tocmai zilele trecute mă gândeam la sărmanul tău vagin uscat, ca de bunicuță.

Simțeam că-mi luaseră foc obrajii.

— Ce drăguț din partea ta! am râs eu, așezând farfuriile în fața a trei doamne în vârstă, care m-au biciuit din priviri, dezgustate la culme. Vă mai servesc cu ceva? le-am întrebat eu.

— Poate că n-ar fi rău dacă ai face-o pe prietena ta să se cenzureze nițel.

— Credeți-mă, am încercat, le-am zâmbit eu și m-am dus glonț la Faye, implorând-o să fie mai discretă când vorbește despre vaginuri.

— Ascultă, Liz, ce zic eu e că a trecut cam mult de când ai avut parte ultima oară de ceva acțiune. Să fie oare un fel de *George, trăznitul junglei* combinat cu *The Golden Girls*[1]? a-ntrebat ea, apoi, mângâindu-mă pe creștet, a adăugat: E mai mult păr acolo jos decât aici?

— Nu comentez.

Băgând mâna în buzunarul de la șorț, Faye a scos carnețelul ei negru, care, știam din experiențele trecute, aducea numai belele.

— Ce faci? am întrebat-o preventiv.

— Îți caut un penis pentru la noapte.

— Faye, nu cred că sunt pregătită pentru genul ăla de conexiune emoțională.

— Ce dracu' are de-a face sexul cu emoțiile? a întrebat ea cu o mină serioasă.

Habar n-aveam de unde să apuc întrebarea ca să-i și răspund.

— În fine, știu eu un tip care o să te-ajute să-ți plivești tufișul. Îl cheamă Edward. E un geniu când vine vorba de chestii de genul ăsta. O dată, de Valentine's Day, mi-a făcut inimioare acolo jos.

— Ești atât de enervantă.

A zâmbit.

— Știu. Dar mai întâi o să-ți fac o programare la Edward Mâini-de-foarfecă, și după aia poți să-ți alegi orice tip vrei din carnetul meu — și să petreci cu el o noapte relaxată și plăcută.

— Eu nu sunt genul ăla.

— Bine. Poți să te minți în continuare, dacă asta vrei, a rânjit ea. Acum pe bune, Liz, te-ai gândit să mai ieși și tu? Să cunoști câțiva tipi, atâta tot. Nu trebuie să fie nimic serios. Cred că ți-ar prinde bine. Nu vreau să văd că te plafonezi.

— Nu mă plafonez, am reacționat eu ușor ofensată. Doar că am o fiică. Și n-a trecut decât un an de când a murit Steven.

Oau!

---

1 Sitcom american difuzat de NBC între 1985 și 1992.

Eram impresionată, reuşisem să rostesc ultima frază fără să mă emoţionez prea tare.

— Nu voiam să sune aşa. Doar ştii că te iubesc, şi ştii şi cât de mult a-nsemnat Steven pentru mine.

— Ştiu...

— Uite ce e, eu sunt disperată după bărbaţi, dar chiar şi uneia ca mine îi poate frânge cineva inima. Pentru mine, atunci când am un moment mai greu, sexul e cel care m-ajută; întotdeauna.

Am râs.

— Nu cred că sunt pregătită încă pentru asta, dar o să mă mai gândesc.

— Înţeleg, scumpo. Dar când o să simţi c-a venit momentul să apelezi la carneţelul meu, să-mi zici.

Am zâmbit.

— Pare atât de mic. Aş fi putut să jur că-nainte era mai mare.

La care ea a băgat mâna în buzunar şi a mai scos două bucăţi:

— Nu fi prostuţă. Încercam şi eu să fiu finuţă, să nu le-arăt pe toate-odată.

* * *

În pauză, curiozitatea a învins, aşa că m-am trezit intrând în magazinul domnului Henson. Mi-au trebuit doar câteva secunde ca să-mi dau seama că, într-adevăr, acesta vindea câte-n lună şi-n stele — cu condiţia să aibă legătură cu magia. Jumătate din prăvălie era cafenea, iar jumătatea cealaltă semăna cu o magazie plină cu lucruri pe care le întâlnisem doar în poveştile cu amănunte supranaturale.

Când am deschis uşa, deasupra mea a sunat un clopoţel, făcându-i pe Tristan şi pe domnul Henson să se uite încurcaţi unul la celălalt. Am făcut tot posibilul să mă comport normal în timp ce le exploram magazinul, chiar dacă simţeam că sunt cu ochii pe mine.

M-am oprit o clipă şi m-am întins după o carte, care era pe raftul de sus al uneia dintre biblioteci. O carte de vrăji? *Ce tare.* Era

legată cu sfoară și plină de praf. Am mai luat o carte. Ambele păreau foarte vechi, dar în continuare foarte frumoase. Tatei îi plăcuse dintotdeauna să cotrobăie prin anticariate după astfel de minunății. Adunase la el în birou o colecție impresionantă de cărți vechi în diferite limbi și pe subiecte despre care nici el n-avea habar. Îi plăcea pur și simplu cum arată, cum se simt la atingere.

— Cât fac astea două? l-am întrebat pe domnul Henson, care tăcea în continuare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mă scuzați. E închis?

Când am dat ochii cu Tristan, am strâns cărțile la piept și-am roșit toată.

— Bună.

Domnul Henson a intervenit — și bine-a făcut.

— A, nu, nu. E deschis. Doar că noi nu prea avem clienți, cel puțin nu atât de plăcuți la vedere cum ești tu, a zis domnul Henson, așezându-se la marginea tejghelei. Cum te cheamă, drăguță?

Remarca lui m-a ajutat să-mi iau privirea de la Tristan. Bucuroasă că am fost distrasă, mi-am dres glasul și am răspuns.

— Elizabeth. Pe dumneavoastră?

— Eu sunt domnul Henson. Și dacă n-aș fi avut de patru sute de ori vârsta ta și dacă n-aș fi fost foarte absorbit de anatomia bărbătească, s-ar putea să-mi fi trecut prin cap să te invit la dans în vechiul hambar.

— La dans? Ce vă face să credeți că o fată ca mine ar fi interesată să meargă la dans?

Domnul Henson n-a răspuns, dar a continuat să mă privească încântat.

M-am apropiat și m-am așezat lângă el.

— E magazinul dumneavoastră?

— Al meu. Fiecare metru pătrat, până la ultimul centimetru. Asta doar dacă nu-l vrei tu, a râs domnul Henson. Pentru că dacă-l vrei tu, atunci e al tău. Fiecare metru pătrat, până la ultimul centimetru.

— Sună foarte tentant, dar trebuie să vă mărturisesc că am citit toate romanele lui Stephen King, de cinci ori, așa că perspectiva de a prelua o prăvălie care se cheamă Lucruri Folositoare e ușor alarmantă.

— Între noi fie vorba, m-am gândit să-i zic Rugăciuni Îndeplinite, dar cum nu sunt un tip din cale-afară de religios...

Am pufnit în râs. La fel și Tristan.

M-am uitat la el, bucuroasă că râdem împreună, dar atunci el s-a oprit din râs.

Mi-au căzut ochii pe cărți.

— E-n regulă dacă vă iau astea de pe cap?

— Sunt ale tale, fără bani.

— A, nu... Vreau să le plătesc.

Am ținut-o așa o bucată, eu insistând să le plătesc, el insistând să mi le dea gratis, până când, într-un final, a cedat.

— Ăsta e motivul pentru care rămân la bărbații mei. Femeile îmi seamănă prea mult. Treci într-o zi pe aici, o să-ți dau gratis în cărți.

— Sună foarte bine, am zâmbit eu, iar el s-a ridicat și s-a dus în magazie.

— Tristan, încasează tu, bine? a zis el, apoi m-a salutat dând ușor din cap și a dispărut în spate.

Tristan s-a dus la casa de marcat, iar eu l-am urmat într-acolo.

Am lăsat cu atenție cărțile pe tejghea. Privirea mi-a fost atrasă de fotografiile sepia cu negru expuse pe peretele din spate, înfățișând cadre din pădure.

— Frumos, am zis eu, holbându-mă la imagini.

— Mulțumesc, a răspuns Tristan, bătând niște prețuri inventate pentru cărțile mele.

— Tu le-ai făcut?

— Nu, a zis el, aruncând o privire fotografiilor. Eu le-am cioplit în lemn, după care le-am colorat cu tuș negru.

Am rămas cu gura căscată. M-am tras mai aproape. Cu cât le priveam mai de-aproape, cu atât îmi dădeam seama mai clar că nu erau simple fotografii, ci imagini ale pădurii sculptate în lemn.

— Foarte *frumos*, am bâiguit încă o dată.

Când l-am privit din nou în ochi, am simțit un nod în stomac.

— Bună, am zis din nou, de data asta cu un oftat. Ce mai faci?

Tristan m-a ignorat şi mi-a scos bonul fiscal.

— Ai de gând să plăteşti sau ce căcat?

M-am încruntat, dar n-a părut să-i pese.

— Îmi pare rău. Da. Poftim, am zis eu, întinzându-i banii.

I-am mulțumit şi, înainte să ies din magazin, l-am privit încă o dată.

— Mereu te porți ca un cur, şi tot oraşul crede că eşti un dur, dar să ştii că eu te-am văzut atunci, în sala de aşteptare, când ai aflat că Zeus se va face bine. Te-am văzut, ai lăsat garda jos. Ştiu că nu eşti un monstru, Tristan, chiar dacă nu-nțeleg de ce te prefaci.

— Asta-i cea mai mare greşeală pe care poți s-o faci.

— Ce anume? l-am întrebat eu.

— Să-ți imaginezi că ştii ceva despre mine.

Capitolul 7
Tristan

2 aprilie 2014

Cinci zile până la despărțire

Când am coborât din taxi în fața spitalului, l-am lăsat pe tata în urmă și am luat-o la fugă. Nu m-am oprit decât în salonul de primire a urgențelor. Am scrutat locul căutând nici eu nu știam ce, poate o față cunoscută.

— Mamă, am strigat eu, făcând-o să se ridice din sala de așteptare.

Mi-am dat jos șapca și m-am dus țintă la ea.

— Of, scumpule, s-a tânguit ea, grăbindu-se să mă cuprindă.

— Ce-i cu ei? Cum... ?

Mama a-nceput să plângă și mai tare, tremurând din tot corpul.

— Jamie... Jamie nu mai e, Tristan. A rezistat atâta timp, dar a fost prea mult.

M-am tras deoparte și mi-am dus degetele la nas.

— Cum adică nu mai e? Mai e. E bine.

M-am uitat la tata, care era șocat. Confuz. Rănit.

— Tată, spune-i tu. Spune-i că Jams e bine.

Dar el a lăsat capul în jos.

Simțeam că iau foc pe dinăuntru.

— Și Charlie? am întrebat eu aproape sigur că nu vreau să aud răspunsul.

— E la Terapie intensivă. Nu e prea bine, dar...

— Aici. El e aici.

Mi-am trecut degetele prin păr. El era în regulă.

— Pot să-l văd? am întrebat eu.

A dat din cap că da. M-am dus într-un suflet la biroul asistentelor, care m-au condus în salonul lui Charlie. Uitându-mă la băiețelul meu, am dus mecanic o mână la gură. Era conectat la mai multe aparate decât aș fi crezut vreodată că e cu putință. Avea un tub băgat pe gât, din venele de la mâini îi ieșeau perfuziile, iar fața îi era plină de zgârieturi și vânătăi.

— Isuse... am bâiguit eu.

Asistenta a zâmbit reținut.

— Puteți să-l țineți de mână, a zis ea.

— Ce e cu tubul? De-de-de ce are un tub băgat pe gât? m-am bâlbâit eu, în timp ce mintea mea încerca să rămână cu Charlie, dar era încet-încet invadată de adevărul despre Jamie — Jamie nu mai e, așa a zis mama, dar cum venea asta? Cum putea să nu mai fie?

— În urma accidentului de mașină, plămânul lui stâng a cedat, iar acum are dificultăți la respirație. E ca să-l ajute să respire.

— Nu poate să respire de unul singur?

Asistenta a dat din cap că nu.

— O să se facă bine? am întrebat-o eu, holbându-mă în ochii asistentei, ca să citesc adevărul.

— Eu nu sunt medic. Doar ei pot...

— Dar puteți să-mi spuneți, nu-i așa? Dacă ați fi fost în locul meu și v-ați fi pierdut soția — cuvintele mi-au dat emoțiile de gol, dar eu le-am înghițit înapoi și am continuat. Dacă băiețelul ăla ar fi fost tot

ce-aţi fi avut pe lume, aţi fi vrut să ştiţi care sunt şansele, nu-i aşa? Aţi fi implorat pe cineva să vă spună ce să faceţi, cum să acţionaţi — dumneavoastră ce-aţi face?

— Domnule…

— Vă rog, am implorat-o eu. Vă rog.

— L-aş ţine de mână, a zis ea, lăsând capul în pământ înainte s-o pot privi în ochi.

Am dat din cap, conştient că tocmai îmi spusese mai mult decât eram pregătit să aud. M-am oprit lângă scaunul de la capul patului şi i-am luat mâna într-a mea.

— Salut, amice. Sunt tata. Sunt aici, bine? Ştiu că n-am fost alături de tine cât trebuia, dar acum sunt aici, bine? Tata e aici şi vrea să lupţi de dragul lui. Poţi să faci asta, amice?

Lacrimile mele i-au udat obrajii şi mi-am lipit buzele de fruntea lui.

— Tata are nevoie ca tu să respiri. Trebuie să te facem bine pentru că are nevoie de tine. Ştiu că lumea zice că numai copiii au nevoie de părinţi, dar e o minciună. Eu am nevoie de tine ca să merg mai departe. Am nevoie de tine ca să cred mai departe în lumea asta. Amice, trebuie să te trezeşti. Nu pot să te pierd şi pe tine, bine? Am nevoie ca tu să te-ntorci la mine… te rog, Charlie… întoarce-te la tata.

Pieptul lui s-a umflat, iar când a încercat să expire, aparatele au început să bipăie cu repeziciune. Doctorii au intrat pe fugă în salon şi mi-au desprins mâna cu care-l ţineam pe Charlie, care tremura din toate încheieturile. Au început să strige unul la altul, rostind cuvinte pe care nu le-nţelegeam, făcând lucruri pe care nu le-nţelegeam.

— Ce se-ntâmplă? am strigat eu, dar nu m-a auzit nimeni. Ce se petrece?! Charlie! am ţipat eu în timp ce două asistente încercau să mă scoată din salon. Ce fac acolo? Ce… Charlie! am strigat eu din nou, o dată şi-ncă o dată, tot mai tare, în timp ce ele mă trăgeau afară din salon.

— CHARLIE!

* * *

Vineri seara târziu, aşezat la masa din sufragerie, am format un număr care îmi fusese atât de cunoscut înainte, dar pe care nu-l mai folosisem de mult timp. Am ţinut receptorul lipit de ureche cât a sunat.

— Alo? a zis o voce plăcută, caldă. Tristan, tu eşti? a-ntrebat ea pe un ton mai alert, pe care l-am simţit până-n stomac. Fiule, spune ceva, te rog..., a zis apoi şoptit.

Mi-am tras un pumn în gură, dar n-am zis nimic.

Am închis. Ca de fiecare dată. Am rămas singur în întuneric pentru tot restul nopţii, lăsând-o să mă înghită cu totul.

Capitolul 8
Elizabeth

Sâmbătă dimineaţa am fost pe punctul de a trezi întregul cartier în încercarea mea de a porni maşina de tuns iarba, care dădea câte-un rateu o dată la câteva secunde. Steven făcuse întotdeauna tunsul gazonului să pară o joacă de copii, dar eu n-aveam bafta lui.

— Hai odată!

Am tras de lanţ ca să pornesc motorul încă o dată, dar, după câteva pârâituri, s-a-necat şi-a murit la loc.

— Iisuse Cristoase!

Am tot încercat, roşind toată când mi-am văzut vecinii de peste drum uitându-se la mine pe fereastră.

Eram pe punctul de a trage de lanţ din nou când am simţit o mână pe mâna mea. Am sărit în sus de groază.

— Stai, mi-a poruncit Tristan încruntat, vădit iritat. Ce dracu' faci?

M-am încruntat şi eu, holbându-mă la buzele lui strânse.

— Tund iarba.

— Nu tunzi nicio iarbă.

— Ba da.

— Nu, n-o tunzi.

— Atunci ce fac? l-am întrebat eu.

— Trezești toată lumea asta nenorocită, s-a oțărât el.

— Sunt sigură că-n Anglia lumea era deja trează.

— Taci din gură.

Hmm. Așadar, se pare că nu era genul de persoană matinală, deși nu-i plăceau nici după-amiezile, și nici pasăre de noapte nu era. A tras mașina de tuns iarba din fața mea.

— Ce faci? l-am întrebat eu.

— Îți tund eu iarba ca să nu mai trezești toată lumea asta nenorocită, minus Anglia.

Nu știam dacă să râd sau să plâng.

— Cum să-mi tunzi tu iarba? În plus, cred că e stricată.

La câteva secunde după ce-a tras de lanț, mașina a pornit. *Ei bine, asta e chiar jenant.*

— Pe bune. Nu pot să te las să-mi tunzi iarba.

Nu s-a întors nici măcar o dată ca să am cu cine vorbi. S-a apucat să-și facă treaba — o treabă pe care eu una nu-l rugasem s-o facă. Am fost pe punctul de a mă lua la ceartă cu el, dar atunci mi-am amintit că omorâse o pisică doar pentru că nu mieuna cum trebuie, și, ei bine, așa tristă cum era, mie chiar îmi plăcea viața mea și n-aveam chef să fiu omorâtă.

* * *

— Ai făcut o treabă grozavă, am zis eu, privindu-l pe Tristan cum oprește mașina de tuns iarba. Soțul meu..., am început eu, dar m-am oprit o secundă ca să trag aer în piept. Răposatul meu soț obișnuia să tundă gazonul pe diagonală. Și zicea, „Puiule, o să strâng iarba mâine, acum sunt prea obosit."

M-am luat singură în brațe și-am continuat să-l privesc pe Tristan, dar fără să-l mai văd.

— Iarba tăiată urma să rămână acolo cel puțin o săptămână, poate și două, ceea ce era ciudat pentru că de peluzele altora se ocupa cu mai mare grijă. Chiar și așa, mie îmi plăcea fânul.

Am simțit că mi se pune un nod în gât. Lacrimile îmi inundaseră ochii, mă ardeau. M-am întors cu spatele la Tristan și mi le-am șters de pe obraji.

— În fine, îmi place că ai mers în diagonală.

Amintiri tâmpite! Am pus mâna pe mânerul alb de metal și am deschis ușa de plasă, însă, la auzul vocii lui Tristan, am rămas pe loc.

— Uite așa se furișează pe lângă tine și te lovesc pe la spate, a șoptit el ca un suflet abandonat care-i sărută pe cei dragi în semn de rămas-bun.

Vocea lui era mai blândă ca de obicei. Deși în continuare profund morocănoase, cuvintele păreau de data asta impregnate cu un strop de inocență.

— Micile amintiri, a adăugat.

M-am întors spre el și l-am găsit aplecat deasupra mașinii de tuns iarba. Privirea lui era mai plină de viață decât înainte, dar era vorba despre o viață tristă. Ochii săi, pierduți, în care juca doar furtuna. Am tras aer în piept doar cât să nu cad din picioare.

— Câteodată mi se pare că micile amintiri sunt mai rele decât cele importante. N-am nicio problemă cu ziua lui de naștere, de pildă, sau cu ziua morții, dar când îmi amintesc lucrurile astea mărunte, felul în care obișnuia să tundă gazonul, sau cum, din tot ziarul, îl interesau doar caricaturile, sau că îi plăcea să fumeze o singură țigară în seara de Anul Nou...

— Sau felul în care își lega șireturile, sau cum sărea peste bălți, cum îmi atingea palma cu vârful arătătorului și de fiecare dată desena o inimă...

— Și tu ai pierdut pe cineva?

— Pe soția mea.

Of.

— Și pe fiul meu, a șoptit el, mai încet decât înainte.

Mi s-a rupt inima când l-am auzit.

— Îmi pare foarte rău, nici prin cap nu mi-ar fi putut trece...

Văzându-l cum se uită fix la iarba proaspăt tunsă, am tăcut. Ideea de a-i pierde atât pe cel care a fost dragostea vieții mele cât și pe puiul meu drag era prea greu de suportat; eu aș fi clacat.

— Felul în care își spunea rugăciunea, felul în care obișnuia să-și scrie numele de la coadă la cap, cum îi plăcea să-și strice jucăriile doar ca să aibă ce repara la loc...

Vocea îi tremura, la fel și corpul. Nu mai vorbea cu mine. Fiecare dintre noi trăia în propria sa lume a micilor amintiri. Dar chiar și așa, separați, reușeam cumva să empatizăm cu celălalt. Cel singur îl recunoaște adesea pe cel singur. Astăzi, pentru prima oară, am început să văd cine era bărbatul din spatele bărbii.

Și-a pus căștile pe urechi, iar eu am văzut cum bieții lui ochi se umplu de emoție. Apoi s-a apucat să strângă cioburile de sticlă și nu mi-a mai adresat nicio vorbă.

Tot orașul zicea că e un nenorocit, și puteam să înțeleg de ce. Nu era amabil, starea lui nu era stabilă, ba mai mult, era vraiște cu totul, dar eu una nu-l puteam învinui pentru distanța pe care o păstra. Adevărul e că îl și invidiam pentru capacitatea de a evada din realitate, de a se deconecta de la lumea înconjurătoare. Cred că era bine să te poți simți golit în totalitate din când în când — Dumnezeu mi-e martor, nu era zi să nu-mi doresc și eu asta, doar că eu o aveam pe Emma ca să nu mă lase să mă dezintegrez.

Dacă aș fi pierdut-o și pe ea, mi-aș fi golit mintea de orice emoție, de toată suferința.

Când și-a terminat treaba, s-a oprit din mers, dar a continuat să inspire și să expire cu repeziciune. S-a întors către mine. Avea ochii roșii și, probabil, nervii făcuți chisăliță. Și-a șters fruntea cu dosul palmei și, dregându-și vocea, m-a strigat:

— Gata.

— Vrei să iei micul dejun? l-am întrebat eu, ridicându-mă. Am făcut suficientă mâncare, e și pentru tine.

A clipit, apoi s-a apucat să împingă mașina de tuns iarba înapoi către veranda mea.

— Nu.

A pornit înapoi către veranda lui, ieșind din aria mea vizuală. Am rămas acolo singură și am închis ochii, punând ambele mâini deasupra inimii. Pentru o clipă, m-am golit și eu de toate.

A doua zi dimineață, știam că trebuie să trec pe la magazinul auto al lui Tanner pentru surpriza despre care îmi vorbise la începutul săptămânii. Emma, Bubba și cu mine am pornit, așadar, spre oraș. Emma cânta propria ei versiune a coloanei sonore din *Frozen*, Bubba era doar un animăluț de pluș silențios și cumsecade, în timp ce mie nu-mi rămăsese decât să-mi smulg părul din cap.

— Unchiule T! a strigat Emma în gura mare, năvălind către Tanner, care era cu capul sub capota unei mașini.

Tanner s-a întors, murdar pe față și pe tricoul alb cu care era îmbrăcat de ulei de motor.

A ridicat-o în brațe și a învârtit-o în aer, apoi a îmbrățișat-o strâns.

— Salut, piticot. Ce-ai acolo, după ureche? a întrebat-o el.

— N-am nimic după ureche!

— O, ba eu cred că ai! a zis el scoțând bănuțul lui de douăzeci și cinci de cenți de după urechea Emmei și făcând-o să se prăpădească de râs.

Chestie care m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

— Ce mai e cu viața ta? a-ntrebat-o el.

Emma a zâmbit și s-a apucat să depene o poveste încurcată despre cum am lăsat-o eu să se îmbrace singură de dimineață, motiv pentru care purta un tutu violet, ciorapi în culorile curcubeului și un tricou cu pinguini zombi.

Am zâmbit din nou. Tanner o privea ca și când l-ar fi interesat cu adevărat ce-i povestea. După câteva minute, i-a dat câțiva dolari și-a expediat-o cu unul dintre angajații lui, Gary, să dea spargerea la automatul de bomboane. Tot drumul l-a tocat și pe bietul Gary. O auzeam, era aceeași poveste despre cum s-a îmbrăcat ea singură.

— E mai drăguță decât o țineam eu minte, a zâmbit Tanner. Are zâmbetul tău.

Am surâs și mai larg și i-am mulțumit, chiar dacă zâmbetul ei îmi amintea mai degrabă de Steven.

— Deci, ziceam că am ceva pentru tine. Hai încoace.

M-a condus în spate, unde, acoperită de o prelată, se contura o mașină. Când a tras-o la o parte, am simțit că mi se taie genunchii.

— Cum? am întrebat eu, pășind în jurul Jeepului, plimbându-mi degetele de-a lungul lui.

Jeepul lui Steven arăta mai nou ca niciodată.

— Era distrus.

— Ei, zgârieturile și plesniturile se rezolvă întotdeauna.

— Probabil că te-a costat o avere.

A ridicat din umeri.

— Steven a fost cel mai bun prieten al meu. Tu ești una dintre cele mai bune prietene. Am vrut să ai ceva familiar la care să te-ntorci.

— Ai știut dintotdeauna că o să mă-ntorc?

— Noi așa am sperat cu toții.

Aruncând o privire Jeepului, Tanner și-a mușcat buza de jos, apoi a continuat.

— Nu pot să nu mă învinuiesc. Cu o săptămână înainte de accident, l-am implorat să treacă pe la service ca să-i fac o verificare. A

zis că mai merge așa câteva luni. Nu pot să nu mă gândesc că poate aș fi văzut că e ceva în neregulă cu mașina dacă mă asculta. Dacă mă lăsa să mă uit un pic sub capotă, poate că acum ar fi fost încă...

Și-a dus mâna la nas și a tăcut.

— N-a fost vina ta, Tanner.

Și-a tras nasul și a schițat un zâmbet.

— Mda, ce să-i faci? Mă tot gândesc la asta. Haide, hopa sus!

Am urcat pe locul șoferului și m-am așezat. Am închis ochii și am respirat adânc, apoi mi-am întins mâna spre scaunul din dreapta, așteptând acea atingere, căldura unei alte mâini. *Nu plâng. Nu plâng. Sunt bine, gata, sunt bine.* În clipa aceea am simțit atingerea unei alte mâini, iar când am deschis ochii, am văzut în palma mea mânuța Emmei, care stătea lângă mine, cu ciocolata întinsă pe toată fața. A zâmbit cu gura până la urechi, făcându-mă și pe mine să zâmbesc.

— Ești bine, mamă? a întrebat ea.

O gură de aer.

— Da, puiule. Sunt bine.

Tanner s-a apropiat de mine și mi-a pus cheile în palmă.

— Bine-ați venit acasă, doamnelor! Țineți minte, dacă aveți nevoie de o mână de ajutor în grădină, orice, nu trebuie decât să dați un telefon.

— Bulă ne-a ajutat deja, a zis Emma.

— Poftim? a zis Tanner ridicând o sprânceană.

— Am angajat un om până la urmă. Adică, într-un fel. Va trebui să văd cum îl plătesc.

— Poftim? Liz, dar eu aș fi făcut-o pe gratis. Pe cine ai angajat?

Știam că n-o să-i convină răspunsul.

— Îl cheamă Tristan...

— Tristan Cole?!

Tanner s-a luat cu mâinile de cap. Se-nroșise tot.

— Liz, e un nenorocit.

— Nu e.

Bine, fie, e.

— Crede-mă, e un nenorocit. Și mai e și futut la cap. Știai că lucrează la domnul Henson? Tipul e un studiu de caz pe tema nebuniei.

Nu știu de ce, dar remarcile lui Tanner mă făceau să mă simt de parcă ar fi vorbit despre mine.

— Prea exagerezi și tu, Tanner.

— Tristan e nebun. Și e periculos. Îți zic... Lasă-mă pe mine să mă ocup de-acum înainte. Dumnezeule. Mă omoară să știu că stă fix în casa de lângă tine.

— S-a descurcat de minune. Chiar nu e așa mare chestie.

— Ba e. Cum să-ți zic, tu ai prea multă încredere în oameni. Trebuie să-ți pui mai mult capul la contribuție și să mai lași inima deoparte, trebuie să gândești.

Au!

— Mie nu-mi place deloc chestia asta, Liz. Și mă-ndoiesc că lui Steven i-ar fi plăcut.

— Mda, ce să-i faci. El nu prea mai are nimic de spus, am zis eu printre dinți, un pic rușinată, dar mai cu seamă rănită. Nu sunt idioată, Tanner. Pot să mă descurc și singură. Doar că..., m-am oprit eu, forțându-mă să zâmbesc. Îți mulțumesc. Pentru Jeep. Nici nu-ți poți închipui cât de mult înseamnă pentru mine.

Probabil că m-a citit, pentru că mi-a pus o mână pe umăr și mi-a zis:

— Scuze. Sunt un nenorocit. Doar că îmi fac griji. Dacă s-ar fi întâmplat ceva...

— Sunt bine. Suntem în siguranță. Jur.

— Bine. În regulă, atunci tai-o de-aici înainte să mai spun ceva ce-aș regreta pe urmă, a rânjit el. Emma, să ai grijă de mama ta, ai înțeles?

— De ce? Eu sunt copilul, nu ea, s-a rățoit Emma.

M-a bufnit râsul. Avea sută la sută dreptate.

În fiecare vineri, după ce-o lăsam pe Emma la bunici, mă duceam în oraş la târgul fermierilor. Acolo veneau toţi locuitorii din zonă ca să-şi vândă produsele sau să cumpere ce-aveau nevoie, în centrul orăşelului Meadows Creek, care se umplea de mirosul pâinilor proaspăt coapte şi a buchetelor de flori. Dar mai ales de bârfele orăşelului de provincie, care făceau întotdeauna să merite drumul.

Eu şi Steven ne luam de obicei florile de la piaţă, aşa că atunci când se-ntâmpla ca vinerea să găsesc trandafiri, mă opream în mijlocul lor, trăgând în piept amintiri şi expirând suferinţa.

În timpul drumurilor mele săptămânale la târg, n-a fost dată să nu-l văd şi pe Tristan pe acolo. Nu mai vorbiserăm de când îmi tunsese gazonul, dar tot nu-mi puteam scoate din minte expresia tristă a ochilor săi. Soţia şi băiatul. Când îi pierduse? Şi cum? De când trăia coşmarul acesta?

Voiam să ştiu mai mult.

Uneori, îl vedeam intrând în magazia din spate, unde rămânea cu orele. Dacă ieşea, ieşea ca să taie lemne la circular, după care intra înapoi şi acolo rămânea.

De fiecare dată când ne intersectam, roşeam şi întorceam capul în direcţia opusă, ca şi când nu l-aş fi văzut. Chiar dacă-l vedeam. Îl vedeam *mereu*, şi nu înţelegeam prea bine de ce.

Toată lumea îmi spunea că e un tip insensibil, iar eu nu puteam decât să fiu de acord. Cunoscusem pe propria piele latura crudă a lui Tristan. Doar că eu îi văzusem şi altă latură a sa, una pe care majoritatea oamenilor n-o observau. Îl văzusem înmuindu-se la aflarea veştii că Zeus va fi bine. Îl văzusem deschizându-se încet-încet şi vorbind despre pierderea soţiei şi a fiului său. Văzusem o latură delicată, fragilă a sa, pe care mulţi păreau să n-o vadă deloc.

În cazul de faţă, în mijlocul târgului, m-a intrigat o altă latură a lui. În fiecare săptămână îl vedeam învârtindu-se pe acolo ca şi când ar fi fost singurul om din tot târgul. Foarte concentrat la misiunea pe care o avea de îndeplinit — să cumpere legume şi flori proaspăt culese. După care o lua în sus pe colină şi se oprea pe un pod, unde era întotdeauna un om al străzii căruia îi dădea pungile cu cumpărături.

Pe drumul spre înapoi, s-a-ntâmplat să-l văd chiar când îi dădea pungile tipului. Apropiindu-mă, am zâmbit, fiindcă mă copleşise. După care a pornit spre casă.

— Bună, Tristan.

Tristan s-a uitat în direcţia mea, privind în gol.

Şi-a continuat drumul.

Era de parcă o luam de la-nceput. M-am grăbit, străduindu-mă să ţin pasul cu el.

— Nu voiam să-ţi spun decât că e foarte frumos din partea ta. E foarte drăguţ ce faci pentru omul ăla. Eu cred că e foarte...

Tristan s-a întors şi a făcut un pas înspre mine. Fălcile i s-au încleştat. A făcut ochii mici.

— Ce dracu' crezi tu că faci aici?

— Poftim? m-am bâlbâit eu, derutată de tonul vocii sale.

A făcut încă un pas spre mine.

— Crezi că nu văd cum mă priveşti?

— Despre ce vorbeşti?

— Vreau să m-asigur că înţelegi bine un lucru, a şoptit el printre dinţi.

A clipit, iar când a deschis ochii privirea i s-a întunecat din nou.

— Nu vreau să am de-a face cu tine în niciun fel, mod sau circumstanţă. Ai înţeles? Ţi-am tuns iarba doar pentru că m-ai scos din sărite, în pula mea, atâta tot! Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Aşa că încetează cu ocheadele.

— Tu crezi — crezi că mă dau la tine?! am strigat eu din vârful dealului.

A ridicat dintr-o sprânceană. Expresia lui zicea da-ce-mama-dracului-normal-că-te-dai-la-mine.

— Ştii ce? Eu mă gândeam că e drăguţ din partea ta. Drăguţ că-i dai omului de mâncare, nenorocitule! Nu-ncercam să te invit undeva şi nici să mă dau la tine, încercam să port o conversaţie cu tine.

— De ce-ai vrea să porţi o conversaţie cu mine?

— Habar n-am! am zis eu, ca şi când cuvintele mi s-ar fi rostogolit de pe limbă.

Chiar că nu ştiam de ce voiam să port o conversaţie cu cineva care era atât de atrăgător şi atât de distant în general. Azi îmi povesteşte despre demonii săi, iar în ziua următoare urlă la mine pentru că l-am salutat. *N-am sorţi de izbândă.*

— Am fost o proastă. Am crezut că putem fi prieteni.

S-a încruntat.

— De ce-aş fi eu prietenul tău?

Am simţit un fior. Nu eram sigură dacă se datora palei de vânt sau faptului că Tristan îmi invada spaţiul personal.

— Nu ştiu. Pentru că pari singur şi pentru că şi eu sunt singură. M-am gândit...

— Nu te-ai gândit.

— De ce ești atât de rău?

— De ce mă urmărești mereu?

Am deschis gura să răspund, dar nu mi-a venit nicio replică. Ne-am holbat unul la celălalt. Eram atât de aproape, încât corpurile noastre aproape că se atingeau.

— Toată lumea din orașul ăsta se teme de mine. Pe tine te înspăimânt, Elizabeth? m-a-ntrebat el în șoaptă, împingând aerul înspre buzele mele.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă eu te citesc.

Privirea lui glacială s-a încălzit preț de o secundă, ca și când cele patru cuvinte rostite de mine l-ar fi derutat. Chiar așa era, îl citeam. Vedeam mai departe de ura din privirea lui. Atunci când se încrunta, nu puteam să nu-i văd durerea. Vedeam suferința care era și suferința mea.

Fără să stea pe gânduri, Tristan m-a tras spre el, m-a lipit de corpul lui, apăsându-mi buzele cu buzele sale. Norii de confuzie care se adunaseră în jurul meu s-au risipit pe măsură ce limba lui și-a făcut loc printre buzele mele. L-am sărutat și eu. L-am sărutat și eu, și poate că l-am sărutat chiar mai cu foc decât m-a sărutat el pe mine. Dumnezeule, cât mi-a lipsit! Mi-au lipsit sărutările. Sentimentul că pici în brațele cuiva care te prinde înainte să te faci una cu pământul. Atingerea caldă a corpului cu care împarți cele câteva răsuflări.

Mi-a lipsit să fiu ținută în brațe, să fiu atinsă, mi-a lipsit să fiu dorită...

Mi-a lipsit Steven.

Sărutările lui Tristan erau furibunde și triste, apologetice și agonizante, brute și autentice.

Fix ca ale mele.

Mi-am plimbat limba peste buza lui de jos. În timpul ăsta, îi apăsam pieptul cu mâinile, simțindu-i bătăile rapide cum zboară printre degetele mele — în propriul meu corp.

Preț de câteva secunde, m-am simțit așa cum mă mai simțisem doar cu multă vreme în urmă.

Deplină.

Întreagă.

Parte din ceva divin.

Tristan s-a tras brusc deoparte și s-a întors cu spatele la mine, trezindu-mă înapoi la realitatea de zi cu zi, la realitatea mea cea întunecată.

Dărâmată.

Incompletă.

Mereu singură.

— Nu mă cunoști, așa că încetează să te porți ca și când n-ar fi așa, a zis el, apoi și-a văzut mai departe de drum, lăsându-mă acolo perplexă.

Ce-a fost asta?!

— Și tu ai simțit asta, nu-i așa? l-am întrebat, uitându-mă în urma lui. Ca și când... ca și când ei ar fi fost încă aici. Eu am simțit că Steven a fost aici. Tu n-ai simțit ca și când soția ta...

Tristan s-a întors și m-a pârjolit cu privirea.

— Să nu mai vorbești niciodată despre soția mea, că nu știi nimic despre ea, și nici despre mine!

Apoi a grăbit pasul.

Și el a simțit-o.

Eram sigură.

— Nu poți... Nu poți să pleci așa, Tristan. Putem să vorbim unul cu celălalt. Despre ei. Ne putem ajuta reciproc să ne amintim de ei.

Cea mai mare frică a mea era că o să uit.

Nu s-a oprit din mers.

L-am ajuns din nou din urmă.

— În fond, de asta te și împrietenești cu cineva. Ca să-l cunoști mai bine. Să ai cu cine să vorbești.

Am început să gâfâi din ce în ce mai tare pe măsură ce mă enervam că mă lăsase să vorbesc singură și plecase în mijlocul discuției, după

cel mai dureros și mai satisfăcător sărut pe care-l simțiseră vreodată buzele mele. Îl uram pentru că mă văduvise de acel mic moment de dorință care îmi amintise vag de dragostea dispărută.

— Dumnezeule! Dar chiar trebuie să fii așa un... Așa un... *monstru*?

S-a întors către mine și, înainte să-și ia o expresie severă, preț de o secundă, în ochi i-am citit un licăr de deznădejde.

— Nu te vreau, Elizabeth, a ridicat el mâinile a pagubă, apoi a-nceput să vină către mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, a zis el apropiindu-se.

M-am dat înapoi.

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre nenorocitul tău de soț mort.

A făcut încă un pas.

— Nu vreau să m-apuc să-ți torn căcaturi despre soția mea moartă.

Un pas, încă unul. Eu, un pas în spate, apoi încă unul.

— Nu vreau să te ating.

Înainte. Înapoi.

— Nu vreau să te sărut.

Pas.

— Nu vreau să te ling.

Înapoi. Înapoi. Pas. Pas.

— Și cu-atât mai mult nu vreau să fiu prietenul tău futut. Așa că lasă-mă-n pace și *mai tacă-ți dracu' fleanca aia!* a urlat el de undeva de deasupra mea, iar vocea lui a bubuit ca un trăsnet, făcându-mă să sar în sus de spaimă.

M-am dat înapoi un ultim pas, tocul mi-a alunecat pe o piatră și m-am prăvălit în râpă. Am simțit în coaste fiecare dâmb peste care m-am rostogolit, dar dacă nu luam în calcul cele câteva zgârieturi și nici tona de rușine, puteam zice că sunt OK.

Tristan a fost deasupra mea într-o clipită.

— Căcat! a bâiguit el. Ești OK? Poftim, a zis, întinzându-mi mâna.

L-am refuzat și m-am ridicat singură în picioare. Era foarte îngrijorat, dar nu-mi păsa. Avea să se umple de ură în cel mai scurt timp, probabil.

Cu câteva secunde înainte să cad, îmi spusese să tac, așa că fix asta aveam de gând să fac. Să-i dau ce și-a dorit. M-am târât acasă în liniște, fără să mă uit o dată la el, chiar dacă îi vedeam cu coada ochiului privirea jalnică.

* * *

— Te-a împins într-o râpă? a strigat Faye în telefon.

Când am ajuns acasă, am sunat-o direct. Cea mai bună prietenă a mea trebuia să-mi confirme că eu aveam dreptate și că Tristan era cel care se înșela.

Chiar dacă îl făcusem monstru.

— Păi, nu chiar. El a țipat la mine și atunci am alunecat.

— După ce te-a sărutat?

— Da.

— Ah! Îl urăsc. Îl urăsc atât de tare.

Am dat din cap.

— Și eu îl urăsc.

Ceea ce era o minciună, fiindcă nu puteam să-i spun ce gândeam cu adevărat despre Tristan. Cum că aveam atâtea în comun. Nu puteam spune nimănui asta. Abia dacă-mi spusesem mie.

— Și, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, ia zi-mi..., a-nceput Faye, și aproape că i-am văzut rânjetul prin telefon. Ți-a băgat limba-n gură? A gemut? Era dezbrăcat? Și-a băgat capu-ntre sânii tăi și-a făcut ca indienii? I-ai atins pătrățelele? I-ai lins fața aia ascuțită? O are cât un cal? Te-ai udat? I-ai atins scula? Ai dat mâna cu Marinică? Ați făcut cunoștință?

— Cu tine nu se poate vorbi, am chicotit eu, cu mintea la acel sărut și la ce însemna el.

Poate că nu însemna nimic. Sau poate că, dimpotrivă, totul.

A oftat.

— Hai, bagă și tu ceva. Eu încerc să mi-o trag, dar apelul ăsta îmi taie tot cheful.

— Cum adică încerci să ți-o tragi? Faye, vrei să zici că faci sex chiar acum?

— Adică? Dacă fac sex-sex?

— Da, sex-sex!

— Păi, dacă te referi la penisul care stă la mine-n vagin în clipa asta, atunci da. Cred că poți să-l numești sex pe jumătate.

— Dumnezeule mare, Faye! De ce naiba ai răspuns la telefon?!

— Hm, pentru că puicuțele-s mai importante ca pufele? Gen, pe bune, a râs ea.

M-am înecat.

— Bună, Liz, l-am auzit și pe Matty, care vorbea în cameră.

Am simțit că mi se face rău.

— Săptămâna viitoare te trec pe program de treizeci de ore.

— Eu o să-nchid.

— Ce? Nu. Am timp berechet.

— Ești stânjenitoare.

— Au! Termină, Matty! Ți-am zis să nu mă muști acolo.

O, doamne, cea mai bună prietenă a mea era o ciudată!

— OK, prăjiturică, tre' să închid. Cred că sângerez. În ceea ce te privește, în schimb, fă-ți un pic de timp și încearcă să meditezi, să-ți pui ordine în gânduri.

— Și când zici asta te referi la... ?

— Tequila. Tequila de cea mai bună calitate. Arde pe dinăuntru, dar ajută în caz că ești în pericol să iei decizii proaste.

Avea dreptate.

Capitolul 11
Tristan

3 aprilie 2014

Patru zile până la despărțire

Stăteam pe veranda ce dădea spre curtea din spate a părinților mei și mă uitam cum săreau stropii de ploaie din leagănul pe care eu și cu tata îl construiserăm pentru Charlie. Cauciucul de mașină se legăna înainte și înapoi, lovind cadrul de lemn.

— Mai poți? a-ntrebat tata, ieșind să mi se alăture.

Zeus l-a urmat îndeaproape, găsindu-și în cele din urmă un colț uscat în care să se așeze. M-am întors către tata și am dat cu privirea de o față care-mi semăna aproape în totalitate, excepție făcând câțiva ani și un plus de înțelepciune ce i se putea vedea în ochi.

Nu i-am răspuns și mi-am văzut mai departe de ploaie.

— Mi-a zis maică-ta că nu reușești să scrii necroloagele. Pot să te-ajut eu.

— N-am nevoie de ajutorul tău, am mârâit eu, strângând din pumni, cu unghiile înfipte în palme.

Uram să simt furia asta crescândă zi după zi. Uram să văd că deveneam tot mai rece cu fiecare secundă.

— N-am nevoie de nimeni.

— Fiule, a oftat tata, punându-mi o mână pe umăr.

M-am tras deoparte.

— Nu vreau decât să fiu lăsat singur.

A lăsat capul în pământ, plimbându-și degetele peste ceafă.

— Bine. Eu și cu mama o să fim înăuntru.

S-a ridicat și a deschis ușa de plasă, apoi a adăugat:

— Dar, Tristan, doar pentru că tu vrei să fii singur, nu înseamnă automat că ești singur. Să ții minte asta. Oricând ai nevoie, noi suntem aici.

Ușa de plasă s-a trântit. L-am maimuțărit.

Oricând ai nevoie, noi suntem aici.

Problema era că acel „oricând" avea totuși o dată de expirare.

Băgând mâna în buzunarul de la spate, am scos bucata de hârtie la care mă holbasem în ultimele trei ore. Terminasem necrologul lui Jamie în dimineața aceea. Al lui Charlie însă, în afară de numele lui, era încă neînceput.

Cum ar fi trebuit să procedez? Cum ar fi trebuit să scriu povestea vieții lui de vreme ce viața lui nici n-apucase măcar să înceapă?

Ploaia a-nceput să bată-n bucata de hârtie și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am clipit de câteva ori înainte să bag hârtia la loc în buzunar.

N-aveam să plâng.

Mă fut în ele de lacrimi.

Picioarele m-au condus de pe verandă în jos pe scări. În câteva secunde, eram murat din cap până-n picioare, devenind una cu furtuna care începea.

Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie să scap.

Trebuia să fug.

Am luat-o la fugă desculț, fără să mă gândesc la nimic, fără nicio direcție.

Zeus a luat-o și el la fugă în spatele meu.

— Du-te acasă, Zeus! am strigat eu la el, care era deja la fel de murat ca și mine. Du-te acasă! am urlat, dorindu-mi să fiu lăsat singur.

Am fugit și mai tare, dar el s-a ținut după mine. M-am forțat atât de tare încât am simțit că-mi ia foc pieptul și că nu mai pot respira. Am fugit până când m-au lăsat picioarele și corpul mi s-a prăvălit la pământ. Fulgerele brăzdau cerul deasupra noastră, pictându-i cicatricile, iar eu am început să plâng incontrolabil.

Voiam să fiu singur, dar Zeus era chiar lângă mine. Ținuse pasul cu nebunia mea. Fusese lângă mine când eu ajunsesem la capătul puterilor, și n-avea să mă părăsească. Era chiar acolo și mă lingea pe față. Îmi dăruia dragostea lui și-mi permitea să-l iau în brațe într-un moment în care aveam nevoie cel mai tare de asta.

— OK, am oftat eu, cu lacrimile curgându-mi pe obraji în timp ce-l țineam strâns la piept.

Zeus scâncea, ca și când, la rândul lui, ar fi fost sfâșiat.

— OK, am zis din nou, sărutându-l pe creștet și scărpinându-l într-o parte..

OK.

* * *

Îmi plăcea foarte mult să alerg desculț.

Alergatul era unul din lucrurile la care mă pricepeam.

Îmi plăcea când picioarele mele alergau.

Îmi plăcea când se crăpau și sângerau fiindcă se izbeau de asfaltul de pe străzi.

Îmi plăcea când păcatele mi-erau reamintite prin durerile trupești.

Îmi place să provoc suferință.

Dar doar mie însumi. Îmi plăcea să-mi provoc suferință. Nimeni altcineva nu trebuia să sufere din cauza mea. Stăteam departe de oameni, astfel încât să nu-i fac să sufere.

Aș face-o să sufere pe Elizabeth, iar eu nu voiam asta.

Îmi pare rău.

Cum aș putea să-mi cer scuze? Cum aș putea s-o dreg? Cum de un singur sărut a fost suficient să-mi amintesc?

A căzut în râpă, și asta din cauza mea. Și-ar fi putut rupe ceva. Și-ar fi putut sparge capul. Ar fi putut să moară...

Moartă.

Jamie.

Charlie.

Îmi pare atât de rău.

În noaptea aceea am alergat și mai mult. Am alergat prin pădure. Repede. Și mai repede. Tare. Și mai tare.

Du-te, Tris. Fugi.

Îmi sângerau picioarele.

Plângea inima în mine, îmi zvâcnea în piept la nesfârșit, bulversându-mi mintea și otrăvindu-mi gândurile pe măsură ce amintirile îngropate începeau să iasă din nou la iveală. Ar fi putut să moară. Ar fi fost vina mea. Eu aș fi fost cel responsabil.

Charlie.

Jamie.

Nu.

I-am împins înapoi.

M-am abandonat durerii care-mi străbătea pieptul. Durerea era bună. Era binevenită. Meritam să sufăr. Dar numai eu, nu și altcineva.

Îmi pare atât de rău, Elizabeth.

Picioarele mă dureau. Inima, la fel. Toate cele.

Simțeam durerea ca fiind înfricoșătoare, periculoasă, adevărată; era bună. Era atât de bună, dar într-un mod atât de urât. Dumnezeule, cât de mult îmi plăcea. Îmi plăcea la nebunie.

Îmi plăcea durerea la culme.

* * *

Începuse să se întunece.

Am rămas în șopron, încercând să-mi dau seama cum aș putea să-i cer scuze fără ca ea să-și dea seama că și eu simțeam nevoia să fim prieteni. Oamenii ca ea n-aveau nevoie de oameni ca mine care să le dea viețile peste cap.

Oamenii ca mine nu meritau prieteni.

Și totuși, sărutul ei...

Sărutul ei mă făcuse să-mi amintesc. Pentru o clipă, fusese bine să-mi amintesc, dar am stricat totul, asta am făcut. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea ei căzând în râpă. Ce dracu' era în capul meu?

Poate că dintotdeauna am sfârșit prin a face oamenii să sufere.

Poate că de aceea pierdusem tot ce iubisem vreodată pe lume.

Dar nu voiam decât s-o fac să nu mai vorbească cu mine, astfel încât să nu sufere mai târziu.

N-ar fi trebuit s-o sărut. Dar mi-am dorit s-o sărut. Am simțit nevoia s-o sărut. Am fost egoist.

Când am ieșit din șopron, luna era sus pe cer. M-am oprit și am ascultat sunetul... un chicotit?

Venea dinspre pădure.

Ar fi trebuit s-o las în pace. Ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele. În schimb, am luat urma sunetului și-am găsit-o pe Elizabeth împleticindu-se printre copaci, râzând de una singură cu o sticlă de tequila în mână.

Era drăguță. Iar când zic drăguță, vreau să spun de fapt de-a dreptul frumoasă. Genul acela de frumusețe firească, care nu necesita cine știe ce eforturi pentru a fi întreținută. Părul blond îi cădea în valuri largi peste o rochie galbenă care părea să fi fost croită doar pentru trupul ei. Uram faptul că o catalogasem drept drăguță-frumoasă, fiindcă și Jamie a mea fusese la fel.

Împleticeala lui Elizabeth părea să fie un dans. Un vals beat.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o eu, atrăgându-i atenția.

A valsat în direcția mea, pe vârfuri, și mi-a pus mâinile pe piept.

— Bună, ochi întunecați.

— Bună, ochi căprui.

A râs din nou. Era beată pulbere.

— Ochi căprui. Îmi place, a zis ea apăsându-mă pe nas. Poți să fii și amuzant? Mereu pari atât de neamuzant, dar eu sunt sigură că poți să fii și amuzant. Zi ceva amuzant.

— Ceva amuzant.

A pufnit în râs. Râdea gălăgios, aproape enervant, dar atât de dulce în același timp.

— Te plac. Și habar n-am de ce, domnule Țâfnilă. Când m-ai sărutat, mi-am amintit de soțul meu. Ceea ce e o prostie, fiindcă tu nu semeni deloc cu el. Steven era dulce, aproape înnebunitor de dulce. Avea întotdeauna grijă de mine, mă proteja, mă iubea... Când mă săruta, simțeam că-și dorește asta. Apoi se oprea și o lua de la capăt, sărutându-mă încă o dată. Și încă o dată, de parcă și-ar fi dorit să rămân pentru totdeauna acolo. Dar tu, ochi întunecați... Când te-ai oprit din sărut, te-ai uitat la mine cu dezgust. M-ai făcut să plâng. Pentru că ești rău.

Hopa! s-a bălăngănit ea, mai-mai să cadă pe spate dacă n-o prindeam eu de talie.

Am ajutat-o să-și recapete echilibrul, la care ea mi-a zis zâmbind răutăcios:

— Ei, măcar de data asta m-ai prins.

Când i-am văzut zgârietura de pe obraz am simțit un nod în stomac. Când căzuse se și tăiase.

— Ești beată.

— Nu. Sunt fericită. Nu se vede că sunt fericită? Toate astea sunt semne că sunt fericită. Zâmbesc. Râd. Beau și dansez bucuroasă. Aș-aș-așa fac oamenii când sunt fericiți, Tristan, a zis ea, înghiontindu-mă în piept. Oamenii fericiți dansează.

— Chiar așa?

— Daaa. O să-ncerc să-ți explic, chiar dacă nu m-aștept să-nțelegi, a zis ea, bălmăjind ceva mai departe.

Apoi, făcând un pas în spate, a tras un gât de tequila, după care a-nceput să danseze din nou.

— Pentru că, atunci când ești beat și dansezi, nu mai contează nimic altceva. Te-nvârți, te-nvârți și te-nvârți, iar aerul devine tot mai ușor, tristețea tot mai surdă, și pentru o vreme uiți să simți ce simțeai.

— Ce se-ntâmplă când te oprești?

— Of, vezi tu, aici e micul neajuns al dansului, a zis ea rămânând pe loc. Când te oprești — a dat drumul sticlei din mână, care s-a făcut țăndări — totul se sfărâmă.

— Nu ești atât de fericită pe cât zici tu că ești, am zis eu.

— Asta doar pentru că m-am oprit din dansat.

S-a lăsat încet pe vine ca să adune cioburile, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Le strâng eu, am intervenit, oprind-o.

— Sângerezi, a zis ea. Te-ai tăiat în sticlă?

M-am uitat în jos la picioarele mele, care erau pline de zgârieturi și de bătături de la alergat.

— Nu.

— Ei bine, atunci ai niște picioare cu adevărat urâte și nefericite.

Aproape că mi-a venit să zâmbesc. Ea s-a încruntat.

— Nu mă simt prea bine, ochi întunecați.

— Mda, păi dacă ai băut tequila cât pentru un pluton... Hai că-ți aduc niște apă.

A dat din cap, apoi s-a aplecat și mi-a vomitat peste picioare.

— Sau așa, vomită pe mine.

S-a șters la gură cu dosul palmei și a-nceput să chicotească.

— Asta e karma — pentru că ai fost nesimțit cu mine. Acum suntem chit.

Ce să zic? Părea corect.

* * *

Imediat după incidentul cu voma am luat-o pe Elizabeth şi-am dus-o la mine. După ce m-am spălat pe picioare în cea mai fierbinte apă din lume, am găsit-o aşezată pe canapeaua mea din camera de zi, de unde îmi inspecta casa. Se vedea după ochi că încă era foarte beată.

— Casa ta e plictisitoare. Şi jegoasă. Şi întunecoasă.

— Mă bucur că-ţi place cum am amenajat-o.

— Ştii, ai putea să iei maşina mea de tuns iarba şi să-ţi aranjezi şi tu curtea. Asta dacă nu cumva ai de gând să concurezi cu palatul-bestiei-cel-de-dinainte-s-o-cunoască-pe-fata-cea-frumoasă.

— Mă doare fix în cur de felul în care arată curtea mea.

— Cum aşa?

— Pentru că, spre deosebire de unii sau de alţii, eu dau doi bani pe ce cred vecinii despre mine.

— Asta înseamnă că îţi pasă. Ce voiai tu să zici e că *nu* dai doi bani pe ce cred ei, s-a amuzat ea.

— Asta am zis.

— N-ai zis asta, s-a hlizit ea în continuare.

Doamne, dar enervantă mai eşti! Şi frumoasă.

— Ei bine, *nu* dau doi bani pe ce cred oamenii despre mine.

— Mincinosule, a pufnit ea.

— Nu-i minciună.

— Ba e, a dat ea din cap înainte să-şi muşte buza de jos. Pentru că tuturor ne pasă ce cred alţii. Tuturor ne pasă de părerea celorlalţi. De-aia n-am fost în stare să-i spun nici măcar celei mai bune prietene ale mele că, deşi e un măgar, vecinul meu mi se pare foarte atrăgător. Pentru că se presupune că văduvele n-ar trebui să mai aibă niciun fel de sentimente niciodată pentru vreun alt bărbat — se presupune că ar trebui să stea supărate toată viaţa. Dar nici *prea* supărate, pentru că asta îi face pe ceilalţi să se simtă super-incomod. Aşa că ideea de a săruta pe cineva şi de a-l primi între picioarele tale, ideea că fluturii

din stomac încă mai există... Cu asta avem o problemă. Pentru că oamenii m-ar judeca. Și nu vreau să fiu judecată, pentru că mie îmi pasă ce cred ei.

M-am tras mai aproape de ea.

— Eu zic să-i dai dracului. Dacă tu crezi că vecinul tău, domnul Jenson, e atât de atrăgător, nu mai contează altceva. Știu că are o sută de ani, dar înainte îl vedeam făcând yoga în fiecare zi în fața casei, așa că înțeleg fără probleme de ce te simți atrasă de el. Dacă mă gândesc bine, cred că și mie mi-a trezit ceva interes în pantaloni moșulică.

A bușit-o râsul.

— Nu mă refeream chiar la el.

Am dat din cap. Știam.

Și-a încrucișat picioarele și și-a îndreptat spinarea.

— Ai niște vin? a-ntrebat ea ridicându-se.

— Par genul care ține vin în casă?

— Nu, a dat ea din cap. Pari genul care bea cel mai negru și mai gros tip de bere, de la care-ți crește păr pe piept.

— Corect.

— Bine. Vreau o bere pentru piept păros, te rog, a zis ea.

Am ieșit din cameră și m-am întors cu un pahar cu apă.

— Uite, bea asta.

S-a întins după pahar, însă și-a oprit mâna pe antebrațul meu, și a rămas așa, studiindu-mi tatuajele.

— Toate sunt din cărți pentru copii, a zis, plimbându-și degetul pe conturul tatuajului din *Charlotte's Web*. Poveștile preferate ale fiului tău?

Am dat din cap că da.

— Câți ani ai? a-ntrebat.

— Treizeci și trei. Tu?

— Douăș' opt. Și cât avea fiul tău când... ?

— Opt, am zis eu cu răceală în glas.

— Nu-i corect. Viața nu-i corectă.

— N-a zis nimeni vreodată c-ar fi.

— Mda... dar lumea tot speră să fie.

A continuat să se uite la tatuaje. Ajungând la arcul și săgeata lui Katniss Everdeen, a adăugat:

— Știi, uneori te aud. Uneori te-aud țipând noaptea în somn.

— Eu te aud plângând uneori.

— Poți să-ți zic un secret?

— Da.

— Tot orașul așteaptă de la mine să fiu aceeași fată care eram înainte să moară Steven. Doar că eu nu mai știu să fiu fata aia. Moartea schimbă lucrurile.

— Schimbă totul.

— Îmi pare rău că te-am făcut monstru.

— E-n regulă.

— Cum adică? Cum să fie în regulă?

— Pentru că așa m-a schimbat moartea pe mine, m-a făcut un monstru.

M-a tras mai aproape, făcându-mă să îngenunchez în fața ei. Și-a trecut degetele prin părul meu și m-a privit adânc în ochi.

— Mâine, cel mai probabil, o să fii din nou rău cu mine, nu-i așa?

— Da.

— Așa m-am gândit și eu.

— Dar n-o să fie cu intenție.

— M-am gândit și la asta, a zis ea, atingându-mi bărbia cu degetele. Ești frumos. Ești un monstru distrus și frumos.

— Te doare? am întrebat-o eu, atingându-i fața zgâriată.

— M-au durut altele și mai tare.

— Îmi pare atât de rău, Elizabeth.

— Prietenii îmi spun Liz, dar tu ai spus răspicat că noi doi nu suntem prieteni.

— Nu mai știu cum să fiu prietenul cuiva, am zis eu în șoaptă.

A închis ochii și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Eu sunt foarte bună la capitolul ăsta. Dacă vrei vreodată să-ncerci, îți pot da câteva sfaturi, a oftat ea, atingându-și ușor buzele de obrazul meu. Tristan?

— Da?

— M-ai sărutat mai devreme.

— Așa e.

— De ce? a-ntrebat ea.

Am cuprins-o de după gât și am tras-o încet lângă mine.

— Pentru că ești frumoasă. Ești o femeie distrusă și frumoasă.

A zâmbit larg, apoi a tresărit.

— Tristan?

— Da.

— O să vomit iar.

* * *

Stătea cu capul în veceu de mai bine o oră, iar eu, în spatele ei, îi țineam părul.

— Bea niște apă, i-am zis, întinzându-i paharul de pe marginea chiuvetei.

S-a ridicat și a luat câteva guri.

— În mod normal, mă descurc mai bine cu băutura.

— Mai avem cu toții și seri din astea.

— Voiam să uit totul, pentru o vreme. Să uit de toate.

— Crede-mă, am zis eu, care stăteam în fața ei. Știu cum e. Cum te simți?

— Amețită. Prostuță. Tâmpită. Scuze că, știi tu, ți-am vomitat pe degetele de la picioare.

— Bănuiesc că e karma, am rânjit eu la ea.

— Ce-am văzut eu acolo? Un zâmbet? Nu-mi spune că Tristan Cole tocmai mi-a zâmbit!

— Nu ți-o lua în cap, n-o să-l mai vezi prea curând, am glumit eu.

— La naiba! Păcat... E destul de drăguț, a zis ea încercând să se ridice, în timp ce eu îi studiam mișcările. Faptul că mi-ai zâmbit a fost cel mai bun lucru care mi s-a-ntâmplat azi.

— Și care-a fost cel mai prost? am întrebat eu.

— Faptul că te-ai uitat urât la mine, a zis ea expirând, în timp ce ochii noștri s-au privit atent. Ar trebui să plec. Mulțumesc că m-ai ajutat cu beția asta.

— Îmi pare rău, am zis eu cu regret în glas. Îmi pare rău pentru mai devreme, ai căzut din cauza mea.

— E-n regulă, a zis ea ducându-și degetele la buze. Te-am iertat deja.

A luat-o către casa ei, mult mai trează decât venise, dar mergând în continuare în vârfurile picioarelor. M-am asigurat că a intrat în casă înainte să mă bag și eu în pat. După ce-am ajuns fiecare în dormitorul lui, ne-am mai uitat câteva clipe unul către fereastra celuilalt.

— Și tu ai simțit-o, nu-i așa? mi-a șoptit ea, referindu-se la sărutul nostru.

N-am zis nimic, dar da.

Am simțit-o.

Capitolul 12
Elizabeth

În noaptea aia, după ce Tristan și cu mine ne-am îndepărtat de pervaz, m-am întins în pat, încă ușor amețită, și mi i-am închipuit pe el și pe soția lui. Mi-am închipuit-o mai întâi pe ea. Mă întrebam, oare mirosea a trandafiri sau mai degrabă a crini? Oare gătea bine sau se pricepea mai degrabă la prăjituri? Cât de mult a iubit-o, mă-ntrebam. Mi-am închipuit că e din nou cu el, și, pentru o clipă, m-am prefăcut chiar că o aud cum îi șoptește în barba deasă că îl iubește. Lui i-am simțit degetele, mi-am imaginat cum o trăgea spre el și cum o atingea delicat pe șira spinării și cum s-a cuibărit în brațele lui. Felul în care i-a spus pe nume.

Tristan...

Mâna mi-a alunecat pe gât, și m-am prefăcut că gâtul ei i-l atingea. S-a udat fără să-i fi spus un cuvânt; o copleșea în liniște cu mâinile. Degetele i-au coborât până la baza gâtului, iar când au început să-i descrie curbele sânilor, i-a șoptit, *Tristan...* Când i-a simțit limba pe piele, respirația mi s-a accelerat. I-a lins ușor sfârcul, înainte să-l ia cu totul în gură și să i-l sugă, să i-l maseze și să i-l muște. Era pe cale să i se dăruiască cu totul. *Tristan...*

Pe măsură ce Tristan îmi lua în stăpânire mintea, mâinile îmi coborau tot mai jos. I-a dat jos chiloții; la fel am făcut și eu. Și-a strecurat mâna între pulpele ei fremătătoare, iar eu, ușor, mi-am împins un deget înăuntru. Am gemut și, masându-mi clitorisul cu degetul mare în timp ce-mi imaginam scena mai departe, m-am simțit surprinsă de ce reușise Tristan să trezească în mine.

Doar că ea dispăruse din peisaj.

Eram doar eu cu el.

Și-a frecat barba aspră de abdomenul meu, după care a început un dans cu limba în jurul buricului. Am gemut ușor, în timp ce mi-am vârât încă un deget înăuntru. Își mișca degetele tot mai repede. Începusem să transpir și i le simțeam tot mai adânc, împinse în mine tot mai tare. I-am șoptit numele, iar când i-am simțit limba, am fost la un pas de a-i ceda cu totul. Îmi frecam șoldurile pe limba lui, iar buzele mele implorau mai mult, și mai mult, iar el asta îmi dădea, mai mult, mai repede, mai adânc, tot mai tare. Cu grijă, delicatețe și forță. *O, Doamne, Tristan...*

Am deschis gura și-am început să împing cu degetele tot mai repede, simțind că nu mă mai desparte decât foarte puțin de căderea în abis. El a fost cel care mi-a hrănit imaginația, care m-a răscolit pe dinăuntru, iar acum tot el mă implora să termin, ceea ce am și făcut. M-am prăbușit sub atingerile lui, care m-au eliberat, lăsându-mă într-o stare de beatitudine, incapabilă să-mi amintesc când mă simțisem ultima oară atât de vie.

Sunt bine.

Sunt bine.

Sunt al dracului de bine.

După care am deschis ochii și am dat de bezna de la mine din dormitor.

Mâna mi-a alunecat dintre picioare. Chiloții și-au luat din nou locul, iar starea de beatitudine s-a disipat.

Nu sunt bine.

M-am uitat la jumătatea de pat a lui Steven și am simțit cum mă năpădește o senzație de dezgust. Preț de o clipă, puteam să jur, îl

văzusem cum stă întins lângă mine și mă privește confuz. Am clipit și am dat să-l ating, dar dispăruse.

Pentru că nici nu fusese acolo.

Ce-am făcut? Cum am putut să fac una ca asta? Ce m-a apucat?

M-am ridicat dintre așternuturi și m-am dus la baie, unde am dat drumul la duș. Am intrat cu sutienul și chiloții pe mine și m-am prăbușit sub stropii de apă, implorându-i să-mi spele vina și deznădejdea. Dar asta nu s-a întâmplat.

Dușul curgea, iar stropii de apă se amestecau cu lacrimile mele. Am rămas acolo până când s-a răcit apa. Am închis ochii. Tremuram în cadă.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de singură.

Capitolul 13
Elizabeth

În ciuda protestelor lui Tanner, am lăsat peluza în grija lui Tristan. În fiecare sâmbătă trecea pe la mine ca să tundă iarba și abia apoi pornea spre oraș, la prăvălia domnului Henson. Uneori venea dimineața, alteori, seara târziu. De vorbit nu mai vorbiserăm de când cu beția mea, dar îmi spuneam că e mai bine așa. De fiecare dată când ieșeam pe verandă, eu citeam un roman de dragoste în timp ce Emma se juca cu Zeus în curtea din față. Chiar și așa, cu inima sfâșiată, o carte plină de dragoste mă umplea de speranță. Filele ei mă făceau să sper că într-o zi aveam să fiu din nou bine. Poate că într-o zi aveam să fiu în regulă.

Săptămână de săptămână, încercam să-i dau bani lui Tristan, dar el refuza. Săptămână de săptămână, îl invitam să rămână la masă, dar de fiecare dată zicea nu.

Într-o sâmbătă s-a-ntâmplat să vină chiar în mijlocul unei crize de-a Emmei. A stat deoparte, făcând tot posibilul să n-o întrerupă.

— Nu! Mamă, trebuie să ne întoarcem! Tati nu știe unde suntem! s-a văitat ea.

— Eu sunt sigură că știe, puiule. Cred că trebuie să mai așteptăm un picuț. Ai răbdare cu tati.

— Ba nu! Nu-i ia niciodată atâta! Nu e nicio pană! Trebuie să ne întoarcem!

Când am dat s-o iau în brațe, a urlat, apoi a luat-o la goană și-a intrat în casă.

Am oftat, apoi am ridicat capul și m-am uitat la Tristan, care mă privea încruntat. Am ridicat din umeri.

— Copiii..., am zâmbit eu, dar el m-a privit mai departe la fel.

S-a întors și-a dat s-o ia spre casă.

— Unde te duci?

— Acasă.

— Poftim? De ce?

— N-am de gând să stau aici și să ascult cum se miorlăie nenorocitul ăla de copil toată dimineața.

Tristan cel Rău se-ntorsese pe poziții.

— Doamne, câteodată îmi vine să zic că ești o persoană normală, dar exact atunci ții să-mi reamintești cât de măgar ești!

N-a zis nimic, ci a dispărut la loc în casa lui întunecată.

* * *

— Mamă! m-a trezit Emma hiperenergică, sărind în patul meu. Mamă! E tati! A venit! a țipat ea, trăgând de mine să mă scol.

— Poftim? am bălmăjit eu, frecându-mă la ochi, chioară de somn. Emma, duminica dormim mai mult, nu așa am vorbit?

— Dar, mamă, a apărut! a exclamat ea.

Când am auzit mașina de tuns iarba, m-am ridicat în capul oaselor. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening și un maiou și am urmat-o pe fetița mea entuziasmată până în fața casei. Când am ieșit și-am văzut veranda, care era acoperită de pene albe, am suspinat adânc.

— Vezi, mamă?! Ne-a găsit!

De câteva săptămâni, de când văzuse *Tarzan*, își tot explora rădăcinile de gorilă. Nu știam exact cum să-i explic asta lui Tristan, însă în câteva secunde am înțeles că nici nu era nevoie.

— Uu? a răspuns Tristan. A? Aaa! Aaa! a rânjit el.

Oare a știut că în ziua aia mi-a stat inima-n loc de câteva ori?

— În regulă, Jane, fiica junglei, cred că e timpul să te schimbi în pijamale. A trecut de mult ora stingerii.

— Dar, a-nceput ea să se plângă.

— Niciun dar, am zâmbit eu, conducând-o cu privirea afară.

— Bine, dar pot să mă uit la *Hotel Transilvania* la mine-n cameră?

— Doar dacă promiți că te culci.

— Promit! a zis ea, luând-o la goană.

Imediat după asta, Tristan s-a ridicat de pe scaun. M-am ridicat și eu.

— Mersi pentru cină.

— Să-ți fie de bine. Nu trebuie să pleci. Am vin...

A ezitat.

— Este și bere.

Asta l-a convins. Nu i-am spus că nu cumpărasem bere decât în speranța că într-o noapte avea să rămână la cină. După ce-am culcat-o pe Emma, Tristan și cu mine ne-am luat băuturile și am ieșit pe verandă, în fața casei, unde ne-am așezat. Zeus dormea lângă noi. Din când în când, câte o pală de vânt reușea să ridice o pană și să o poarte departe de noi. Tristan nu era prea vorbăreț, dar începeam să mă obișnuiesc cu asta. Era cumva drăguț să tac alături de el.

— Mă gândeam la diverse modalități prin care să te plătesc pentru că mă ajuți cu gazonul.

— Nu-mi trebuie banii tăi.

— Știu, dar... Mă rog, pot să te ajut cu casa. Pe interior, m-am oferit eu.

Mai departe i-am zis că studiasem designul interior și că pentru mine chiar avea o mare logică propunerea de a-l ajuta. Casa lui părea

mereu atât de întunecoasă, iar mie îmi surâdea ideea de a-i da un pic de viață.

— Nu.

— Mai gândește-te, i-am zis.

— Nu.

— Întotdeauna ești atât de încăpățânat?

— Nu, a răspuns el, după care a făcut o pauză și a schițat un zâmbet. Ba da.

— Pot să te-ntreb ceva? m-am trezit eu că gândesc cu voce tare.

S-a întors către mine și a dat din cap că da.

— De ce-i dai de mâncare bărbatului fără adăpost?

A făcut ochii mici și și-a mușcat degetul mare.

— Într-o zi când alergam în picioarele goale, m-am oprit lângă podul ăla și am căzut lat. Mă năpădiseră amintirile și țin minte că nu mai puteam să respir. Un atac de panică năucitor. Bărbatul a venit lângă mine și m-a bătut pe spate. A rămas lângă mine până când am reușit din nou să respir. A-ntrebat dacă sunt bine și eu i-am zis că da. După care mi-a zis să nu-mi fac prea multe griji, pentru că zilele negre or să treacă și o să răsară soarele. Când am dat să plec, mi-a oferit pantofii lui. Normal că nu i-am luat, doar că... El n-avea nimic. Trăia sub un pod nenorocit, se-nvelea cu o pătură zdrențuită și purta o pereche de pantofi găuriți. Și, cu toate astea, mi i-a oferit să-i încalț.

— Oau!

— Mda. Știi, probabil că majoritatea oamenilor nu văd în omul ăla decât un drogangiu jerpelit. O problemă pentru societate. Eu am văzut însă pe cineva care a fost dispus să renunțe la tot ce avea ca să ajute un om străin.

— Pur și simplu... E atât de frumos.

— El e un om frumos. A fost la război și atunci când s-a întors, bolnav de stres post-traumatic sever, cei dragi n-au înțeles de ce s-a schimbat atât de mult. Și-a găsit de lucru, dar a fost dat afară din cauza atacurilor de panică. A pierdut totul pentru că s-a oferit

să lupte pentru noi toţi. E de căcat, ştii? Eşti erou până când îţi dai uniforma jos. După aia, pentru societate, nu mai eşti decât un rebut.

Mi se rupea inima.

Trecusem pe lângă bărbatul de sub pod de milioane de ori, dar nu mă oprisem niciodată să-i aflu povestea. Crezusem la rândul meu fix ceea ce spusese Tristan — că era dependent de droguri, că era cineva de la care preferam să-mi întorc privirea.

Era uimitor felul în care propriile noastre minţi născoceau istorii pentru aceşti străini, care aveau cu siguranţă mai multă nevoie de dragoste decât de judecăţile noastre înguste.

Era atât de uşor să judeci privind dinafară, şi nu puteam să nu mă gândesc că Emma pe mine mă lua drept reper. Trebuia să am grijă cum mă comportam chiar şi în treacăt cu ceilalţi, pentru că fiica mea era mereu cu ochii pe mine, la fiecare mişcare.

Mi-am muşcat buza.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Nu ştiu. O să-ţi faci o obişnuinţă din asta? Pentru că urăsc întrebările.

— O să fie ultima din seara asta, jur. Ce asculţi? În căşti, mă refer.

— Nimic, a răspuns el.

— Nimic?

— Bateriile au murit acum câteva luni şi eu n-am avut nervi încă să le schimb.

— Dar ce ascultai?

Şi-a băgat din nou degetul mare în gură, muşcându-l uşor.

— Pe Jamie şi Charlie. Acum câţiva ani s-au înregistrat cântând şi am păstrat caseta.

— De ce n-ai schimbat până acum bateriile?

— Cred că aş muri dacă i-aş mai auzi o dată, a zis el, vorbind mai încet. Şi deja sunt destul de mort.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e vina ta.

— Știu, dar chiar și așa, îmi pare rău. Nu pot să nu mă gândesc... Dacă ar fi să am ocazia să aud încă o dată vocea lui Steven, aş profita de ea.

— Povesteşte-mi despre el, a şoptit Tristan, ceea ce m-a surprins.

Nu părea genul căruia să-i pese, însă mie, dacă mi se oferea ocazia să vorbesc despre Steven, profitam de ea. Nu voiam să-l uit prea curând.

În seara aia, am stat pe verandă depănând amintiri. El mi-a povestit totul despre Jamie și despre umorul ei prostuț, iar eu l-am invitat în inima mea pentru a face cunoștință cu Steven. Au existat momente în care n-am vorbit, dar până și asta a părut să fie perfect. Tristan era sfâșiat în aceleași puncte în care eram și eu frântă, ba chiar mai adânc, pentru că el își pierduse atât soția, cât și fiul. Niciun părinte n-ar trebui să-și piardă propriul copil; părea un iad inimaginabil în hidoşenia lui.

— Deci, trebuie să te-ntreb. Pana de pe degetul tău arătător... Din ce carte e?

— Harry Potter, a zis el scurt.

— A! N-am citit nicio carte din seria aia.

— N-ai citit Harry Potter? m-a întrebat Tristan, făcând ochii mari la mine.

— Îmi pare rău, e vreo problemă? am chicotit eu.

M-a privit confuz, judecându-mă fără-ndoială în tăcere.

— Nu, doar că, tu ești toată ziua cu o carte-n mână, și mi se pare incredibil că n-ai citit încă Harry Potter. Era preferatul lui Charlie. Cred că există două chestii pe lumea asta pe care toți oamenii ar trebui să le citească — pentru că te învață cam tot ce trebuie să știi despre viață: Biblia și Harry Potter.

— Pe bune? Astea sunt *singurele* două?

— Dap. Asta-i tot. Tot ce-ți trebuie. Ei bine, eu n-am citit încă Biblia, dar e pe lista de lucruri pe care trebuie să le fac, a zis el, apoi a râs pe jumătate și a continuat — probabil că ăsta e motivul pentru care îmi irosesc viața.

Cu fiecare râset al lui, o parte din mine se trezea din nou la viață.

— Eu am citit Biblia, dar n-am citit Harry Potter, așa că poate că facem schimb de fișe de lectură.

— Ai citit Biblia?

— Da.

— De la cap la coadă?

— Da, am zis din nou, legându-mi părul într-o coadă la spate și întorcându-mă astfel încât să-mi poată vedea cele trei cruci tatuate în spatele urechii stângi. Când eram mai tânără, mama obișnuia să schimbe bărbații ca pe șosete. La un moment dat, chiar am crezut că avea să rămână cu unul Jason. L-am iubit — îmi aducea întotdeauna bomboane și chestii. Era un tip foarte religios, așa că mama mi-a spus că, dacă o să citim Biblia, atunci poate că o să ne iubească și pe noi și c-o să fie noul meu tătic. Tipul s-a și mutat la noi pentru o scurtă perioadă. Așa că am stat săptămâni întregi la mine în dormitor citind Biblia până când, într-o zi, am ieșit în camera de zi și am strigat: "Jason! Jason! Am reușit, am citit Biblia!". Tremuram de entuziasm pentru că chiar îmi doream asta, înțelegi? Îmi doream să am un tată nou, chiar dacă al meu fusese cel mai bun. În mintea mea, dacă aveam un tată nou, atunci poate că și mama avea să fie din nou mama mea, și nu o persoană atât de greu de recunoscut.

— Ce s-a-ntâmplat cu Jason?

M-am încruntat.

— Când am ieșit în camera de zi, l-am văzut ducându-și valizele în portbagajul Hondei cu care venise. Mama mi-a zis că nu el era alesul și că trebuia să plece. Țin minte că m-am înfuriat atât de tare pe ea — țipam, urlam, de ce făcuse una ca asta? De ce trebuia să strice ea tot? Dar asta făcea ea întotdeauna. Strica tot.

Tristan a ridicat din umeri.

— Ai zice că a făcut o treabă bună în privința ta.

— Doar că n-am citit Harry Potter.

— Mama ta ar trebui să iasă cu un vrăjitor data viitoare.

Am râs.

— Crede-mă, probabil că îl are deja în vizor.

Pe la trei dimineața, când s-a ridicat să plece, am intrat repede în casă și i-am adus o pereche de baterii pentru walkman. Inițial a ezitat, dar până la urmă le-a băgat în casetofon. A luat-o de-a dreptul peste peluză urmat Zeus și a dat drumul la muzică, punându-și căștile pe urechi. S-a oprit. Și-a acoperit fața cu palmele și a început să tremure din tot corpul.

Am căzut în genunchi, privind la suferința care îi luase în stăpânire sufletul. O parte din mine își dorea să nu-i fi dat bateriile, dar cealaltă se bucura, fiindcă reacția lui însemna pur și simplu că încă mai respira.

Uneori, cea mai grea parte a existenței în lipsa celor dragi era să-ți amintești cum să respiri.

S-a întors către mine și m-a întrebat:

— Îmi faci o favoare?

— Orice.

A făcut un semn către casă.

— Ai grijă de ea așa cum trebuie, zi și noapte, pentru că nimic nu e sigur. Eu nu-mi doresc decât să fi avut mai multă grijă de ei.

Capitolul 14
Tristan

4 aprilie 2014

Trei zile până la despărțire

— Ăsta e chiar drăguț dacă vă interesează ceva solid, a zis șeful companiei de pompe funebre, Harold, adresându-ni-se mamei și mie, care ne uitam la sicrie. E cupru curat, care rezistă foarte bine la coroziune. E mai solid decât oțelul inoxidabil și asigură un confort remarcabil pentru cei dragi.

— E foarte drăguț, a zis mama, în timp ce eu mă holbam complet dezinteresat.

— Iar aici, dacă vă interesează un produs din gama superioară — ce spuneți de frumusețea asta?

Harold și-a mângâiat ciocul, apoi a bătut cu palma în sicriu pe dinăuntru:

— Ăsta e bronz masiv, cel mai puternic și mai durabil material din care se fac sicrie. Dacă doriți să-i trimiteți pe cei dragi cu stil pe

ultimul drum, așa se face. Mai e și varianta cu sicrie din lemn dur. Acum, n-or fi ele la fel de solide, dar sunt rezistente la șoc, ceea ce e drăguț. Avem diferite feluri de lemn dur: cireș, stejar, frasin sau nuc. Acum, preferatul meu e cireșul finisat, dar asta e doar o părere.

— Ciudatul dracului, am îngăimat eu în barbă, sperând că mama e singura care mă aude.

— Tristan, m-a dojenit ea, întorcându-se cu spatele la omul de la pompe funebre. Poartă-te frumos!

— Tipul ăsta are un sicriu preferat. E al dracului de ciudat! am șoptit înapoi, enervat pe Harold, enervat pe mama, enervat că Jamie și Charlie nu mai erau. Putem să terminăm odată cu asta?! m-am tânguit eu uitându-mă în sicriele goale care foarte curând aveau să fie umplute cu tot ce-aveam eu mai drag pe lume.

Întoarceți-vă la mine.

Mama s-a încruntat, dar s-a ocupat mai departe de detaliile pe care eu voiam să le ignor. Să mă prefac că nu există.

Harold ne-a condus la el în birou, unde, cu același zâmbet cretin pe față, ne-a spus căcaturi care pe mine m-au scos din sărite de la un capăt la altul.

— Pentru pietrele funerare oferim, de asemenea, cununi și vase pentru flori, iar în lunile mai reci, pături...

— Îți bați joc de mine? am murmurat eu.

Mama a pus o mână pe umărul meu, dorind să mă oprească să nu sar la Harold, dar era prea târziu. Paharul se umpluse de mult.

— Tare bine tre' să fie pentru tine, nu-i așa, Harold? am întrebat eu, mijind ochii și strângând pumnii. Tre' să fie o slujbă a naibii de bună — să oferi niște bășite de pături triste pentru cei dragi. Să-i faci să arunce banii pe cretinisme care nu contează, și asta doar pentru că sunt foarte vulnerabili. O pătură? O PĂTURĂ? La dracu', sunt morți, Harold! am strigat eu, ridicându-mă de pe scaun. Morților nu le trebuie pături pentru că nu răcesc. Nu le trebuie coroane pentru că nu sărbătoresc Crăciunul, și nici de flori n-au nevoie — ce să facă cu ele? am urlat, bătând cu pumnul în birou și împrăștiindu-i foile.

Mama s-a ridicat și a dat să mă potolească, dar mi-am smucit brațul. Pieptul mi se umfla și apoi cobora sacadat, dar mie îmi venea din ce în ce mai greu să-mi controlez respirația. Puteam să văd cum animalul din interior pune stăpânire pe mine — pierdeam teritoriu în fața lui cu fiecare secundă ce trecea.

Am ieșit în fugă din biroul lui și m-am sprijinit cu spatele de cel mai apropiat zid, în care am început să bat cu pumnii în timp ce mama își cerea scuze în fața lui Harold. Loveam, loveam și degetele mi se umpleau de sânge, iar inima mi se golea pe măsură ce începeam să accept totul.

Ei nu mai erau.

Ei nu mai erau.

Mama a ieșit din încăpere și s-a oprit în dreptul meu, cu ochii în lacrimi.

— Deci? Ai optat pentru pătură? am întrebat-o, plin de sarcasm.

— Tristan, a șoptit ea cu inima sfâșiată, după cum se putea înțelege din blândețea tonului său.

— Dacă ai făcut-o, pentru Charlie ar fi trebuit să alegi una verde, iar pentru Jamie una violet. Astea erau culorile lor preferate...

Am scuturat din cap, nu mai voiam să vorbesc. Nu mai voiam ca mama să încerce să mă consoleze. Nu mai voiam să respir.

Abia în acea zi morțile lor au devenit realitate. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară că peste trei zile trebuia să-mi iau rămas-bun de la întregul meu univers. Sufletul mi-era pârjolit. Fiecare bucățică din mine simțea arsura. Am scuturat din cap înc-o dată și înc-o dată și, punându-mi mâinile la gură, am urlat în necazul meu.

Ei nu mai erau.

Ei nu mai erau.

Întoarceți-vă la mine.

* * *

— CHARLIE! am strigat, sărind din pat.

Afară era încă întuneric. Cearşafurile, îmbibate în propria-mi transpiraţie. Încercam să scap de coşmarul care păruse mai real ca niciodată când, prin fereastra deschisă, am simţit o pală de vânt. Coşmarurile mele erau episoade din trecut care veneau să mă bântuie.

Am văzut că alături, la Elizabeth, s-a aprins o lumină. S-a apropiat de fereastră şi s-a uitat în direcţia mea. Eu n-am aprins lumina. M-am aşezat pe marginea patului, cu trupul arzând în continuare. Avea faţa scăldată-n lumină şi-am văzut-o cum îşi mişcă buzele.

— Eşti bine? m-a întrebat, luându-se singură în braţe.

Era atât de frumoasă, futu-i, şi asta mă scotea din sărite.

Mă mai scotea din sărite şi faptul că strigătele mele o trezeau din somn, probabil, în fiecare noapte. M-am dus şi eu la fereastră, zdrobit în continuare de vina că n-am fost acolo pentru Jamie şi Charlie.

— Culcă-te la loc, i-am spus.

— Bine, a răspuns ea.

Dar nu s-a dus în pat. S-a aşezat pe pervaz, iar eu m-am lăsat în coate pe al meu. Ne-am uitat unul la celălalt până când pulsul mi-a revenit la normal şi ochii ei s-au închis.

I-am mulţumit în sinea mea că nu m-a lăsat singur.

Capitolul 15
Elizabeth

— Umblă vorba că ți-o tragi cu un bulangiu, mi-a zis Faye la telefon la câteva zile după ce mă trezisem și stătusem cu Tristan, când avusese coșmarul acela.

De atunci nu mai vorbisem cu el, dar nici să-mi iau gândul de la el n-am putut.

— O, Doamne, nu umblă nicio vorbă.

— Nu, dar sună mai interesant decât văicărelile lui Tanner cum că nu știu ce tip îți tunde iarba, chiar dacă țin bine minte că m-am oferit să-ți fac cunoștință cu un tip pe nume Ed care să-ți mai aranjeze păduricea. Nu, pe bune acum, ești OK? Ar trebui să-mi fac și eu griji ca Tanner?

— Sunt bine.

— Pentru că tipul ăla, Tristan, e un mare căcănar, Liz.

Îngrijorarea care răzbătea din cuvintele ei mă întrista. Uram că își făcea griji pentru mine.

— Cu el pot să vorbesc, am zis eu cu o voce joasă. Despre Steven, zic.

— Și cu mine poți vorbi despre el.

— Da, știu. Dar e altceva. Tristan și-a pierdut soția și băiatul.

Faye a rămas o clipă tăcută.

— N-am știut.

— Mă-ndoiesc că știe cineva. Am impresia că oamenii îl judecă doar după aparențe.

— Ascultă, Liz. O să fiu nașpa acum pentru că, uneori, să fii cel mai bun prieten înseamnă să fii sincer chiar și atunci când celălalt nu vrea să audă asta. E trist, pe bune, ce-mi zici despre familia lui Tristan. Dar cum știm dacă putem avea încredere în tipul ăsta? Dacă a inventat toată povestea asta?

— Poftim? Nu.

— De unde știi?

Pentru că ochii lui sunt la fel de bântuiți ca și ai mei.

— Te rog să nu-ți faci griji, Faye.

— Scumpo..., a oftat Faye în aparat.

Mi-a trecut prin cap să-i închid, ceva ce în trecut n-aș fi făcut niciodată.

— Te-ai întors în oraș în urmă cu câteva săptămâni doar, și știu că suferi. Dar ăsta, Tristan ăsta, e un tip rău. E dement. Și eu cred că tu ai nevoie de stabilitate în viața ta. Ai putea apela la un psihoterapeut sau ceva, ai luat în calcul varianta asta?

— Nu.

— De ce nu?

Pentru că se presupune că psihoterapeuții te ajută să treci peste momentele oribile și să mergi mai departe, or eu nu voiam să trec peste nimic și nici să merg mai departe. Eu tânjeam să merg înapoi.

— Uite ce e, trebuie să închid. Vorbim mai încolo, bine?

— Liz...

— Pa, Faye. Te iubesc, am zis eu, și chiar așa era, chiar dacă în clipa aia n-o iubeam foarte mult.

— Și eu te iubesc.

După ce am închis, m-am dus la fereastra care dădea spre curtea din față și am urmărit de-acolo norii negri care începuseră să se

umfle pe cer. O mare parte din mine aştepta ploaia cu sufletul la gură, pentru că ploaia făcea iarba să crească mai repede, ceea ce însemna că Tristan cel distrus o să se-ntoarcă aici, în fața lui Liz cea distrusă.

* * *

Sâmbătă seara, urmărindu-l pe Tristan cum tundea iarba, nici c-aş fi putut fi mai fericită. M-am aşezat pe verandă cu cutia de tablă în formă de inimă a mamei, în care-și ținea scrisorile de dragoste, trecând din nou prin ele, chiar dacă le citisem deja de un milion de ori. Când am văzut maşina lui Tanner oprind în dreptul casei, am pus scrisorile înapoi în cutie şi am dosit-o într-un colț al verandei. La gândul că Tanner o să-l vadă pe Tristan tunzându-mi iarba, am simțit că mă trece din cap până-n picioare un sentiment ciudat de stânjeneală.

Când a oprit motorul şi s-a dat jos din maşina, i-am zâmbit și m-am ridicat în picioare.

— Ce vânt te-aduce pe-aici, amice? l-am întrebat.

A dat cu ochii de Tristan și s-a încruntat.

— Am terminat treaba și-am ieșit pur și simplu la o plimbare. M-am gândit să trec pe la voi să văd dacă tu și cu Emma nu vreți să ieşim să mâncăm undeva.

— Am comandat pizza deja. Emma e înăuntru la a doua rundă de *Frozen*.

S-a apropiat. Era la fel de încruntat.

— Dacă e să mă-ntrebi pe mine, iarba nu-i suficient de mare încât să trebuiască tunsă.

— Tanner, l-am atenționat eu pe un ton scăzut.

— Spune-mi că nu-i dai bani, Liz, să-i dea pe droguri sau aşa ceva.

— Încetează, ești ridicol.

A ridicat din sprânceană:

— Ridicol? Sunt realist. În afară că lucrează cu Henson Nebunul, nu ştim mai nimic despre tipul ăsta. Adică, uită-te cum arată; zici că-i un psihopat sau un ucigaş; sau, nu ştiu, poate Hitler. Te trec fiorii.

— Dacă ai de gând să nu mai fii atât de nemernic, poți să te duci în casă și să te servești cu pizza. Dacă nu, ne auzim mai încolo, Tanner.

A dat din cap.

— Intru s-o salut pe Emma și mă car de pe capul tău.

A intrat în casă cu mâinile în buzunarele blugilor. Am oftat. Când a ieșit, mi-a zâmbit circumspect.

— Te-ai schimbat, Liz. N-aș putea să zic exact despre ce-i vorba, dar te porți ciudat de când te-ai întors. Nu te mai recunosc.

Poate că nici nu m-ai cunoscut vreodată.

— Vorbim mai târziu, bine?

A dat din cap și s-a dus spre mașină.

— Hei, a strigat el în direcția lui Tristan.

Tristan s-a întors și, când l-a văzut, a făcut ochii mici.

— Ai ratat un smoc de iarbă în stânga ta.

Tristan a clipit și s-a-ntors la ale lui, văzându-și de treabă mai departe în timp ce Tanner s-a urcat în mașină și a plecat.

După ce-a terminat, a venit spre verandă zâmbindu-mi oarecum trist.

— Elizabeth?

— Da?

— Pot să...

Cuvintele i s-au oprit în gât. Și-a dres vocea, scărpinându-se în barbă, apoi a urcat o treaptă. Broboanele de sudoare i se adunaseră pe frunte, gata s-o ia la vale. M-am abținut cu greu să nu i le șterg.

— Ce să poți? am șoptit eu, holbându-mă la buzele lui mai mult decât ar fi trebuit.

S-a tras și mai aproape, iar eu am simțit cum îmi crește pulsul. Am încetat să mai respir. Tot ce făceam era să-l privesc. Când am văzut că ochii lui căprui se holbează la gura mea așa cum mă holbasem și eu mai devreme, am lăsat capul ușor într-o parte.

— Pot să..., a mormăit iar.

— Poți să..., l-am îngânat eu.

— Crezi că...

— Cred că...

M-a privit în ochi. Am simțit că bătăile inimii încetinesc și accelerează cumva în același timp.

— Crezi că aș putea să fac duș la tine? La mine nu e apă caldă.

Am expirat ușor, scurt, și am dat din cap.

— Da. Duș. Da, firește.

A zâmbit și mi-a mulțumit.

— Pot să-ți dau niște haine de-ale lui Steven, să nu mai trebuiască să treci pe la tine.

— Nu trebuie să faci asta.

— Vreau s-o fac, am zis eu. Vreau s-o fac.

Am intrat în casă și i-am adus lui Tristan din dormitor un tricou simplu alb și o pereche de pantaloni de trening. Apoi i-am căutat niște prosoape curate.

— Poftim. Șampon și săpun ai în duș. O să mă scuzi, majoritatea miros ca pentru fetițe.

— Tot e mai bine decât cum miros eu în clipa asta, a glumit el.

Nu-l mai auzisem râzând până atunci. A fost un sunet atât de plăcut.

— Bun, deci, dacă-ți mai trebuie ceva, vezi și sub chiuvetă. Eu o să fiu pe aici.

— Mulțumesc.

— Oricând, am zis eu, și chiar am zis-o din suflet.

A început să-și muște obrazul pe dinăuntru și, înainte să se încuie în baie, a mai dat o dată din cap în direcția mea. Ca să-mi fac de lucru până ieșea Tristan de la duș, m-am dus s-o culc pe Emma. În drum spre camera ei, în urma mea a rămas un oftat.

* * *

Pe hol, văzând ușa deschisă, m-am oprit în dreptul băii. Tristan era în fața chiuvetei, îmbrăcat doar cu pantalonii de trening pe care i-i dădusem.

Și-a trecut degetele prin părul lung și ud, pe care și l-a strâns apoi într-o coadă bărbătească. Când a luat aparatul de ras și l-a dus deasupra buzei de sus, m-a luat gura pe dinainte:

— Te bărbierești?

S-a oprit și mi-a aruncat o privire, apoi și-a dat jos mustața. După asta și-a scurtat barba într-atât încât aproape că nu se mai vedea.

— Te-ai bărbierit, am zis eu oftând, uitându-mă la un bărbat atât de diferit de cel care fusese cu câteva minute în urmă.

Buzele lui păreau mai pline. Ochii, mai luminoși.

A întors capul din nou spre oglindă și a început să-și studieze fața acum fără barbă.

— Nu voiam să arăt ca un criminal în serie. Sau, mai rău, ca Hitler.

Am simțit un gol în stomac.

— Ai auzit ce-a zis Tanner.

N-a răspuns.

— Nu arătai ca Hitler, am zis eu blând, făcându-l să se-ntoarcă și să vadă că îi sorbeam fiecare mișcare.

Am încercat să-mi adun gândurile împrăștiate și am zis mai departe:

— Remarca lui nici măcar n-avea sens, doar știi că Hitler purta — am dus un deget sub nas — mustața aia mică, în timp ce tu aveai — am ridicat ambele mâini și le-am plimbat pe obraji — genul ăla de barbă de tăietor de lemne. Tanner... Tanner nu făcea decât să fie... nu știu... să aibă grijă de mine într-un mod ciudat. Mi-e ca un frate mai mare. Dar nu trebuia să spună chestiile alea. A fost total deplasat.

Fața lui părea de piatră. Cu ochii, îmi căuta privirea. Avea niște oase atât de solide încât era aproape imposibil să te uiți în altă parte. Tristan a luat tricoul de pe dulăpior și, înainte să treacă pe lângă mine, frecându-se de umărul meu, și l-a tras pe cap.

— Mersi încă o dată, a zis.

— Încă o dată, oricând.

— Îți vine greu? Să mă vezi în hainele lui?

— Da. Dar, în acelaşi timp, mă face să vreau să te strâng în braţe, pentru că ar fi într-un fel ca şi când l-aş îmbrăţişa pe el.

— Ce ciudat, a zâmbit el jucăuş.

— Eu sunt ciudată.

Nu m-am aşteptat la asta, dar când am simţit că mă cuprinde, m-am topit în braţele lui. Cu adevărat şocant însă a fost să văd cât de străin putea fi de mine în acel moment sentimentul de tristeţe. Ceva din felul în care m-a mângâiat pe spate lăsându-şi bărbia pe creştetul meu m-a liniştit enorm. M-am simţit egoistă strângându-l la piept şi mai tare, pentru că nu eram gata să accept faptul că nu eram singură. În acele câteva minute în care Tristan m-a ţinut în braţe, mintea mea a încetat să-mi reamintească cât de singură eram. În acele câteva clipe liniştite, am regăsit calmul care-mi lipsise.

Deşi plângeam, până când nu i-am simţit degetele mari ştergându-mi lacrimile de pe pometi nici nu mi-am dat seama de asta. Îmbrăţişarea noastră era tot mai strânsă. Mâinile mele erau încolăcite în jurul tricoului său, el mă trăgea tot mai aproape. N-am ştiut sigur cine a atins buzele cui mai întâi, cert e că le-am ţinut aşa. Nu ne sărutam, deşi aveam gurile lipite; tot ce făceam era să răsuflăm unul în plămânii celuilalt, păzindu-ne astfel reciproc să nu cădem înapoi în propria beznă.

Am expirat. Tristan a inspirat.

M-am gândit să-l sărut.

— Nu te-am lăsat fără apă caldă, a zis el cu o voce blândă.

— Pe bune?

— Pe bune.

M-am gândit încă o dată să-l sărut.

I-am privit furtuna din ochi şi am zărit un strop de viaţă. Bătăile inimii mi s-au accelerat. Mă lipisem de el şi n-aveam chef să renunţ la el prea curând.

— Ar trebui să plec, a zis el.

— Ar trebui să pleci.

M-am gândit iar să-l sărut.

— Asta dacă nu rămâi, am adăugat.

— Asta dacă nu rămân.

— Cea mai bună prietenă a mea mi-a spus că, dacă vreau să trec peste moartea lui Steven, ar trebui să fac sex.

Am oftat peste buzele lui.

— Dar nu sunt gata să-l uit. Nu sunt gata să trec peste. Dar vreau să fac asta.

Am oftat din nou.

— Te vreau aici lângă mine, pentru că asta mă ajută. Mă ajută să-mi amintesc cum era să fiu dorită. Nu vreau decât, am dat să zic, dar am lăsat capul în jos, rușinată de propriile mele cuvinte. Mi-e dor să am pe cineva care să aibă grijă de mine.

Tristan s-a lipit de mine și mi-a atins urechea cu buzele.

— O să te ajut, a zis el încet. O să te ajut să nu-l uiți. O să te ajut să-l ții minte. O să am grijă de tine.

— O să ne folosim unul de celălalt ca să ne amintim de ei?

— Doar dacă vrei asta.

— Pare o idee teribil de proastă, în cel mai bun sens.

— Îmi lipsește Jamie în fiecare zi. Când te țin în brațe — limba lui a dansat delicat peste buza mea de jos — mi-e mai ușor să-mi aduc aminte cum o țineam pe ea.

— Când îți simt bătăile inimii — am pus mâna pe pieptul lui — îmi amintesc cum îi bătea lui inima.

— Îmi trec degetele prin părul tău — și-a trecut degetele prin pletele mele castanii, făcându-mă să suspin — și îmi aduc aminte de ea.

— Îți simt pielea pe pielea mea — i-am ridicat încet tricoul — iar asta îmi amintește de el.

Mi-am lăsat capul în stânga și i-am studiat chipul. Liniile ascuțite ale bărbiei, cutele minuscule de la coada ochilor. Respirația lui intra și ieșea din mine ca un ferăstrău. Tot orașul credea că aleargă atât de mult pentru că încearcă să fugă de trecutul său, dar asta nu era deloc adevărat. El încerca să-l retrăiască în fiecare zi. Nu intenționa să devină atlet profesionist. Nu i s-ar fi citit în ochi atâta durere.

— Visează alături de mine încă un pic, am mormăit eu înainte să îi ating ușor buzele cu buzele mele. Ajută-mă să-mi aduc aminte de el în noaptea asta, i-am șoptit, ușor timidă.

Buzele lui au venit în întâmpinarea buzelor mele. Pupilele i s-au dilatat. Mi-a pus mâna dreaptă pe spate, jos, lipindu-mi corpul de corpul lui. I-am simțit erecția cu coapsele, iar corpul meu a început să se frece încet de al lui. *Da.* Ne-am dus până la cel mai apropiat perete. A strâns pumnul stâng și l-a lipit de perete deasupra capului meu. A ridicat sprâncenele și de undeva din adâncul lui a răzbătut un oftat greu.

— N-ar trebui să...

Da.

De data asta eu am fost cea care a deschis gura și a-nceput să-l muște ușor de buza de jos în timp ce mâna îmi aluneca pe pantalonii lui de trening. Mi-am rotit degetul mare pe vârful erecției. *Da, da.* A gemut gros și m-a strâns mai tare. A scos limba și mi-a plimbat-o pe gât, făcându-mă să mă înfior. *Mai fă-o o dată.*

Și-a vârât mâna sub fusta mea, oprindu-se mai întâi pe coapse. Când și-a trecut degetele peste chiloții mei uzi, inima a început să-mi bubuie. *Da, da, da...*

Am gemut, simțind cum mi-i trage la o parte și împinge un deget în mine.

Gurile noastre s-au izbit una de alta. A șoptit un nume, dar n-am fost sigură dacă pe al meu sau un altul; am șoptit și eu unul, probabil nu pe al lui. M-a sărutat, limba lui explorând fiecare centimetru din mine. I-am simțit al doilea deget, pe care l-a vârât adânc în mine în timp ce cu degetul mare îmi desena cercuri pe clitoris.

— Doamne, ce bine e..., a îngânat el cu o voce guturală, simțind cât de îngustă eram, cât de udă... simțindu-mă pe mine.

Mi-am băgat pe nesimțite mâna în boxerii lui. Am început să i-o frec, strângându-i-o ușor, ascultându-i gemetele de plăcere.

— Perfect, a zis el printre dinți, cu ochii închiși, gâfâind tot mai tare. Perfect, fute-m-aș.

Era rău.

Dar atât, atât de bine.

Mâna mea aluneca tot mai repede; degetele lui grăbeau și ele ritmul. Gâfâiam amândoi, dispărând, regăsindu-ne unul pe altul — iubirile noastre, dispărând, regăsindu-le. Îl iubeam, fiindcă mă simțeam de parcă l-aș fi iubit pe Steven, dar îl și uram în același timp, pentru că nu era altceva decât o închipuire. Chiar și așa, nu puteam să mă opresc. Aveam nevoie de el, aveam nevoie să-l ating. Nu puteam să nu-l doresc.

Să fim împreună era o idee teribil de proastă. Amândoi eram instabili, amândoi eram făcuți bucățele, și nu știu cum ne puteam reveni. El era tunetul, eu, fulgerul; mai erau câteva secunde și aveam să dezlănțuim furtuna perfectă.

— Mamă, am auzit o voce firavă în spatele meu.

Am sărit ca arsă din brațele lui Tristan. Degetele lui au alunecat afară din mine. Confuză, mi-am aranjat rochia și m-am întors către capătul holului acolo unde era Emma, care îl ținea pe Bubba în mână, căscând.

— Puiule, ce-i cu tine? am întrebat-o eu, ștergându-mă la gură cu mâna și pornind numaidecât înspre ea.

— Nu pot să dorm. Nu vii cu mine și cu Bubba în pat?

— Ba sigur că vin. Vin imediat, bine?

A dat din cap și, târșâindu-și picioarele, a luat-o spre dormitorul ei. Când m-am întors către Tristan, care-și aranja pantalonii, în ochii lui am citit vinovăția.

— Ar trebui să plec, a șoptit el.

L-am aprobat.

— Ar trebui să pleci.

Capitolul 16
Tristan

În noaptea aia ar fi trebuit să ne oprim. Ar fi trebuit să înțelegem cât de dăunătoare putea fi pentru noi ideea de a ne folosi reciproc pentru a ni-i aminti pe Steven și pe Jamie. Eram propriile noastre bombe cu ceas, iar numărătoarea inversă începuse.

Dar nu ne-a păsat.

Aproape în fiecare zi, ea trecea pe la mine și mă săruta.

Aproape în fiecare zi, o sărutam și eu.

Îmi zicea care era culoarea lui preferată. *Verde.*

Eu îi ziceam care era mâncarea preferată a lui Jamie. *Pastele.*

În unele nopți, se-ntâmpla să ies direct pe fereastra dormitorului meu și să intru pe furiș într-al ei. În altele, ea era cea care se cuibărea în patul meu. Când mă așezam la ea în pat, nu-mi făcea niciodată loc în așternuturi. Abia dacă îmi permitea să stau pe partea lui de pat, iar eu înțelegeam asta mai bine decât și-ar fi putut închipui vreodată cineva.

Mă dezbrăca și făcea dragoste cu trecutul ei.

O pătrundeam și făceam dragoste cu fantomele mele.

Nu era bine, dar cumva avea logică.

Sufletul ei era plin de cicatrice. Al meu era mistuit.

Când eram împreună, însă, durerea durea un pic mai puțin. Când eram împreună, trecutul nu mai era atât de greu de îndurat. Când eram împreună, nu mă simțeam nicio secundă singur.

* * *

Au trecut o sumedenie de zile în care m-am simțit bine. De cele mai multe ori, chiar dacă durerea era tot acolo, era una surdă, care mă lăsa să trăiesc. Dar după asta veneau zilele încărcate cu amintiri. Una dintre ele era ziua de naștere a lui Jamie. Iar acum era ziua lui Jamie. M-am chinuit în noaptea aia.

Demonii trecutului, îngropați adânc în sufletul meu, începeau să iasă încet la suprafață când Elizabeth și-a făcut apariția la mine în dormitor. Ar fi trebuit s-o alung. Ar fi trebuit să permit întunericului să mă înghită cu totul.

Nu pot s-o las singură.

Cu corpul lipit de al meu, în amintirile noastre și-au făcut loc câteva momente de tandrețe și grijă din trecut. Ochii ei m-au dat peste cap — ca întotdeauna. Părul ei stătea răsfirat pe perna mea.

— Ești superbă, i-am șoptit înainte să-mi trec mâna pe sub gâtul ei și să o trag spre mine, ca s-o sărut.

În noaptea aceea, ea a fost pastila mea de ecstasy. Halucinațiile mele.

Îmi plăcea la nebunie aroma de căpșună a luciului ei de buze.

Trupul ei gol se pierdea sub al meu. Buzele mele îi explorau gâtul, spatele i se arcuia.

— Ai idee cât de frumoși sunt ochii tăi? am întrebat-o, ridicându-mă de pe ea.

A zâmbit din nou. *Și asta e frumos.* Plimbându-mi degetul peste curbele trupului ei, i-am pipăit fiecare centimetru de piele.

— Sunt doar niște ochi căprui, a răspuns ea, trecându-și degetele prin păr.

Se înșela. Erau mai mult decât atât. Cu fiecare noapte în care o strângeam la piept, îmi era tot mai clar. Dacă îi priveam de aproape, puteam să văd irizările aurii care îi mărgineau.

— Sunt frumoși.

La ea, totul era frumos.

I-am asaltat sfârcurile întărite cu limba. Au trecut-o fiorii. Fiecare fibră a ființei ei se abandona sub atingerea mea, implorându-mă să-i explorez cele mai adânci frici, să-i gust cele mai dulci miresme. Mi-am strecurat o mână sub ea și am ridicat-o, astfel încât să stăm amândoi în capul oaselor în bezna dormitorului meu. I-am depărtat picioarele și m-am uitat adânc în ochii ei. A dat din cap, știind că va primi lucrul pentru care venise la mine.

Am luat un prezervativ de pe noptieră și mi l-am pus.

— Cum vrei să fie? am întrebat-o.

— Ha?

Mi-am lipit buzele de ale ei, i-am vorbit în șoaptă, umplând-o pe dinăuntru cu răsuflarea mea.

— Pot să fiu dur. Pot să fiu delicat. Pot să te fac să țipi. Pot să te fac să plângi. Pot să te fut atât de tare că n-ai să te mai poți mișca. Pot să te fut atât de încet c-ai să crezi că-s îndrăgostit de tine. Spune-mi tu cum vrei. Tu ești șefa.

Mi-am lăsat degetele să alunece în spirale pe spatele ei. Aveam nevoie de asta, să fie ea șefa. Să dețină controlul, pentru că eu unul mi-l pierdeam cu totul.

— Păi, nu tu ești cavalerul? a întrebat ea nerăbdătoare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

A oftat și mi-a evitat privirea.

— Delicat și încet... ca și când m-ai iubi, a șoptit ea, sperând să nu pară prea disperată.

Nu i-am mai zis, dar era fix lucrul de care aveam și eu nevoie.

Fix așa mi-ar fi plăcut să fac dragoste cu Jamie de ziua ei.

Doamne, mintea mea o luase razna.

Și mai înspăimântător era faptul că gândurile lui Elizabeth păreau gândurile mele trase la indigo.

Cum se putea ca doi oameni sfărâmați în atâtea bucăți să se repare unul pe altul?

Am pătruns-o încet, urmărind cum reacționează corpul ei la prezența mea înăuntrul lui. Ochii dădeau să i se închidă pe măsură ce ajungeam tot mai adânc; buzele se depărtau, lăsând liber un geamăt surd. Când mi-am trecut limba peste buza ei de jos, m-am trezit pe un câmp de căpșune și am început să mă înfrupt din ele.

Mâinile îmi tremurau, dar mi-am liniștit nervii și m-am concentrat la ochii ei. Și-a dus mâna la inimă și și-a ținut pentru o clipă respirația. Ochii îi erau ațintiți asupra mea, ca și când n-aveam să ne revedem niciodată; de parcă amândoi eram îngroziți că o să rămânem și fără această palidă consolare.

Atunci când m-a privit atât de intens, oare l-a văzut pe el? I-au revenit în minte ochii lui?

Aș fi putut să jur că și inima ei bătea la fel de tare ca a mea, la fel de intens.

— Pot să rămân peste noapte? m-a-ntrebat ea când am ridicat-o de coapse și am sprijinit-o cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Sigur că da.

Am oftat, plimbându-mi limba peste urechea ei, strângându-i sânii în mâini. *N-ar trebui să rămână peste noapte.* Dar voiam să rămână. Ideea de a rămâne singur cu gândurile mele mă îngrozea în asemenea hal încât răspunsul meu a sunat mai degrabă ca o rugăminte.

— Putem să ne prefacem până dimineață, am propus.

N-ar trebui să rămână aici, mi-a ordonat creierul. *Ce-i în capul tău?* m-a certat el.

Mai tare. Amândoi ne doream acum asta din ce în ce mai mult. Șoldurile noastre se mișcau în armonie.

— O, Doamne, a mormăit ea cu răsuflarea tăiată.

Ritmurile inimii ni se accelerau pe măsură ce corpurile deveneau unul singur. Alunecam în ea, iar ea își arcuia spatele. Voia mai mult.

— Steven..., a șoptit ea, dar mie nici nu mi-a păsat.

— Jams..., am bâiguit și eu și nici ea n-a avut nicio problemă cu asta.

Eram atât de nebuni, băga-mi-aș.

Mai adânc. Am prins-o de păr, iar ea și-a băgat degetele într-al meu. Cu fiecare secundă, era tot mai dur, mai sălbatic, mai dezlănțuit.

— Fute-m-aș.

Am oftat, înnebunit de cât de bine era să fiu între picioarele ei, înnebunit de sudoarea care i se scurgea în șuvoaie pe trup. Mă simțeam atât de bine înăuntrul ei. Mă simțeam în siguranță.

Mai repede. Voiam să o simt pe Elizabeth cu totul. Voiam să mă îngrop atât de adânc în ea încât să nu poată uita niciodată cum am făcut-o să evadeze din realitate. Voiam să o fut ca și când ea ar fi fost dragostea mea, și eu, dragostea ei.

I-am ridicat piciorul drept și i l-am așezat pe umărul meu. Astfel, am ajutat-o să simtă fiecare centimetru din mine pe măsură ce îmi spunea să fac dragoste cu ea tot mai tare. Oare își dădea seama ce spunea? Zisese într-adevăr *dragoste*? Știam că era un lucru asupra căruia conveniserăm împreună. Dar am auzit aceste cuvinte prelingându-i-se pe buze și, pe moment, mi-am pierdut concentrarea.

Eu nu eram *el*.

Ea nu era *ea*.

Și chiar și așa, Dumnezeule, cât de bine era să ne mințim în felul ăsta.

Abia dacă mai putea să respire, iar mie îmi plăcea felul în care capul lăsat pe spate i se lovea de tăblia patului. Îmi plăcea cum își înfigea unghiile în pielea mea, ca și când nu voia să-mi mai dea drumul niciodată. După care a clipit o dată, iar când a deschis ochii din nou, i-am văzut plini de lacrimi. Tensiunea se voia eliberată, căuta o supapă. În schimb, ea a tras adânc aer în piept.

Mai încet. M-a întrebat încă o dată dacă putea să rămână peste noapte. Se simțea probabil încordată la gândul c-o dau afară imediat după și c-o să fie obligată să se confrunte din nou cu realitatea

propriei singurătăţi. Şi a propriei mele singurătăţi. Frica de respingere fusese cea care îi umpluse ochii de lacrimi. Dar i-am promis că n-aveam s-o fac. Puteam vedea asta în ochii ei căprui: ura să fie singură cu gândurile ei.

Aveam ceva în comun.

Mai uşor.

Aveam multe lucruri în comun.

Am întins-o pe saltea, am rămas în ea, dar am început să mă mişc mai încet.

— Mă opresc, am zis eu, când i-am văzut lacrimile .

— N-o face, te rog, m-a implorat ea, dând din cap.

Şi-a înfipt degetele şi mai adânc în spatele meu, de parcă ar fi încercat să se ţină de ceva care nici măcar nu era acolo.

Asta nu e mai mult decât un vis.

— Visăm, Elizabeth. Visăm. Nu e adevărat.

S-a împins din şolduri şi mi-a spus:

— Nu. Continuă.

I-am şters lacrimile, dar n-am continuat.

Era greşit.

Ea era răvăşită.

Eu eram răvăşit.

Am ieşit din locul acela cald şi m-am aşezat pe marginea patului. M-am proptit în ambele mâini de saltea. Cearşafurile se boţeau şi se întindeau la loc sub mişcările ei, când s-a ridicat şi a rămas în capul oaselor pe partea cealaltă a patului rezemată în ambele mâini de saltea. Deşi stăteam cu spatele unul la celălalt, puteam să jur că încă îi mai simţeam bătăile inimii.

— Ce e în neregulă cu noi? a şoptit ea.

— Totul, am zis eu cu un oftat, scărpinându-mă la tâmplă.

— A fost cumva astăzi una din zilele importante?

Am dat din cap că da, chiar dacă n-avea cum să mă vadă.

— Ziua lui Jamie.

S-a înecat de plâns. M-am întors şi i-am şters lacrimile de pe obraji.

— M-am gândit eu, a zis ridicându-se, apoi și-a tras chiloții pe ea și și-a încheiat sutienul.

— De unde-ai știut?

A venit în fața mea și s-a oprit între picioarele mele. Ochii ei îmi studiau chipul, iar cu degetele îmi aranja părul răvășit. A pus o mână pe pieptul meu, simțindu-mi bătăile rapide ale inimii. Apoi și-a lipit buzele de ale mele, fără să mă sărute, simțindu-mi doar răsuflarea.

— Pentru că am simțit cât de mult o doreai. Am văzut în ochii ăia năvalnici cât de dezamăgit erai că eu nu eram ea.

— Elizabeth, am zis eu, simțindu-mă vinovat.

A dat din cap și s-a tras de lângă mine.

— E-n regulă, m-a asigurat.

Și-a pescuit tricoul și l-a tras pe trunchiul ei mic, apoi și-a pus pantalonii scurți de pijama și a dat să iasă pe fereastră.

— Probabil ar trebui să încetăm să mai facem asta, am zis eu, la care ea și-a prins părul în coadă la spate și a zâmbit.

— Mda, probabil.

Cățărată pe fereastra ei, mi-a zâmbit complice.

— Dar probabil că n-o s-o facem, în orice caz. Pentru că eu cred că amândoi suntem nițel dependenți de trecut. Ne vedem mai încolo.

M-am lăsat pe spate și am icnit, pentru că știam că are dreptate.

Capitolul 17
Elizabeth

— Deci te vezi cu tipul ăla, Tristan Cole, ha? m-a-ntrebat Marybeth la clubul de lectură.

Am ridicat din sprânceană, strângând cu putere în mâini exemplarul meu din *Little Women*:

— Poftim?

— O, scumpo, nu trebuie să te jenezi. Tot cartierul v-a văzut umblând împreună. Deci nu-ți face griji, nouă poți să ne povestești. Aici ești în siguranță, a promis Susan.

Da, cum să nu.

— Îmi tunde iarba. Abia dacă ne cunoaștem.

— De-aia ieșeai de la el pe fereastră ieri noapte pe la unu? Că-ți tunde iarba? m-a-ntrebat o femeie cu care nu mai vorbisem niciodată.

— Iartă-mă, tu cine ești?

— A! Eu sunt Dana. M-am mutat recent.

Am făcut tot posibilul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Deci e adevărat? Ieșeai de la el pe fereastră? Eu i-am spus Danei că nu pot să cred una ca asta fiindcă tocmai ce ți-a murit soțul,

iar asta ar fi o jignire la adresa amintirii lui, să treci atât de repede la un alt bărbat, mi-a explicat Marybeth. Ar fi ca o palmă dată căsniciei voastre. Ca și când jurămintele voastre ar fi fost scrijelite în nisip, nu în inima ta.

Am simțit că mi se strânge stomacul.

— Poate că ar trebui să vorbim despre roman, am propus eu.

Însă ele au continuat să-mi pună întrebări. Întrebări la care nu aveam răspunsuri. Întrebări la care nu *voiam* să răspund. Se făcea tot mai târziu, dar părea că totul se mișcă în reluare. Când seara s-a încheiat, nici c-aș fi putut fi mai fericită.

— Bine, pa, doamnelor! a zis Susan, făcându-ne cu mâna Emmei și mie, care ieșeam din casă. Țineți minte, faceți bine și citiți *Fifty Shades of Grey* în astea două săptămâni! Și veniți cu notițe.

Le-am făcut cu mâna tuturor. Nu scosese nimeni un cuvințel toată seara despre *Little Women*, însă femeile astea mă facuseră să mă simt extrem de măruntă.

***

23 august.

Pentru majoritatea oamenilor e doar o altă zi; pentru mine, însă, e mai mult decât atât.

Ziua de naștere a lui Steven.

Unul dintre momentele importante.

Se presupunea că trebuia să mă simt mai bine în preajma momentelor importante. Cele micuțe trebuiau să doară cel mai tare.

M-am sprijinit de copacul din curtea din spate și am privit cerul senin și razele de soare care străluceau deasupra capului meu. Emma se juca cu Zeus în mica piscină de plastic pe care i-o cumpărasem, iar Tristan lucra lângă anexa lui la o masă de sufragerie.

Din senin, pe lângă mine s-a legănat în aer o pană albă. O pană mică, minusculă care, cumva, m-a împuns drept în suflet. M-am lovit cu palma peste cap în mod repetat și am simțit cum în mine

planează senzația copleșitoare a pierderii ireversibile. Inima bătea să-mi spargă pieptul pe măsură ce amintirile vieții cu Steven au dat năvală, sufocându-mă, înecându-mă. Nu mai puteam respira. M-am prăbușit lângă trunchiul copacului, tremurând incontrolabil din tot corpul.

— Îmi pare rău, am strigat eu către mine însămi.

Lui Steven.

— Îmi pare rău că nu am putut..., am urlat, închizând ochii.

Am simțit două mâini pe umerii mei și am sărit ca arsă.

— Sst, eu sunt, Elizabeth, a șoptit Tristan, lăsându-se în genunchi și luându-mă în brațe. Sunt cu tine.

L-am tras de tricou, lipindu-mi trupul de trupul lui, pe care l-am udat leoarcă cu lacrimile mele.

— N-am putut să-l salvez, n-am putut să-l salvez, am jelit mai departe în șoaptă. Însemna totul pentru mine și eu n-am putut să-l salvez. A luptat pentru mine și...

N-am mai putut să vorbesc. N-am reușit să-mi fac gândurile făcute praf să-mi părăsească inima, care se îneca cu ele.

— Sst, Elizabeth. Sunt cu tine. Sunt aici.

Vocea lui încerca să mă liniștească. Am cedat, pentru prima oară după mult timp. M-am ținut de el, implorându-l în sinea mea să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Iar atunci el m-a strâns și mai tare în brațe.

După care am simțit alte două mâini micuțe care mă îmbrățișau, ale Emmei, care se lipise de mine.

— Îmi pare rău, puiule, am șoptit eu, tremurând lipită de Tristan și de micuța mea. Mamei îi pare rău.

— E-n regulă, mama, m-a asigurat ea. E-n regulă.

Dar se înșela.

Nu era-n regulă.

Și nu eram sigură c-o să mai fie vreodată.

***

În noaptea aia a-nceput să plouă. O vreme am stat în halat, urmărind stropii dezlănțuiți biciuind pământul. Am plâns la unison cu ploaia, fără să fiu în stare să mă adun. Emma dormea în camera cealaltă; Tristan fusese de acord să-l lase pe Zeus cu ea peste noapte.

Fă-o să înceteze, mi-am implorat inima. *Fă durerea să dispară.*

Am ieșit pe fereastră și m-am târât până la fereastra lui Tristan. În câteva secunde, ploaia m-a udat leoarcă, dar nici că-mi păsa. Am bătut încet în geam, iar el, la bustul gol, s-a apropiat fixându-mă cu privirea. S-a sprijinit cu palmele pe pervaz, dezvăluind astfel musculatura brațelor sale tonifiate.

— În seara asta, nu, a zis el încet. Du-te acasă, Elizabeth.

Îmi simțeam în continuare ochii arzând din cauza plânsului. Inima, în continuare răpusă de dor.

— Ba da, în seara asta, l-am contrazis eu.

— Nu.

Am apucat cu degetele cordonul cu care eram legată la brâu și l-am dezlegat, lăsând halatul să cadă la pământ, rămânând în ploaie doar în chiloți și sutien.

— Ba da.

— Iisuse Cristoase, a bombănit el, deschizând totodată fereastra. Treci înăuntru.

Am făcut întocmai. În jurul picioarelor mele se formase o băltoacă. Tremuram de frig. De durere.

— Întreabă-mă cum vreau s-o facem în noaptea asta.

— Nu, a zis el categoric, dar fără să mă privească în ochi.

— Vreau s-o facem ca și când m-ai iubi.

— Elizabeth...

— Dacă vrei, putem s-o facem și dur.

— Încetează.

— Uită-te la mine, Tristan.

— Nu.

— De ce nu? l-am întrebat eu apropiindu-mă, deși el se întorsese cu spatele la mine. Nu mă vrei?

În noaptea aia a-nceput să plouă. O vreme am stat în halat, urmărind stropii dezlănțuiți biciuind pământul. Am plâns la unison cu ploaia, fără să fiu în stare să mă adun. Emma dormea în camera cealaltă; Tristan fusese de acord să-l lase pe Zeus cu ea peste noapte.

Fă-o să înceteze, mi-am implorat inima. *Fă durerea să dispară.*

Am ieșit pe fereastră și m-am târât până la fereastra lui Tristan. În câteva secunde, ploaia m-a udat leoarcă, dar nici că-mi păsa. Am bătut încet în geam, iar el, la bustul gol, s-a apropiat fixându-mă cu privirea. S-a sprijinit cu palmele pe pervaz, dezvăluind astfel musculatura brațelor sale tonifiate.

— În seara asta, nu, a zis el încet. Du-te acasă, Elizabeth.

Îmi simțeam în continuare ochii arzând din cauza plânsului. Inima, în continuare răpusă de dor.

— Ba da, în seara asta, l-am contrazis eu.

— Nu.

Am apucat cu degetele cordonul cu care eram legată la brâu și l-am dezlegat, lăsând halatul să cadă la pământ, rămânând în ploaie doar în chiloți și sutien.

— Ba da.

— Iisuse Cristoase, a bombănit el, deschizând totodată fereastra. Treci înăuntru.

Am făcut întocmai. În jurul picioarelor mele se formase o băltoacă. Tremuram de frig. De durere.

— Întreabă-mă cum vreau s-o facem în noaptea asta.

— Nu, a zis el categoric, dar fără să mă privească în ochi.

— Vreau s-o facem ca și când m-ai iubi.

— Elizabeth...

— Dacă vrei, putem s-o facem și dur.

— Încetează.

— Uită-te la mine, Tristan.

— Nu.

— De ce nu? l-am întrebat eu apropiindu-mă, deși el se întorsese cu spatele la mine. Nu mă vrei?

dată, dar fără să vorbesc cu Tristan. Te urăsc pentru că m-ai părăsit. Nu pot să respir. Nu pot să respir.

M-am prăbușit în brațele lui Tristan.

Eram zdrobită — atât de zdrobită cum nu mai fusesem niciodată.

M-am zbătut, am zbierat, iar o parte din mine a murit.

Însă Tristan m-a vegheat în noaptea aceea, asigurându-se că sufletul meu nu se scurge cu totul.

Capitolul 18
Elizabeth

Mi-au trebuit două săptămâni ca să-mi fac curaj să dau ochii cu Tristan din nou. Îmi era rușine, eram jenată la culme de felul în care mă pierdusem cu firea la el în dormitor, însă când m-a chemat să vorbim despre designul interiorului casei lui, am simțit că trebuie să-mi înfrunt fricile.

— Ești bine? Pari cu gândurile aiurea, a zis Tristan în timp ce ne conducea pe mine și pe Emma prin încăperi.

Mă simțeam în continuare extrem de stânjenită din cauza ultimei noastre întâlniri, de felul în care căzusem secerată în fața lui.

— A, nu, sunt bine, am răspuns. Doar că sunt atentă să nu-mi scape ceva.

M-am străduit să zâmbesc, dar el a văzut totul în surâsul meu chinuit.

— În regulă, deci, ca să știi, poți să faci cam ce vrei tu cu locul ăsta. Ar fi, în mare, camera de zi, sufrageria, baia, dormitorul meu și bucătăria. În plus, aș aprecia dacă ai reuși să faci ceva și cu biroul, care chiar că e varză.

Am făcut câțiva pași înăuntru. Era plin de cutii, peste care stăteau alte cutii, iar pe masa de lucru erau înșirate tot felul de nimicuri. El i-a condus pe Emma și pe Zeus afară, dar eu am întârziat o secundă, atrasă de o chitanță ascunsă parțial sub alte hârțoage. Am tras-o afară și am citit-o.

Cinci mii de pene albe.

A se livra peste noapte.

Am deschis una din cutiile de pe birou și am simțit că-mi stă inima-n loc când am văzut că era plină și ea de pungi cu pene. Nu le găsise la prăvălia domnului Henson. Le comandase. Comandase câteva mii de pene doar ca s-o ocrotească pe Emma, să nu-i frângă nimeni inima.

Tristan...

— Vii, Elizabeth? l-am auzit strigând.

Am închis cutia și am ieșit fuguța din cameră.

— Dap, sunt aici, mi-am dres eu vocea și i-am zâmbit. Ce zici de magazia ta? l-am întrebat eu, ajungându-l din urmă. Aș putea să mă ocup și de ea.

— Nu, magazia e în afara discuției. E..., s-a oprit și s-a încruntat, apoi a adăugat: În afara discuției.

Am mijit ochii înțelegătoare.

— Bine... Atunci, pentru moment, cred că am tot ce trebuie. O să schițez câteva propuneri și o să pregătesc niște mostre de materiale și culori peste care să ne uităm împreună după aceea. Aș face bine s-o iau din loc.

— Ești grăbită.

— Mda, știi cum e, am zis eu aruncând o privire către Emma, care se juca cu Zeus, trăind într-o lume numai a ei. Emma nu doarme acasă în seara asta și trebuie să o pregătesc.

Tristan s-a apropiat și mi-a vorbit cu blândețe:

— Ești supărată pe mine? Pentru noaptea aceea?

— Nu, am oftat eu. Mai supărată sunt pe mine. Tu n-ai greșit cu nimic.

— Ești sigură?

— Absolut, Tristan. M-ai ajutat când am avut cel mai mult nevoie, am zâmbit eu, dar poate că e mai bine să nu ne mai folosim unul de celălalt ca să ni-i amintim... E clar că eu nu fac față situației.

S-a încruntat și a lăsat capul în jos, ca și când ar fi fost dezamăgit, dar într-o secundă a ridicat capul și mi-a zâmbit cu gura până la urechi:

— Vreau să vă arăt, ție și Emmei, ceva.

Ne-a condus până în spatele casei și ne-a ținut ușa. Am ascultat zarva nocturnă a greierilor, care păreau să pălăvrăgească între ei. Era un sunet relaxant... care inspira pace.

— Unde mergem? am gândit eu cu voce tare.

Întinzându-se după o lanternă în vestibul, Tristan a indicat printr-o mișcare a capului către pădurea întunecoasă. Alte întrebări nu i-am mai pus. Am prins-o pe Emma de mână și l-am urmat îndeaproape. Prin noaptea de afară, Tristan ne-a condus în adâncul pădurii.

Cerul era plin de stele, iar aerul dulce și umed de primăvară ne purta mai departe printre umbrele dintre copaci. Crengile se legănau înainte și înapoi, iar noi înaintam prin pădure.

— Aproape c-am ajuns, a ținut Tristan să ne liniștească.

Unde?

Când am ajuns, mi-am dat seama instantaneu, doar după frumusețea priveliștii. Mi-am acoperit gura cu mâinile ca să nu scot niciun sunet. Aveam senzația asta bizară că totul avea să se destrame la cea mai mică vorbuliță. În fața noastră curgea un pârâu. Cursul lui era liniștit, ca și când toate creaturile care călătoreau odată cu micile valuri se odihneau liniștite. Deasupra lui se arcuia un podeț din piatră. Prin crăpăturile lui ieșiseră flori, făcând astfel priveliștea să fie perfectă sub clarul de lună.

— Am dat peste locul ăsta cu Zeus, a zis Tristan, luând-o spre podeț, unde, odată ajuns, s-a așezat. Oricând simt că trebuie să-mi limpezesc gândurile, vin aici și o iau de la capăt.

M-am așezat lângă el, mi-am dat jos pantofii și mi-am lăsat picioarele în apa rece. Emma și Zeus au zburdat liberi, stropind veseli în stânga și-n dreapta.

S-a întors către mine și a zâmbit, ceea ce m-a făcut și pe mine să zâmbesc. Tristan avea darul de a-i face pe ceilalți să se simtă mai bine doar zâmbindu-le și privindu-i în ochi. Mi-am dorit să zâmbească mai des.

— Când m-am mutat aici, eram întotdeauna furios. Îmi era dor de fiul meu. Îmi era dor de soția mea. Îmi uram părinții, chiar dacă n-ar fi trebuit. Din cine știe ce motiv, mi-a venit mai ușor să dau vina pe ei, ca și când ei ar fi fost vinovați pentru pierderile suferite. Era mai ușor să fiu mânios pe ei decât să fiu trist. Furia se risipea doar când veneam aici și respiram cu copacii.

Se deschidea.

Rămâi așa, te rog.

— Mă bucur că ai găsit ceva care poate să-ți aducă o fărâmă de alinare.

Privirea lui mi-a scăldat chipul, iar pe buze i-a apărut un zâmbet complice.

— Mda. Și eu.

Și-a trecut degetele prin barbă, care îi creștea la loc repede.

— De vreme ce nu ne mai folosim unul de celălalt, poți veni aici, dacă vrei, să te folosești locul ăsta. Să te-ajute să-ți găsești liniștea.

Am zâmbit.

— Mulțumesc.

Ca răspuns, s-a mulțumit să aprobe din cap.

Emma a sărit în pârâu, stropindu-ne din cap până-n picioare pe toți. Deși voiam s-o cert, zâmbetul de pe fața ei și entuziasmul cu care o urmărea Zeus m-au făcut fericită.

— Mersi că ne-ai adus aici, Bulă! Îmi place la nebunie! a strigat ea, ridicând mâinile de bucurie.

— Cu plăcere, a zâmbit Tristan.

— Noroc cu fiică-mea că te place. Altfel n-aş mai fi vorbit niciodată cu tine.

A râs.

— Noroc cu câinele meu că te place. Altfel aş fi fost convins că eşti psihopată. Oamenii ar trebui să se încreadă în instinctele animalelor de companie. Câinii judecă mai bine caracterul unei persoane decât o fac oamenii.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, a zis el, trecându-şi degetele prin păr. De ce-mi tot spune fiică-ta Bulă?

— A... Pentru că prima dată când te-am văzut am zis că eşti o pulă de om, şi ea a-ntrebat ce e aia o pulă. Abia atunci mi-am dat seama ce-am zis şi ce părinte îngrozitor sunt, deci i-am spus că am zis bulă şi i-am explicat că o bulă este un balon.

A chicotit.

— Ce să zic, acum mă simt mai bine.

Am râs.

— Ar trebui.

— Bine, Emma, dacă tu o să-mi zici Bulă, mă tem că n-o să-ţi pot spune altfel decât Barabulă, a zis el în glumă.

— Barabulă! Barabulă! a început Emma să strige în sus şi-n jos.

— Cred că e de acord, am zis eu.

— Elizabeth?

Tristan s-a întors şi m-a privit cu seriozitate.

— Da?

— Ştiu că nu mai putem face ce făceam înainte, dar nu putem fi prieteni? m-a întrebat timid.

— Parcă nu ştiai cum să fii prietenul cuiva...

— Nu ştiu, a oftat, scărpinându-se după ceafă. Dar speram că o să-mi poţi arăta tu.

— De ce eu?

— Pentru că tu vezi partea bună a lucrurilor chiar şi atunci când eşti distrusă. Iar eu nu mai ţin minte care e partea bună a lucrurilor.

Asta m-a întristat.

— Când ai fost ultima oară fericit, Tristan?

Nu mi-a răspuns.

Asta m-a întristat şi mai tare.

— Fireşte că putem fi prieteni, am zis eu.

Orice om merită să aibă un prieten căruia să-i împărtăşească secretele şi fricile sale cu încredere. Sentimentele de vinovăție, bucuriile. Orice om merită să aibă o persoană pe care s-o poată privi în ochi și să-i spună: *E bine așa cum ești. Ești perfect, cu toate bubele tale.* Iar Tristan, mă gândeam eu, merita asta mai mult decât marea majoritate a oamenilor. În ochii săi se putea citi atâta tristețe, atâta durere, încât voiam doar să-l iau în brațe și să-i spun că era suficient de bun așa cum era.

Și totuși, nu voiam să fiu prietena lui pentru că îl compătimeam. Nu. Voiam să fim prieteni pentru că, spre deosebire de mulți alții, el putea vedea mai departe de falsa mea fericire și pentru că, uneori, mă privea ca și când, la rândul lui, mi-ar fi zis același lucru: *E bine așa cum ești, Elizabeth... Cu toate bubele tale.*

Tristan s-a încruntat şi m-a privit ca şi când mă vedea pentru prima dată. Eu m-am uitat la el ca şi când n-aveam să-l mai văd niciodată. Niciunul din noi nu îndrăznea să clipească. Seriozitatea momentului ne-a făcut însă pe amândoi să ne simţim stânjeniţi. Şi-a dres vocea, apoi mi-am dres-o şi eu.

— Prea mult? l-am întrebat.

— Prea mult, într-adevăr. Deci, în altă ordine de idei..., a-nceput el, trecându-şi mâinile prin păr. Ultima oară când am tuns gazonul am văzut că citeai o carte, *Fifty Shades of Grey*.

M-am înroşit în obraji şi l-am împins.

— Nu mă judeca, e pentru clubul de lectură. În plus, e bună.

— Nu te judec. De fapt, ba da, dar doar un pic.

— În locul tău, eu n-aş comenta până n-aş vedea despre ce-i vorba, am rânjit eu.

— A, da? Şi cam despre ce-i vorba? mi-a întors-o el, clipă în care puteam să jur că mi-au luat foc obrajii.

M-am hlizit și am luat-o încet spre casele noastre.

— Ești un mare măgar, l-am bodogănit eu. Haide, Emma, hai să ne spălăm, trebuie să ajungem și la petrecerea ta.

— Ați luat-o în direcția opusă, a remarcat Tristan.

M-am oprit, m-am întors și am trecut din nou pe lângă el, luând-o în cealaltă direcție.

— *Tot* un mare măgar rămâi, am zâmbit eu, iar el mi-a zâmbit la rândul lui și ni s-a alăturat, în vreme ce lui Zeus nu i-a rămas decât să ne urmeze.

* * *

Era zece jumate când am auzit ciocănitul. M-am dat jos din pat și m-am târât să văd cine-i la ușă. Lângă Emma, îmbrăcată în pijamale, care într-o mână-l ținea pe Bubba și în alta rucsacul, stătea Susan cu mâinile în sân.

— Susan, ce-i cu voi aici? am întrebat-o eu, simțind cum mă copleșeşte îngrijorarea. Emma, ești bine?

N-a răspuns; a lăsat capul în pământ, aproape rușinată.

— Ce s-a-ntâmplat? am revenit eu la Susan.

— Ce s-a-ntâmplat, a zis ea printre dinți. S-a-ntâmplat că fiica ta a crezut că e OK să le spună fetelor povești cu zombi și să le sperie pe toate. Acum, la mine acasă sunt zece fete care nu vor să se culce pentru că se tem să n-aibă coșmaruri!

M-am încruntat.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că n-a vrut să le sperie. Pot să vin până acolo și să vorbesc cu fetele dacă vrei. Sunt sigură că nu e decât o neînțelegere.

— O neînțelegere? a răbufnit ea. A început să meargă ca un zombi și să spună că vrea să le mănânce creierii! Și mi-ai mai zis că n-a rămas cu traume după moartea lui Steven!

— N-a rămas, am zis eu, simțind valul de furie cum se ridică din stomac.

M-am uitat la Emma, care plângea. M-am aplecat, am tras-o spre mine și am îmbrățișat-o.

— E-n regulă, scumpo.

— Ei bine, cu siguranță nu e-n regulă. Fata are nevoie de ajutor din partea unui specialist.

— Emma, scumpo, acoperă-ți urechile cât poți tu de repede, am zis eu, iar ea a făcut întocmai.

Am simțit cum mă încordez și m-am ridicat, privind-o pe Susan în ochi.

— O să-ți spun un lucru și-o s-o fac în cel mai drăguț mod cu putință, așa că vreau să-l iei ca atare. Dacă mai scoți un singur cuvânt despre fiica mea, îți pocesc mutra aia de nu te vezi! O să-ți smulg extensiile de păr și o să-i spun soțului tău că ți-o tragi cu băiatul de la băcănie!

— Cum îți permiți?! a țipat ea, îngrozită de cuvintele mele.

— *Eu* cum îmi permit? Cum îndrăznești *tu* să crezi că poți să vii la ușa mea și să îndrugi lucruri înjositoare despre fiica mea cu atâta impertinență? Cred că e timpul să pleci.

— Fii sigură că plec! Poate că ar trebui să stai departe și de clubul nostru de lectură. Energia ta și stilul tău de viață sunt toxice pentru grupul nostru. Ține-o departe de Rachel a mea, a poruncit Susan, luându-și tălpășița.

— Nu-ți face griji, am strigat eu în urma ei, așa o să fac!

E ceva ce li se întâmplă chiar și celor mai lucizi dintre oameni atunci când alții le vorbesc copiii de rău: se transformă în adevărate bestii și ar face orice ca să-și protejeze copiii de lupii din lumea largă. Nici eu nu eram mândră de vorbele pe care i le aruncasem lui Susan, dar credeam în ele, din adâncul inimii, până la ultima.

Am dus-o pe Emma în camera de zi, unde ne-am așezat.

— Mamă, fetele mi-au zis că sunt o ciudată pentru că îmi plac zombii și mumiile. Nu vreau să fiu o ciudată.

— Nu ești o ciudată, am asigurat-o eu și-am tras-o mai aproape de mine. Ești perfectă așa cum ești.

— Atunci de ce au zis așa? a-ntrebat ea.

— Pentru că..., am oftat, încercând să găsesc răspunsul potrivit. Pentru că uneori oamenilor le vine greu să accepte diferențele celorlalți. Tu știi că nu există zombi, da?

A dat din cap că da.

— Și nici nu voiai să le sperii pe celelalte fete, nu-i așa?

— Nu, a zis ea imediat. Voiam doar să le fac să se joace cu mine de-a *Hotel Transilvania*. Nu voiam să le sperii. Voiam să-mi fac prieteni.

Mi se rupe inima.

— Vrei să te joci cu mama? am întrebat-o.

A dat din cap că nu.

— Ei bine, ce-ai zice să ne uităm la un desen animat pe Netflix și să ne facem propria noastră petrecere în pijamale?

Am văzut cum i se aprind ochii, oprindu-se pe loc din plâns.

— Putem să ne uităm la *Avengers*? a întrebat ea, fiind un fan al supereroilor aproape la fel de înfocat ca tatăl ei.

— Sigur, am zis eu.

A adormit chiar când intra Hulk în scenă. Am dus-o în patul ei și am sărutat-o pe frunte. A început să zâmbească în somn, iar eu m-am dus în patul meu, la visele mele.

Capitolul 19
Elizabeth

— Tristan, am murmurat eu.

Respiram greu, inegal. Mâna lui mi-a mângâiat obrazul.

— Suge-l încet, mi-a poruncit, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

L-a lăsat apoi să-i alunece în gura mea, îndesându-l înainte și-napoi. Apoi l-a scos de tot și l-a coborât așa ud în jos pe gât, peste breteaua sutienului și de-a lungul decolteului.

În urma atingerilor, mi-am simțit sfârcurile întărindu-se, jinduind după gura lui.

— Ești frumoasă, a zis el. Ești al dracului de frumoasă.

— N-ar trebui să..., am gemut eu, simțindu-i erecția apăsată pe chiloții mei.

N-ar trebui, mi-am zis în gând.

— Am zis că n-o să mai facem asta...

Gâfâiam, tânjeam după el, voiam să-l simt în mine, să intre cât mai adânc. Voiam să mă răsucească, să-mi ridice picioarele și să mi-o tragă zdravăn. A ignorat protestele mele — așa cum mi-am dorit s-o

fică — băgându-şi o mână în părul meu şi coborând cu cealaltă până la chiloţii mei negri de dantelă.

— Te-ai udat, a zis, apoi s-a aplecat peste mine şi şi-a trecut limba peste obrazul meu, acoperindu-mi apoi gura cu gura lui. Vreau să-ţi simt gustul, a zis el şuierând, băgându-şi limba printre buzele mele.

Cu degetele peste chiloţii mei, a-nceput să-mi descrie cercuri cu degetul mare, prin materialul subţire, pe clitoris.

— Te rog, l-am implorat eu.

Mi-am arcuit spatele, dorindu-mi ca mâna lui să înlăture mica barieră.

— Nu aici, a zis, ridicându-mă în capul oaselor.

Mi-a tras chiloţii la o parte și s-a lăsat în jos, sărutându-mă acolo. Am împins involuntar șoldurile înspre el, trecându-mi mâna prin părul lui. Când a ridicat capul, și-a odihnit gura deasupra gurii mele, lăsându-mă să-mi gust propriile fluide şi să-l gust pe el.

— Vreau să-ţi arăt ceva, mi-a șoptit lângă buze.

Orice. Arată-mi orice.

Ochii mi-au căzut pe erecţia lui ascunsă de boxeri. Am zâmbit. M-a ridicat de pe pat şi m-a sprijinit cu spatele de cea mai apropiată uşă.

— Cât de tare o vrei?

Tare, am zis în gând, incapabilă să mai articulez ceva. Inima bătea să-mi sară din piept și aproape că mă temeam că o să-mi cedeze, incapabilă să ţină pasul cu dorințele mele. Eram gata să explodez pentru el. Voiam să mă las cu totul în voia lui. Mişcându-și șoldurile în direcția mea, am simțit cum m-apasă cu ea.

— Vreau să-ţi arăt camera, mi-a șoptit din nou în ureche, lingându-mi-o şi muşcându-mă.

— Mmm, am răspuns eu în timp ce el mă purta în celălalt capăt al holului.

În stânga mea se deschidea o cameră pe care n-o observasem când venisem prima oară.

— Ce-i... ?

— Sst, a zis el, punându-mi mâna la gură. Asta-i camera mea verde, a zis el aproape imperceptibil, împingând ușa.

— Care cameră?

Înainte să apuce să răspundă, m-am întors și am văzut o cameră plină de mobilă verde. Biciuri verzi, vibratoare verzi, *de toate* verzi.

— Ce dra...

Am închis gura și-am continuat să mă uit în jurul meu.

— Chestia asta e cam ciudată, puiule...

— Știu, a zis el grav.

Când m-am întors, am urlat ca din gură de șarpe. În fața mea era un bărbat imens, verde, care mă ținea în brațe. În ochi îi lucea o luminiță verzuie.

— *Incredibilul Hulk vrea să te strivească!*

* * *

— Sfinte Sisoe! am țipat eu, încercând să scap din ițele unui coșmar foarte ciudat și aiurea.

În câteva secunde, Tristan a apărut la fereastra dormitorului său, privindu-mă fix.

— Ești bine?

M-am uitat în jos și-am văzut că purtam un maiou alb, fără sutien, și o pereche de chiloți albi. M-am acoperit cu o pătură și am țipat din nou.

— Dumnezeule mare, du-te de-aici! i-am zis printre dinți, speriată.

— Îmi pare rău! Te-am auzit urlând și...

S-a oprit și a ridicat dintr-o sprânceană, privindu-mă în ochi.

— Ai avut un vis erotic? m-a-ntrebat el hlizindu-se și acoperindu-și gura cu o mână. Tocmai ai avut un vis erotic.

— Dispari! am zis eu dându-mă jos din pat și trăgând jaluzelele.

— Bine, gata, femeiușcă obraznică ce ești tu. Doar ți-am zis despre cărțile alea...

Am simțit că roșesc și mi-am dat drumul pe spate în pat, trăgându-mi pătura peste cap.

Tristan Cole, auzi tu, *Incredibilul Hulk*...

Capitolul 20
Elizabeth

— Toată ziua ai evitat să mă privești în ochi, a zis Tristan mutând de colo colo chestii prin magazin.

Stăteam la tejghea, urmărindu-l pe domnul Henson, care îmi prepara un amestec de plante pentru ceai. Emma și Zeus se fugăreau prin prăvălie vânând diverse obiecte. Veneam săptămânal pentru ceai, ciocolată caldă și, din când în când, să ne dea în cărți. Începeam să mă îndrăgostesc de locul ăsta.

— Nu trebuie să te jenezi din cauza asta, sunt destul de sigur că ni se-ntâmplă tuturor, mi-a explicat Tristan.

— Despre ce vorbești? Nu te evit. Și *nu* știu ce ni se-ntâmplă tuturor pentru că mie nu mi s-a întâmplat, m-am rățoit eu, evitându-i total privirea.

De fiecare dată când mă uitam la el nu puteam să nu roșesc și să-mi imaginez cum crapă cămașa pe el și se transformă într-o bestie.

— N-a fost decât un vis erotic.

— N-a fost un vis *erotic*! am ridicat eu tonul, un pic vinovată.

Tristan s-a întors către domnul Henson zâmbind cu subînțeles.

— Elizabeth a avut un vis erotic aseară.

— Încetează, Tristan! am țipat eu, lovind cu palmele în masă. Eram roșie ca focul, și nici că puteam să opresc asta.

Domnul Henson s-a uitat la mine, apoi la amestecul de plante, la care a mai adăugat niște ierburi.

— Visele erotice sunt normale.

— A fost un vis erotic plăcut? m-a tachinat Tristan.

Mai lipsea puțin și-l pocneam.

Buzele mi s-au întredeschis, încercând să nege visul, dar n-au reușit. Mi-am luat fața în mâini și am oftat din adâncul sufletului.

— Asta nu se discută.

— Haide, acum trebuie să ne spui, a zis el, așezându-se pe scaunul de lângă mine.

M-am tras la o parte.

— Of, băga-mi-aș, a mormăit el, privindu-mă înțelegător.

— Tacă-ți gura, Tristan! am mormăit și eu, incapabilă să-l privesc prea mult în ochi.

— Ai avut un vis erotic cu *mine*? s-a mirat el în gura mare, iar eu l-am pocnit din reflex peste braț.

— Schimbare de macaz, a jubilat domnul Henson.

Un zâmbet pervers i-a apărut pe față lui Tristan. Gata, era oficial: *M.O.R.!*

— Ți-am făcut chestia aia cu limba pe buze? mi-a șoptit el aplecat înspre mine.

Am roșit.

— La care buze te referi? i-am șoptit înapoi, la care rânjetul lui hrăpăreț s-a întins pe toată fața.

— Ești o fată obraznică, obraznică de tot.

M-am ridicat de pe scaun și m-am uitat la domnul Henson.

— Pot să-l iau la pachet?

— Of, hai, măi Elizabeth, zi-mi ce s-a-ntâmplat mai departe! a zis Tristan, amuzat de stânjeneala mea.

Nu l-am băgat în seamă și mi-am luat ceaiul, pe care domnul Henson îl golise deja într-un pahar de carton.

— Nu vorbesc cu tine, am zis eu, dând să ies din prăvălie. Hai, Emma, mergem.

— Dă-mi niște detalii măcar! m-a implorat el în timp ce țineam ușa deschisă pentru Emma.

Am oftat greu și m-am întors spre el.

— M-ai dus într-o cameră verde și acolo te-ai transformat într-un monstru verde și ai început să mă strivești de toți pereții. Și când zic „strivești" mă refer la toate conotațiile lui.

A clipit, apoi a mai clipit o dată și m-a privit cu ochi goi.

— Poftim?

Expresia de stupoare din ochii lui aproape că m-a făcut să pufnesc în râs.

— Voiai să știi.

— Chiar ești o femeie foarte, *foarte* bizară.

Domnul Henson a zâmbit.

— A, același lucru mi s-a-ntâmplat și mie în vara lui 1976.

— Ai avut un vis erotic? am întrebat eu, confuză.

— Un vis? Nu, scumpo. Am fost izbit de toți pereții într-o cameră verde, apoi strivit.

Momentul aiurea numărul cinci mii patru sute patruzeci și doi de la venirea mea în Meadows Creek.

— Acestea fiind spuse, eu mă duc. Mulțumesc pentru ceai, domnule Henson.

— O să trec mai târziu să tund iarba, a zis Tristan.

Știam că replica lui n-avea nicio conotație dubioasă, chiar și așa însă, am roșit toată.

* * *

În după-amiaza aceea, Faye a trecut pe la mine. Aveam nevoie de sfaturile ei ca să fiu sigură că aleg cele mai bune designuri și culori

pentru casa lui Tristan. Avusese dintotdeauna o atenţie deosebită pentru cele mai mici detalii.

Am ieşit pe verandă cu cele trei planşe pe care le pregătisem, dar în loc să fie atentă la ce avea de făcut, ea se uita după bărbatul chipeş care-mi tundea mie iarba. Cocoţată pe picioarele lui, ajutându-l să împingă maşina, Emma era convinsă că putea să tundă gazonul mai bine decât Tristan. Bombănea încontinuu, spunându-i că nu făcea deloc o treabă bună, iar el zâmbea şi-o îngâna. Faye se holba la Tristan, nevenindu-i să creadă transformarea prin care trecuse. Era prima oară când îl vedea fără barba care îi ascunsese până atunci maxilarul. Era şi prima oară când îl vedea zâmbind. Barba începuse să-i crească deja, ceea ce, sincer, mă bucura. Îmi plăcea barba lui aproape la fel de mult pe cât îi iubeam zâmbetul.

— Nu-mi vine să cred, a oftat Faye. Cui i-ar fi trecut prin minte că nemernicul ăla de hipiot sălbatic şi murdar o să se transforme cândva în ceva atât de... *bun*?

— Toţi suntem un pic sălbatici, toţi suntem un pic într-un fel.

S-a întors către mine, cu un rânjet cretin pe buze.

— Căcat! Îţi place de el.

— Ce? Nu. Dar mă ajută prin curte. În mare, cu gazonul.

S-a trezit că mă-ntreabă în gura mare — habar n-avea ce-nseamnă să vorbeşti în şoaptă:

— Eşti sigură că doar cu gazonul te ajută? Sau îţi desfundă şi ţevile?

— Faye! Tacă-ţi gura!

— Îţi spală şi vasele murdare? Vasele tale au fost întotdeauna atât, dar atât de murdare.

— N-o să-ţi ţin isonul, am roşit eu. Să revenim, am nevoie de părerea ta. În privinţa camerei de zi şi a sufrageriei, care plan îţi place mai mult? Vreau să încorporez şi lucrările pe care le face el singur din lemn. Tristan face multe chestii din lemn şi cred că...

— Are lemnul bun? E gros? Lemnul lui Tristan — e lung şi gros?

— Ţie numai la sex îţi stă capul?

— Întotdeauna, prăjiturică. Întotdeauna. Și totuși, îți place de el. Se vede.

— Ba chiar deloc.

— Îți place de el.

— Da. Îmi place de el, am zis eu în șoaptă, cu un nod în gât și uitându-mă la Tristan, care s-a uitat la mine.

— Doamne, Liz. Numai tu puteai să te îndrăgostești de un nemernic care ajunge să arate ca Brad Pitt în *Legends of the Fall*. Știi ce zic? a zâmbit ea. *Legends of the Fall* — personajul principal, pe care-l chema Tristan?

— Unde te-oi fi găsit eu atât de isteață?

— E aproape ridicol.

Am râs.

— Aproape.

S-a apropiat de mine și m-a studiat cu atenție.

— Ce-i acolo?

— Acolo unde?

— Rânjetul ciudat și retard de pe fața ta — sfinte mare al sexului care ești tu! Te-ai culcat cu el!

— Ce? Nu, eu...

— Nu te pune cu sexaholica, Liz. Ți-ai supertras-o cu el!

Am intrat în pământ de rușine, ca o fetiță după primul ei sărut.

— Mi-am supertras-o cu el!

— Dumnezeuțule Doamne! Da!

S-a ridicat și a-nceput să facă dansul bucuriei la mine pe verandă:

— DA! DA! DA!!! Seceta a luat sfârșit!

Tristan s-a-ntors înspre noi și a ridicat dintr-o sprânceană.

— E totul în regulă, doamnelor?

Am tras-o pe Faye la loc în scaunul ei.

— Da, e bine, am chicotit eu.

— Inclusiv poponețul ăla al lui, a șoptit Faye rânjind. Și, cum a fost?

— Păi, să zicem că i-am dat chestiei ăleia un nume.

Cu lacrimi în ochi, Faye şi-a dus mâinile în dreptul inimii:

— Fetiţa mea se maturizează. Bine, ce nume?

— Incredibilul Hulk.

— Scuze, poftim?

— Incre...

— Nu, nu. Am înţeles din prima. Te referi la monstrul ăla verde? Liz, te fuţi cu un tip care are penisul verde? Căci dacă da, trebuie să-ţi faci un vaccin antitetanos.

M-a studiat din cap până-n picioare, apărându-se.

— Şi să-ţi regândeşti standardele.

Am râs.

— Pot să-ţi spun adevărul despre mine şi Tristan fără să mă faci cu ou şi cu oţet?

— Absolut.

— Am făcut sex unul cu celălalt ca să ne aducem aminte de Steven şi de Jamie. E ca şi cum... ne-am folosit unul de celălalt ca să simţim ce simţeam cu ei.

— Vrei să zici că, de fapt, când ţi-o trăgea Tristan, tu ţi-l închipuiai pe Steven?

— Da. Adică, cum să-ţi spun, aşa era la început. Acum n-o mai facem. Am devenit prea sentimentală şi nu m-am mai putut controla.

— Dar acum îţi place de el.

— Mda. Ceea ce e rău, pentru că el nu făcea decât să şi-o închipuie pe Jamie când era cu mine.

Faye i-a aruncat lui Tristan o privire.

— Prostii.

— Ce?

— Te urmăreşte, Liz.

— Ce vrei să zici?

— Ascultă-mă, îţi zic asta aşa, ca o fată care s-a culcat cu o grămadă de tipi şi care şi l-a imaginat pe Channing Tatum în locul majorităţii tipilor ălora: se vede diferenţa atunci când o persoană se

gândeşte la tine şi atunci când se gândeşte la altcineva. Uită-te şi tu cum te priveşte.

Am întors capul spre Tristan şi i-am întâlnit din nou privirea, care mă căuta. Oare chiar se gândea la mine când eram împreună?

Şi dacă lucrul ăsta era adevărat, de ce mă făcea fericită? Am dat din cap, nefiind gata să accept ceea ce se petrecea între mine şi Tristan.

— Cum mai stă treaba cu tine şi Matty? Cum merge?

— Teribil, a oftat ea, trăgându-şi o palmă peste faţă. Trebuie s-o rup cu el.

— Poftim? De ce?

— Pentru că, ca o ratată ce sunt, m-am lăsat dusă de val şi m-am îndrăgostit de el.

Ochii mi s-au aprins.

— Eşti îndrăgostită.

— Ştiu, e îngrozitor. Beau în fiecare seară ca să uit cumva de asta. Acum ciocu' mic şi hai să ne-ntoarcem la lemnul lui Tristan.

Am zâmbit şi, după câteva ore şi sute de bârfe murdare, Faye şi cu mine am ales culorile pentru fiecare cameră din casa lui.

Capitolul 21
Elizabeth

Peste câteva zile, vineri, m-a sunat Sam să mă-ntrebe dacă nu voiam să ies cu el. Credeam că uitase. Au trecut două luni de când a zis că o să-mi arate el împrejurimile, dar probabil că așa erau unii oameni, m-am gândit eu, mai iuți la vorbă decât la faptă. Vineri seara a parcat în fața casei. Era cu camioneta de lucru a familiei. L-am urmărit pe fereastra din camera de zi cum sare de pe scaun și își aranjează papi-onul. A luat-o spre casă, după care s-a oprit și s-a-ntors. A repetat mișcarea de vreo cinci ori până când, într-un final, a pășit în verandă, unde s-a gândit și răzgândit dacă să sune sau nu.

Tristan s-a întins peste mine și i-a studiat mișcările lui Sam.

— *Aha*, ți-ai dat întâlnire în seara asta? De-aia ți-ai pus rochița asta drăguță?

În ultimele zile, Tristan stătuse la noi în camera de oaspeți, la el se zugrăvea. În seara aia trecusem în revistă ideile care îmi veniseră în privința casei lui și îi arătasem câteva planșe cu schițele de design interior. N-a părut cine știe ce interesat, dar eu m-am bucurat că măcar făceam încă o dată ceea ce-mi plăcea.

— Nu e o întâlnire, am zis. Sam a vrut să ne plimbăm un pic prin Meadows Creek, să mă mai scoată din casă.

Tristan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce-i? Ce nu-ți convine? l-am întrebat.

— Dar știi că el crede că e o întâlnire, nu?

— Poftim? m-am îndreptat nițel de spate. Nu, nu crede. Pur și simplu nu vrea să mă știe închisă în casă.

Tristan mi-a tras o privire de genul căcat-e-o-întâlnire-în-toată-regula.

— Încetează, Tris.

— Ziceam doar că Sam Vânătorul e sigur că asta e o întâlnire.

— Asta ce mai înseamnă? Ce vrei să zici cu Sam *Vânătorul*? l-am întrebat eu, timidă de data asta.

Tristan a zâmbit răutăcios și a plecat.

— Tristan! Ce vrei să zici cu Sam *Vânătorul*?

— De când s-a mutat în oraș și până acum și-a făcut o oarecare reputație de scandalagiu, atâta tot. Când ies la alergat, îl văd mereu urmărind fete prin oraș. Ți-a zis unde te duce?

— Da, și nu e chiar un loc în care să-ți dai întâlnire, așa că mă tem că te înșeli.

— În sala de ședințe a primăriei?

— Exact! am zis eu, încântată de idee. Sala de ședințe a primăriei nu e genul de loc în care îți trece prin cap să inviți pe cineva cu care îți dai întâlnire.

Tristan și-a strâns buzele, ca să nu pufnească în râs.

— Încetează, am ripostat.

La ușă s-a auzit un ciocănit.

— Totuși nu crede că e o întâlnire, nu-i așa?

— Pun pariu pe zece dolari că Sam Vânătorul o să se aplece spre tine în timpul discursului șerifului Johnson despre sărbătoarea orașului și o să te-ntrebe dacă nu vrei să mergi după la han la un pește prăjit, la un dans, la un karaoke, ceva.

— Doar nu vrei să-mi donezi zece dolari.

— Ai dreptate, nu vreau, dar nici n-are sens să vorbim despre asta pentru că eu o să câștig pariul, a glumit el, obraznic. Sam Vânătorul o să se dea la tine.

Al doilea ciocănit.

— Nu-i mai zice Sam Vânătorul! am zis în șoaptă, simțind cum inima îmi bate mai tare. N-o să mă invite la niciun han.

— Pariu? a zis el, întinzând mâna.

Am bătut palma.

— Bine. Pe zece dolari că nu e o întâlnire.

— Ah, cel mai ușor câștigați zece dolari din viața mea, Lizzie.

I-a venit foarte ușor să-mi rostească numele de alint. Când mi-am tras mâna din strânsoare, am încercat să nu las să se vadă cât de tare mă afectase asta.

Al treilea ciocănit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-ai zis Lizzie.

M-a privit confuz.

— Faza e că... nimeni nu mi-a mai zis așa în afară de Steven.

— Îmi pare rău, a zis, dând ușor din cap. Mi-a scăpat.

— Nu, nu. Îmi place.

Mi-a fost dor. I-am zâmbit discret. Am rămas așa, uitându-ne unul la celălalt, de parcă am fi fost lipiți cu clei de podea. Privirea mi-a căzut pe micul tatuaj neterminat de pe mâna lui stângă, unde a și rămas, evitând-o pe a lui; uneori îmi venea prea greu să-l privesc în ochi.

— Îmi place.

— Atunci o să-ți spun așa.

Al patrulea ciocănit.

— Cred c-ar trebui să...

Tristan a arătat spre ușă cu o mișcare scurtă a capului. L-am aprobat la fel, grăbindu-mă să-i deschid lui Sam, care mi-a zâmbit cât de larg a putut el. În brațe avea niște flori.

— Bună, Elizabeth. Oau! Arăți nemaipomenit. Astea sunt pentru tine, a zâmbit el din nou, întinzându-mi florile. Eram aici deja când

mi-am dat seama că nu ți-am adus nimic, așa că, na, ce să-i faci? Le-am cules din fața casei pentru tine.

A întors capul spre Tristan, care stătea la câțiva metri de noi.

— Ce caută măgarul ăsta aici?

— A, Sam. El e Tristan. Tristan, Sam, am zis eu, făcându-le cunoștință celor doi. Tristan zugrăvește, așa că stă la noi câteva zile.

Tristan i-a întins mâna lui Sam, zâmbindu-i frumos.

— Mă bucur să te cunosc, Sam.

— Și eu, Tristan, a zis Sam precaut.

Tristan l-a bătut pe spate, rânjind cât îl țineau fălcile.

— O, nu-ți bate capul în privința numelui! Zi-mi tot măgar și mai departe.

Am chicotit în sinea mea. *Ce nemernic!*

Sam și-a dres vocea.

— În fine, scuze pentru flori. Ar fi trebuit să mă gândesc să iau câteva din oraș dar...

— Nu-ți face griji, amice, a zis Tristan, conștient că îl făcea să se simtă extrem de prost. Intră mai bine în salon și fă-te comod cât eu și Elizabeth căutăm o vază în care să le punem.

— A, bine, da, sună bine, a fost Sam de acord, permițându-mi să-i iau florile din brațe. Ai grijă, a zis el, au spini.

— Cred că mă descurc. Mersi, Sam. Ia loc, mă-ntorc imediat.

În clipa în care am intrat în bucătărie, Tristan mi-a și întors un rânjet atotștiutor.

— Dacă te mai uiți la mine în felul ăsta, te pocnesc, Tristan. Asta nu înseamnă că e o întâlnire.

A râs pe înfundate.

— Chiar nu înseamnă! am repetat eu mijind ochii la el.

— A furat flori pentru tine din fața casei tale. E mult mai serioasă treaba decât m-am gândit eu. Te iubește. Genul ăla de iubire ca-ntre Bonnie și Clyde.

— Ești un nesimțit.

A dat drumul la apă în vază, iar eu i-am pasat florile, înțepându-mă într-un spin.

— Băga-mi-aș, am înjurat eu în șoaptă, văzând sângele pe deget.

Tristan a luat florile, le-a pus în vază, după care mi-a luat mâna în palma lui, examinând mărgelușa de sânge.

— Nu-i cine știe ce, a zis el, luând o cârpă și punându-mi-o pe deget.

În stomac simțeam adunându-se niște fluturi care nu mai aveau loc în viața mea. Am făcut tot posibilul să-i ignor, dar adevărul era că felul în care îmi ținea Tristan compresa era foarte drăguț, așa, delicat și atent.

— Sam Vânătorul are și el dreptatea lui, a zis Tristan, uitându-se la degetul meu.

— Și anume?

— Chiar arăți nemaipomenit.

Mâinile noastre, una în alta, au rămas așa, iar el a venit un pas mai aproape, ceea ce mi-a plăcut. Răsufla greu.

— Lizzie?

— Da?

— Te-ai supăra dacă te-aș săruta? Și când zic că te-aș săruta, nu mă refer la amintirea lui Jamie.

Ochii lui îmi studiau buzele. Inima bătea să-mi sară din piept pe măsură ce se apropia tot mai mult. Mi-a dat după ureche o șuviță rebelă de păr. Apoi și-a dres glasul și s-a tras la o parte, mâinile noastre rămânând lipite o secundă în plus. Un val de stânjeneală i-a inundat privirea.

— Scuze. Nu mă băga-n seamă.

Am clipit de câteva ori și am încercat să scap de agitația care nu-mi dădea pace. Și-a unit palmele, împletindu-și degetele unele cu altele, apoi și-a dus mâinile după cap.

— Ai face bine să-ți vezi de întâlnirea ta.

— Nu e o..., am dat eu să zic, dar când i-am văzut colțurile gurii întoarse în jos, am lăsat-o baltă. Noapte bună.

A dat din cap.

— Și ție, Lizzie.

* * *

Mă uitam în sus la podiumul de pe care Tanner explica de ce Lucruri Folositoare ar trebui închis și-mi venea să vomit când îl auzeam lovind în domnul Henson, care era și el în sala de consiliu, câteva rânduri mai în spate. Și totuși, domnul Henson nu părea deloc deranjat de cuvintele lui Tanner. Nu făcea decât să zâmbească.

Nu văzusem niciodată cu adevărat acea latură a lui Tanner — afaceristul din el. Era gata să zică și să facă aproape orice doar ca să-și vadă interesul, chiar dacă asta însemna să împingă un bătrânel simpatic în fața autobuzului.

M-a lăsat foarte dezgustată.

— Argumentele aduse de Tanner pentru care domnul Henson ar trebui să cedeze prăvălia au fost grozave. Zicea că e o risipă de spațiu din moment ce nimeni nu intră vreodată să cumpere ceva de acolo.

— Eu cred că e un magazin minunat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai fost înăuntru?

— De multe ori.

— Și nu ți-au ieșit bube sau ceva? Domnul Henson practică voodoo și alte alea acolo în spate la el. Când Molly, pisica soților Clinton, a dispărut, cică zburda prin magazinul domnului Henson. Și, să mor dacă te mint, când a ieșit, Molly se transformase într-un câine pitbull. Răspundea până și la nume. E ciudat rău.

— Doar nu crezi chestia asta, nu-i așa? i-am zis eu, râzând.

— Cum să nu cred? Ba chiar mă surprinde că nu ți-a crescut și ție încă vreun ochi sau ceva după ce ai fost pe-acolo.

— O, ba da. Doar că mă pricep foarte bine la machiaj.

A râs.

— Mă faci să râd, Elizabeth. Asta-mi place la tine, a zis el privindu-mă în ochi cu subînțeles.

O, nu...

Am întrerupt momentul, arătând cu degetul către altcineva.

— Cu ei care-i faza? Care-i povestea lor?

N-a mai apucat să-mi răspundă pentru că șeriful Johnson a urcat pe scenă.

În clipa în care a pus mâna pe microfon ca să vorbească despre sărbătoarea orașului, am știut că-i datorez lui Tristan zece dolari. Ca la carte, Sam s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Știi, mă gândeam că am putea trece să mâncăm un pește prăjit după asta. E foarte bun și se și dansează acolo și așa mai departe. E mișto.

Am zâmbit. Nu știam sigur cum să-l refuz. Părea să-și fi făcut atâtea speranțe.

— Păi...

Entuziasmat, a făcut ochii mari.

— Da, mi-ar plăcea.

Și-a scos șapca și a pocnit-o de genunchi:

— Oau! Grozav! Grozav! Grozav!

Sam nu-și mai încăpea în piele de încântare, dar eu nu reușeam nicicum să scap de sentimentul că fac o mare greșeală. În plus, eram în groapă cu zece dolari, ceea ce era nașpa.

* * *

Sam și cu mine am ocupat două scaune și, uitându-ne la ceilalți, care dansau beți, în voia lor, mi-a povestit cum stătea treaba cu fiecare dintre ei. Apoi s-a întors către mine și mi-a zis:

— Sper că te distrezi.

— Mă distrez.

Am zâmbit.

— Am putea să ne mai vedem la un moment dat. Ce zici de asta?

Am strâns din dinți.

— Sam, ești o persoană minunată, dar nu cred că sunt pregătită să mă văd cu cineva. Înțelegi ce zic? Viața mea e un haos în clipa de față.

A râs nervos și a dat din cap că înțelege.

— Înțeleg. Doar că..., s-a oprit, și-a pus mâinile pe genunchi, apoi privirile ni s-au întâlnit din nou. Trebuia să încerc. Să-mi dau măcar o șansă.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Deci tu zici că nu ești pregătită să te vezi cu cineva? Ești sigură că n-are legătură cu ceea ce simți pentru Tristan? m-a întrebat.

— Poftim?

Pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Mă pricep la oameni, nu ții minte? Am văzut felul în care îl priveai când eram la tine acasă. Te face fericită. Cred că asta e drăguț.

— Suntem doar prieteni, l-am contrazis eu.

N-a scos niciun cuvânt, dar a continuat să zâmbească.

I-am dat una în umăr și i-am zis:

— Ești sigur că nu vrei să dansezi?

Lăsând capul în jos, a-nceput să-și frământe degetele.

— Nu sunt un dansator prea bun. Sunt mai degrabă spectator.

— Haide, am zis eu, întinzându-i o mână. O să fie distractiv.

Sam a ezitat, dar în final mi-a întins și el mâna și am pornit astfel spre ringul de dans.

Era tot mai emoționat. Cu privirea pironită în vârful tenișilor, îl vedeam numărându-și pașii în gând.

Unu.

Doi.

Trei.

Unu.

Doi.

Trei.

— E mai ușor dacă te uiți în ochii partenerului, i-am sugerat eu.

N-a zis nimic. A continuat să numere, înroșindu-se tot mai tare la față.

— Ştii ce, chiar aş bea nişte apă, am zis eu.

Sam a ridicat ochii şi a rânjit la mine.

— Pot să mă duc să-ţi aduc, s-a oferit el, bucuros că nu mai era nevoit să danseze.

M-am întors la locul meu, iar când s-a întors cu apa, mi-a întins-o, apoi s-a aşezat şi el.

— E drăguţ, nu-i aşa?

— Este.

Şi-a dres glasul şi mi-a arătat pe cineva de pe ringul de dans.

— Aia de-acolo e Susie. Cred că ea e tipa care câştigă în fiecare an proba de mâncat hot dog la sărbătoarea oraşului. Iar acolo e...

— Dar tu, Sam? Spune-mi ceva despre tine.

Înainte să clipească, am văzut o urmă de ezitare în ochii lui, după care a ridicat din umeri.

— Despre mine nu prea am ce să-ţi spun.

— Sunt sigură că nu-i adevărat. De ce lucrezi în cafenea dacă tatăl tău ţi-a propus o slujbă cu normă întreagă la el la firmă?

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. Avea nişte ochi atât de frumoşi, dar se vedea că din nu se ştie ce motiv îi venea greu să mă privească.

Când mi-a răspuns, s-a uitat în altă parte.

— Tata vrea să preiau afacerea de familie, dar eu nu vreau să fac asta.

— Dar ce vrei să faci?

— Să mă fac bucătar, a zis. M-am gândit că aş putea să încep în cafenea, să mai învăţ una-alta şi să strâng bani pentru şcoală. Dar nu mi-au permis niciodată să intru în bucătărie, aşa că am cam dat-o de gard.

— Pot să vorbesc cu Matty să te lase şi pe tine la bucătărie din când în când, m-am oferit eu.

Pe buze i s-a ivit un zâmbet sincer. Mi-a mulţumit, dar n-a acceptat propunerea mea, zicând că avea să se descurce el cumva. Apoi s-a ridicat şi m-a întrebat:

— Ei bine, chestia asta începe să devină un pic cam prea siropoasă pentru gustul meu, aşa că o să mă duc să-mi mai iau nişte somn. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

Am dat din cap că nu şi m-am uitat după el cum se îndepărtează.

— Slavă Domnului, mai trăieşti, a murmurat o voce în spatele meu.

Întorcându-mă, Tristan s-a strecurat pe scaunul lui Sam.

— Ce cauţi aici?

Mă bucur atât de mult că eşti aici. Îmi place când eşti aici. Întreabă-mă încă o dată despre sărut.

— Păi, a început el să-mi explice, când o prietenă iese cu Sam Vânătorul, e responsabilitatea ta să vezi dacă totul e-n regulă cu prietena respectivă.

Prietenă.

Mă trecuse la prieteni. *Întreabă-mă din nou despre sărut! Te rog.*

— Şi de când eşti tu, mă rog, prietenul cel responsabil? am întrebat eu, prefăcându-mă cu nonşalanţă că nu-mi fierbe stomacul.

— Cam de — şi s-a uitat la ceasul invizibil de pe mâna lui dreaptă — vreo cinci secunde. Mi s-a părut distractiv să vin şi să vă văd pe tine şi pe Sam făcându-vă unul pe celălalt de ruşine, a zis el bătând cu degetele darabana pe un genunchi, dar evitând să mă privească în ochi.

Dumnezeule mare...

Era gelos.

Şi totuşi, nu-mi venea să fac mişto de el pe tema asta.

— Vrei să dansăm? l-am întrebat.

Când a întins mâna după mâna mea, preţ de o secundă mi-a stat inima. Mi-am lăsat mâna în palma lui, iar el m-a condus pe ringul de dans. Înainte să mă tragă mai aproape, m-a învârtit. L-am privit în ochi şi respiraţia mi s-a accelerat. *La ce te gândeşti, furtunosule?* Dansa la câţiva centimetri de mine, fără să slăbească o clipă strânsoarea. Simţeam că toţi cei aflaţi în sală ne privesc. Aproape că le auzeam reproşurile, şoaptele.

Am lăsat privirea în jos, în podea. Degetul lui mi-a ridicat însă bărbia și m-a obligat să-l privesc în ochi, ceea ce a fost plăcut. Îmi plăcea să-l privesc și-mi plăcea felul în care mă privea și el, chiar dacă nu eram sigură ce însemna asta — faptul că ne uitam unul la celălalt în felul acesta.

— M-ai mințit, am zis eu.

— Niciodată.

— Ba da.

— Nu sunt mincinos.

— Dar ai mințit.

— În legătură cu ce?

— Cu penele albe. Am văzut factura. Tu ai zis că le-ai găsit la domnul Henson în magazin.

A râs, apoi s-a-ncruntat.

— Da, s-ar putea să te fi mințit în privința asta.

M-am tras mai aproape de buzele lui, abținându-mă din răsputeri să nu-l sărut — primul sărut în care el era el, iar eu eram eu.

Mi-am lăsat mâinile pe pieptul lui, simțindu-i în palme bătăile inimii. Mă uitam în ochii lui și aproape că-i puteam vedea sufletul. Cântecul s-a oprit, dar noi am rămas unul lângă altul, respirând în același ritm. Răsuflam greu, emoționați. Excitați și speriați. Și-a plimbat degetul mare de-a lungul gâtului meu, apoi s-a tras mai aproape. Îmi plăcea apropierea asta. Mă înspăimânta apropierea asta. Și-a lăsat capul ușor într-o parte, m-a privit și mi-a zâmbit cu subînțeles, ca și când ar fi vrut să-mi spună că n-o să se mai uite niciodată în altă parte.

Toată lumea mă avertizase în privința lui Tristan, rugându-mă să stau departe de el. *E un nemernic, e un sălbatic și un terminat, Liz*, ziceau ei. Se jurau că *Din el n-au mai rămas decât cicatricele trecutului*.

Dar ce nu vedeau ei, ce nu pricepeau era faptul că și eu eram un pic sălbatică, un pic nebună și complet distrusă la rândul meu.

Eram un rebut.

Dar când eram cu el, îmi aminteam cel puţin să respir.

— Ce-ai zice dac-am schimba partenerii? m-a-ntrerupt o voce familiară înainte să-l sărut pe Tristan.

Am ridicat capul şi l-am văzut pe Tanner, care-mi zâmbea cu Faye în braţe. Am zâmbit, chiar dacă voiam mai degrabă să mă-ncrunt la el.

— Sigur.

Tanner mi-a luat mâna într-a lui în timp ce Tristan a condus-o pe Faye. Îmi lipsea chiar dacă era la câţiva paşi distanţă de mine.

— Nu fi așa dezamăgită, a zis Tanner, trăgându-mă mai aproape. Ştiu că am două picioare stângi, dar mă mişc foarte bine din şolduri, a glumit el.

— Ţin minte că la o petrecere ai câştigat titlul de cel mai bun *prost* dansator.

A strâmbat din nas.

— Eu sunt în continuare de părere că mişcarea mea patentată, căruciorul de cumpărături, trebuia să-mi aducă premiul pentru cel mai bun dansator, dar cu soţul tău în juriu, ştiam că o să fiu tras pe sfoară.

Am râs.

— Căruciorul de cumpărături. Cum era?

Făcând doi paşi înapoi, Tanner s-a prefăcut că împinge un cărucior şi că aşază lucruri în aşa-zisul cărucior de cumpărături. După care a scos alimentele şi le-a pus pe bandă pentru a fi scanate şi puse în pungi. Nu mă mai puteam opri din râs. A surâs și el, apoi a venit înapoi lângă mine, reluând dansul nostru lent.

— Perfect. Chiar ar fi trebuit să câştigi premiul pentru cel mai bun dansator în seara aia.

— Nu-i aşa? a zis el, muşcându-şi buza de jos. Am fost furat.

— Nu-ţi face griji. Sunt sigură că or să fie o mulţime de petreceri în viitor la care să-ţi revendici victoria.

A dat din cap aprobator şi mi-a dat părul după ureche.

— Dumnezeule! Mi-a fost dor de tine, Liz.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Doamne, mi-a fost dor de toată lumea. E atât de bine să... simţi din nou.

— Da. Frate, cred că trebuie să fie grozav! Aşadar, ăsta e momentul în care îmi dreg vocea şi în care îmi pun toate speranţele, în care te întreb dacă o să vrei să ieşi cu mine să luăm cina la un moment dat.

— Cina? am întrebat eu, luată prin suprindere de întrebarea lui. Un fel de întâlnire?

Cu colțul ochiului l-am zărit pe Tristan, care dansa cu Faye.

— Păi, nu *un fel de* întâlnire. Ci o întâlnire adevărată. Eu și cu tine. Știu că probabil pare ciudat și așa, dar...

— Eu mă văd deja cu cineva, Tanner.

I-a căzut fața. În privirea lui se citea doar confuzie.

— Te vezi cu cineva?

S-a îndreptat de spate, încercând să se ridice peste ceaţa care i se lăsase peste ochi.

— Te vezi cu Sam? Știu că voi doi aţi venit împreună, dar nu m-am gândit că ar putea fi genul tău. Nu m-am gândit...

— Nu e Sam.

— Nu?

A început să se uite de jur-împrejur. Privirea i s-a oprit pe Tristan și Faye. Când s-a uitat înapoi la mine, voioșia de până atunci îl părăsise complet. La fel și culoarea din obraji, în locul ei insinuându-se o undă vibrantă de iritare.

— Tristan Cole? Te vezi cu Tristan Cole?! a șoptit el indignat.

M-am strâmbat. Nu era ca și cum mă vedeam cu Tristan. În fond, nici n-aveam habar ce simțea el pentru mine. Știam doar că eu îi port niște sentimente care nu mai puteau fi ignorate.

— Te-ai întors și ți-ai găsit să te vezi cu cea mai nașpa persoană posibilă din tot orașul.

— Nu e atât de îngrozitor pe cât își închipuie lumea.

— Ai dreptate, e chiar mai rău.

— Tanner, i-am pus mâinile pe piept, nu e ca și cum voiam să se-ntâmple asta, nu mi-am propus să simt ceea ce simt pentru el, dar nu poți să controlezi de cine te îndrăgostești.

— Ba da. Poți. Tristan și domnul Henson nu sunt genul de oameni cu care vrei să te asocieze lumea.

— Ce-ai cu magazinul domnului Henson, cu ce te-ncurcă? Domnul Henson e unul dintre cei mai drăguți oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

S-a ciupit de vârful nasului.

— Te-nșeli, Liz. Iar gândul că Tristan o să-ți facă rău mă-ngrozește.

— N-o să-mi facă rău.

Nu m-a crezut. Era ferm convins de faptul că relația cu Tristan era un lucru îngrozitor. La fel ca restul orașului.

— Tanner, n-o să-mi facă rău. Acum, haide, am zis eu, trăgându-i mai aproape de mine corpul rigid. Dansează cu prietena ta și încetează să-ți mai faci atâtea griji pentru mine.

— Îmi fac griji pentru inima ta, Liz. După Steven, ai fost distrusă. Nu vreau să te văd cu inima frântă din nou.

O, Tanner.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, iar el și-a trecut degetele prin părul meu.

— O să-mi fie bine. Promit.

— Și dacă nu?

— Păi, atunci cred că o să am nevoie de tine să mă-mbrățișezi din când în când.

Capitolul 22
Tristan

— Nu cred că am făcut cunoştinţă, a zis Faye în timp ce dansam. Deci tu eşti penisul care a fost în vaginul celei mai bune prietene ale mele.

Ei bine, e şi ăsta un mod de-a spune.

— Iar tu eşti cea mai bună prietenă total deplasată a ei.

A zâmbit larg.

— Eu sunt. Deci ascultă-mă, asta e partea aia în care îţi spun că dacă-i faci ceva rău lui Liz, te omor cu mâna mea.

Am râs.

— Nu suntem decât prieteni.

— Glumeşti, nu-i aşa? Iisuse! Voi doi sunteţi două dintre cele mai proaste fiinţe de pe planetă. Sincer, tu chiar nu vezi că e îndrăgostită de tine?

— Poftim?

— Uită-te la ea! a zis Faye, aruncându-i o privire lui Elizabeth. Nu-şi poate lua ochii de la noi, e îngrozită că ai putea să mă faci să râd sau că eu aş putea să-ţi pun mâna pe coaie, sau că vântul ar putea să-ţi sufle penisul la mine-n gură!

— Stai un pic. Poftim?

— O, Doamne, chiar trebuie să-ți dau mură-n gură? E geloasă, Tristan!

— Pe noi?

— Pe oricine se uită la tine, a zis Faye, apoi a continuat, pe un ton din ce în ce mai sobru. Ia-o-n încet, atâta tot, bine? Nu-i frânge inima. Și-așa e bucățele.

— Nu-ți face griji, am ridicat eu din umeri. Așa-i și a mea.

M-am uitat la Tanner, care mă privea cu asprime.

— Cu el ce e? E gelos, mă iubește și el în secret?

Faye s-a holbat la Tanner cu antipatie.

— Nu. El doar te urăște pentru curajul tău.

— De ce?

— Pentru că, din cine știe ce motiv, Liz te-a ales pe tine în defavoarea lui. În noaptea de dinaintea nunții lui Liz cu Steven, Tanner a venit împleticindu-se acasă la ea. Din fericire, am răspuns eu la ușă, Liz dormea, și atunci mi-a spus că Liz face o mare greșeală, că ar fi trebuit să se mărite cu el și nu cu Steven.

— A fost îndrăgostit de ea în tot timpul ăsta?

— Dragoste, dorință, pasiune interzisă? Zi-i cum vrei. În orice caz, probabil că moare când vede că acum, când în sfârșit s-a întors în oraș, nici măcar nu se uită la el. Probabil că-și zisese în capul lui că Liz o să-l aleagă pe el; ce muie și-a luat când a văzut că s-a-ntors și l-a ales pe cel mai mare nemernic de pe pământ.

A zâmbit, apoi a adăugat:

— Fără supărare.

— Treacă de la mine, am zis eu învârtind-o, apoi am tras-o lângă mine.

— Și totuși, să nu zici că nu ți-am spus, a zis Faye, iar rânjetul i s-a lățit pe toată fața, nu mai cred despre tine că ești un măgar. Peste câteva săptămâni o să fie ziua lui Liz; o s-o punem de-o petrecere la care ești și tu invitat. Scopul principal e s-o facem să urce și să danseze pe bar, să se mai elibereze nițel de demonii care au pus

stăpânire pe mintea ei, iar în noaptea aia să știi că ai permisiunea mea să te-atingi de vaginul ei.

Am râs.

— Ce drăguț din partea ta.

— Ce pot să zic? Sunt o prietenă adevărată.

* * *

După ce-am dansat cu Faye, am găsit un scaun liber undeva mai în spate și am încercat să pricep tot ce aflasem. Am urmărit-o pe Elizabeth spunându-i ceva lui Sam înainte să-l îmbrățișeze, după care el a plecat. Bănuiam că întâlnirea lor se încheiase. *Bun.* Când am văzut-o pe Elizabeth că vine spre mine, mai că mi-a stat inima-n loc.

— Părea că tu și cu Faye vă distrați de minune, a zis ea, așezându-se lângă mine.

— La fel aș putea spune despre tine și Tanner, am răspuns eu.

— Nu-i la fel. Tanner și cu mine suntem prieteni. Deci... Te-a întrebat dacă nu vrei să faci sex cu ea? Pun pariu că ai zis da. Dar nu cred c-ar trebui s-o faci la câte probleme ai.

Și-a mușcat buza de sus, apoi a adăugat:

— Te-a-ntrebat?

— Mă-ntrebi pe bune? am ridicat eu dintr-o sprânceană la auzul replicii ei obraznice.

— Nu zic decât că nu cred că, dacă-ți vâri penisul într-o femeie, îți depășești problemele din viața de zi cu zi.

— Dar nu cumva asta facem noi? am ripostat.

— Și ți se pare că a funcționat?

Faye avea dreptate. Toate au devenit mai limpezi când am privit-o atent pe Elizabeth. Se înroșise la față și își tot freca mâinile de-a lungul picioarelor. Privirile ni s-au întâlnit. Mi-am tras scaunul mai aproape de al ei și i-am pus picioarele între ale mele. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

— Acum am înțeles.

A oftat, uitându-se în jur:

— Ce anume?

— Ești geloasă.

A pufnit zgomotos și a râs.

— Geloasă? Nu fi ridicol, Narcis.

Pe un ton blând, de terapeut, i-am luat mâinile în mâinile mele și i-am spus:

— Nu trebuie să te rușinezi. E perfect normal ca la un moment dat să ne îndrăgostim de vecinii noștri. De ce crezi că e ridicol?

Și-a retras brusc mâinile și a trebuit să fac un efort uriaș ca să nu izbucnesc în râs chiar în fața ei, care era din ce în ce mai roșie.

— De ce? Vrei să știi toate motivele? Ei bine, în primul rând, pentru că nu te-ai mai bărbierit de ceva timp și arăți ca un tăietor de lemne, ceea ce e dezgustător. Cu căciula ta suflecată și cu barba aia deasă, mă și mir cum de nu ți-ai luat o cămașă-n carouri. Măcar faci duș?

— Fac duș. Dacă vrei, mergem la mine și facem duș împreună ca să economisim apă.

— Ia uite unde era militantul pentru protecția mediului.

— N-aș zice. Doar că-mi place să te văd udă.

I-am studiat puținii pistrui de pe față și am văzut că a roșit din nou. Era atât de frumoasă.

— În plus, am zis, încercând să-mi abat mintea de la faptul că simțeam față de ea tot ceea ce speram că simte și ea față de mine, am văzut la tine pe telefon aplicația Timber. Nu trebuie să te ascunzi după deget, știu că-ți plac tăietorii de lemne. Nu te pune nimeni la zid pentru asta. Iar cei care te judecă, o fac în șoaptă, pe la colțuri, și asta chiar nu contează.

— Aplicația era un subiect în vogă pe Facebook, Tristan! Faye m-a pus s-o descarc, și am fost curioasă, *atâta tot!*

Se-nroșea tot mai tare, iar corpul meu începea și el să reacționeze la faptul că era atât de aproape de al ei. Îmi venea să-i iau obrajii înfierbântați în palme, să le simt căldura. Voiam să-mi las degetele să-i cadă pe piept și să simt bătăile inimii tensionate. Voiam să-i gust buzele...

— Care-i faza cu tine și Tanner? am întrebat-o eu încă o dată.

— Ți-am spus, suntem prieteni.

— Părea ceva mai mult, dacă e să ne luăm după cum te ținea în brațe.

A râs, lăsând capul în pământ.

— Cine ziceai că-i gelos?

— Eu sunt.

— Poftim? a ridicat ea capul, privindu-mă fix în ochi.

— Am zis că eu sunt gelos. Sunt gelos pe felul în care și-a pus mâna pe spatele tău. Sunt gelos pe faptul că te-a făcut să râzi. Sunt gelos pe cuvintele lui care au ajuns în urechile tale. Sunt gelos pe acele câteva clipe în care s-a uitat în ochii tăi, în timp ce eu am fost nevoit să stau deoparte și să privesc.

— Ce-ai de gând? a-ntrebat ea confuză, respirând scurt.

Buzele mele șovăiau la câțiva centimetri de ale ei. I-am atins degetele — își lăsase mâinile pe jeanșii mei. Eram atât de aproape unul de celălalt încât eram pe jumătate convins că stătea la mine-n brațe și că-i puteam auzi bătăile inimii.

În local era hărmălaie. Ca și până atunci, oamenii se îmbătau, mâncau și discutau căcaturi mediocre în felul lor mediocru. Însă ochii mei... nu-mi puteam lua ochii de pe buzele ei. De pe curbele gurii ei. De la culoarea pielii. De la *ea*.

— Tris, stai, mi-a șoptit ea, dar s-a tras mai aproape.

Era la fel de confuză ca și mine. Trupul ei ignora comenzile rațiunii, mergând împotriva lor.

— Spune-mi că nu-ți dorești asta, am implorat-o eu.

Refuză-mă.

— E... Eu..., s-a bâlbâit ea, uitându-se la buzele mele.

Vocea îi tremura. Îi auzeam fricile nerostite, însă undeva printre acele temeri și îndoieli, am auzit o șoaptă plină de speranță, de care mi-am propus să mă țin cu dinții, să simt suflarea acelei speranțe pe care o încuiase adânc în sufletul ei.

— Tristan... Tu te...

A râs nervos și și-a trecut degetele peste frunte.

— Tu te gândești vreodată la mine mai mult decât la o simplă prietenă?

Când m-a privit în ochi, am înțeles că voia să afle răspunsul. Am simțit cum se uită adânc în sufletul meu. Avea ochii plini de curiozitate, iar frumusețea ei avea un aer de mister.

Am clipit.

— În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

A dat din cap, închizând ochii:

— Și eu. În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

Retrage-te, Tristan.

Retrage-te, Tristan.

Retrage-te, Tris...

— Lizzie, am zis eu, trăgând-o mai aproape. Vreau să te sărut. Pe tine, cea adevărată. Cea tristă. Cea dărâmată.

— Asta ar schimba felul în care stau lucrurile.

Avea dreptate — însemna să depășim acea linie invizibilă din fața noastră. O mai sărutasem și până atunci, dar asta era ceva diferit. Se-ntâmplase înainte să încep să mă îndrăgostesc de ea. Din ce în ce mai tare. Am expirat aerul pe care-l ținusem în mine și am simțit pe pielea mea că și ea a făcut la fel.

— Și, dacă nu te sărut, ce s-ar întâmpla?

— Te-aș urî un pic, a zis ea încet în timp ce eu mi-am oprit buzele la câțiva milimetri de ale ei. Te-aș urî foarte tare.

Mi-am apăsat buzele peste ale ei, iar ea și-a arcuit spatele și m-a apucat de tricou, trăgându-mă mai aproape. Simțindu-mi limba în gură, făcând dragoste cu limba ei, a gemut ușor. M-a sărutat cu pasiune, gata să alunece în brațele mele, să mi se dăruiască pe deplin.

— Vreau să mă lași în inima ta, a îngăimat ea cu gura lipită de gura mea.

A trebuit să mă abțin serios să n-o iau în brațe și să fug cu ea la mine acasă, unde să-i explorez fiecare centimetru al corpului. Voiam

să simt că mă cuprinde cu totul. Voiam să simt că intru adânc în ea. Am mușcat-o de buza de jos, iar ea m-a sărutat cu blândețe înainte să se tragă înapoi.

— Vreau să știu cine ești, Tristan. Vreau să știu unde te duci când dispari în mintea ta. Vreau să știu ce te face să urli în visele tale. Vreau să văd întunericul din tine cu care te lupți în fiecare zi ca să-l ții ascuns. Poți să faci ceva pentru mine? m-a întrebat ea.

— Orice.

Și-a lăsat mâinile pe inima mea, urmărindu-mi respirația.

— Arată-mi partea aceea din tine pe care încerci să o ții îngropată. Arată-mi ce te doare cel mai tare. Vreau să-ți văd sufletul.

Capitolul 23
Elizabeth

M-a dus în atelier.

Ce făcea el între acei patru pereți? — Asta fusese cea mai mare curiozitate a mea. După ce a descuiat, a deschis ușile larg. Înăuntru era întuneric și nu distingeam nimic până ce n-a băgat un ștecher în priză, aprizând astfel un bec. Încăperea s-a luminat treptat, pe măsură ce am pășit înăuntru.

— Charlie..., am murmurat eu, holbându-mă de jur împrejur la încăperea organizată ca o mini bibliotecă.

Rafturile erau ticsite de cărți, atât povești pentru copii cât și romane mai clasice, cum ar fi *Să ucizi o pasăre cântătoare* și o colecție uriașă Stephen King. Rafturile erau făcute de mână și eram sigură că cel care le-a construit a fost chiar Tristan.

Pe unul dintre rafturi erau doar jucării — dinozauri, mașini, soldăței de jucărie.

Și totuși nu jucăriile sau rafturile m-au șocat cel mai tare. Mă holbam la pereții atelierului și studiam cuvintele sculptate în lemn. Era de parcă umpluse pereții cu notițe, cu amintiri — cu scuze.

— De fiecare dată când mi-e dor de el... de fiecare dată când mă gândesc la el, cioplesc în lemn, mi-a explicat el în timp ce degetele mele treceau peste cuvintele dureroase pe care Tristan nu le împărtăşise decât cu sine însuşi... până acum.

Îmi pare rău că te-am părăsit.
Îmi pare rău că n-am fost acolo.
Îmi pare rău că nu te-am lăsat să citeşti anumite cărţi.
Îmi pare rău că nu te-am luat niciodată la pescuit.
Îmi pare rău că n-o să te îndrăgosteşti niciodată.
Îmi doresc să pot uita.
Îmi lipseşti...

— În plus, a şoptit el, Jamie şi-a dorit întotdeauna să-i fac o bibliotecă; eu am lăsat-o mereu pe a doua zi. Am crezut că am destul timp la dispoziţie, dar uneori a doua zi nu mai vine niciodată şi tot ce-ţi rămâne sunt amintirile.

Când privirile noastre s-au întâlnit, a clipit ca să alunge astfel emoţia, dar chiar şi aşa am văzut durerea care era în continuare proaspătă în mintea sa, în sufletul său. Am venit lângă el.

— N-a fost vina ta, Tristan.

A dat din cap, deloc de acord cu mine.

— Ba a fost. Dacă nu mă strofocam eu să-mi fac o nouă carieră, aş fi fost acolo. Ar fi rămas în viaţă.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-au păţit?

A lăsat capul în jos.

— Nu pot. Nu pot să vorbesc despre ziua aia.

I-am ridicat bărbia, încercând să-i găsesc privirea.

— E-n regulă. Am înţeles. Dar, să ştii, nu vreau decât să înţelegi că n-a fost vina ta, Tristan. Trebuie să înţelegi asta. Ai fost cel mai bun tată şi soţ posibil.

Ochii săi spuneau că nu mă cred. Speram să mă creadă, într-o bună zi.

— Care a fost cel mai greu lucru pentru tine atunci când i-ai pierdut? Care a fost cel mai greu moment, atunci, în prima săptămână?

A deschis gura să vorbească, dar a ezitat.

— În ziua dinaintea înmormântării am încercat să mă sinucid, a șoptit el, extrem de brutal, fără ocolișuri. M-am dus în baia părinților mei și am încercat să-mi termin socotelile cu viața.

Of, Tristan...

— Țin minte că mă holbam la mine însumi în oglindă, conștient că inima mea murise odată cu ei. Știam că sunt mort. De-atunci, am fost mort, înțelegi? Nu mă mai deranja nimic. Nu mă deranja să fiu rău și acid, pentru că eram convins că nu meritam să am parte de consolare din partea nimănui. Pentru că eram propria mea fantomă, mi-am îndepărtat și părinții. Îmi doream foarte tare să mor, și chiar simțeam că așa avea să-mi fie mai bine, mai ușor. După care ai venit tu, și am început să simt din nou ce înseamnă să existi.

Buzele lui mi-au atins buzele, încingându-mi bătăile inimii. Vocea lui îmi dădea fiori.

— Elizabeth?

— Da?

— E mai ușor alături de tine.

— Ce e mai ușor alături de mine?

I-am simțit mâna pe spate, jos. Șoldurile mele s-au arcuit înspre el, făcând trupurile noastre să devină încet unul singur. Și-a trecut degetele de-a lungul gâtului meu. Am închis ochii, iar el mi-a vorbit încetișor direct în suflet:

— Să fii în viață.

Am respirat adânc.

— Ești bun, Tris. Ești suficient de bun. Chiar și în zilele în care simți că nu ești bun de nimic.

— Acum pot să-ți văd și eu sufletul? m-a întrebat el.

Am dat din cap, tensionată, că da, după care l-am condus la mine în casă.

* * *

— Scrisori de dragoste? a întrebat el, aşezându-se la mine pe canapea în timp ce eu deschideam cutia de tablă în formă de inimă.

— Da.

— De la Steven pentru tine?

Am dat din cap că nu.

— Mama i le trimitea tatălui meu, iar el i-a răspuns aproape în fiecare zi după ce a cunoscut-o. După moartea lui, le-am citit în fiecare zi. Ca să mi-l amintesc. Într-o zi, însă, mama le-a aruncat. Eu le-am găsit... şi încă le mai citesc.

A luat una una şi a-nceput s-o citească, dând din cap înţelegător.

— *Tu dormi lângă mine iar eu, cu fiecare secundă care trece, te iubesc un pic mai mult. HB.*

Aia m-a făcut întotdeauna să zâmbesc.

— N-au fost întotdeauna atât de fericiţi. Au fost unele lucruri pe care nu le-am ştiut despre părinţii mei până când n-am început să citesc scrisorile astea.

Am răscolit cutia încercând să găsesc una anume.

— Cum ar fi asta. *Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie. Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie şi că dai vina pe corpul tău pentru pierderea asta. Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie pentru că aşa au zis doctorii. Dar te înşeli. Eşti puternică, înţeleaptă şi de nezdruncinat. Eşti mai mult decât o femeie. Eşti tot ce-i frumos în lume, iar eu sunt un simplu bărbat, norocos, fiindcă tu eşti zeiţa lui. KB.* Nici măcar n-am ştiut că au pierdut un copil înaintea mea. N-am ştiut...

I-am schiţat un zâmbet lui Tristan, care mă asculta cu atenţie.

— În fine. Părinţii mei sunt cei la care am văzut pentru prima oară o dragoste adevărată. Îmi doresc să-mi fi trimis scrisori cu Steven.. Ar fi fost drăguţ.

— Îmi pare atât de rău, a zis el.

Am dat din cap, pentru că şi mie îmi părea.

Am închis cutia de tablă și m-am dat mai aproape de el pe canapea.

— Cum a trecut mama ta peste pierderea lui? m-a întrebat el.

— N-a trecut. S-a folosit de bărbați ca să uite. În ziua în care l-a pierdut pe tata s-a pierdut și pe ea însăși. E trist pentru că, ei bine, mi-e dor de ea.

— Și mie mi-e dor de părinții mei. După ce Jamie și Charlie au murit, am fugit de ei pentru că mă consolau, iar eu nu credeam că merit consolările lor.

— Ai putea să le dai un telefon.

— Nu știu..., a șoptit el. Încă nu sunt sigur că merit consolările lor.

— Mai încolo, oricum.

— Mda. Poate că mai încolo. Deci..., a zis el, schimbând subiectul. Care a fost cel mai greu moment, atunci, în prima săptămână? Cel mai rău dintre toate?

— Hmm — să-i spun Emmei. Nici măcar n-am făcut-o imediat. În prima noapte, m-am întins în patul ei, strângând-o la piept, iar ea m-a întrebat când se-ntoarce tati. Am început să plâng și abia în clipa aia totul a devenit adevărat pentru mine. Atunci am înțeles că viața mea n-avea să mai fie la fel niciodată.

Tristan s-a întins și, cu degetul mare, mi-a șters de sub ochi lacrimile de care nici măcar nu fusesem conștientă.

— E-n regulă, l-am asigurat eu. Sunt bine.

— Nu ești, a dat el din cap.

— Ba sunt. Sunt bine. Sunt bine.

A mijit ochii.

— Nu trebuie să fii bine mereu. E-n regulă să te și doară din când în când. E-n regulă să simți că te-ai pierdut și că bâjbâi prin întuneric. Zilele rele sunt cele care fac ca zilele bune să fie atât de plăcute.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui, lăsându-mi buzele peste buzele lui.

— Sărută-mă, am șoptit, punându-i degetele pe piept și simțind cum inima lui se odihnește în palmele mele.

A ezitat.

— Dacă te sărut, nu mai putem da înapoi. Dacă te sărut... N-o să mai vreau să mă opresc niciodată.

Limba mea a dansat lin pe buza lui de jos, după care am folosit-o ca să-i deschid gura în timp ce-i șopteam:

— Sărută-mă.

Mâinile lui mi-au coborât pe mijloc, apoi m-au tras mai aproape de el. A început să mă mângâie pe spate, în cercuri. Stăteam atât de aproape unul de celălalt încât era greu să spui dacă eram doi oameni separați sau un singur suflet descoperindu-și flacăra interioară pentru prima oară.

— Ești sigură? m-a întrebat.

— Sărută-mă.

— Lizzie...

I-am atins buzele cu un deget și am zâmbit larg.

— Îți mai spun o singură dată, Tristan. Sărută...

N-a fost nevoie să termin ce-aveam de zis, și abia dacă mi-am mai amintit cum m-a dus pe brațe în dormitorul meu.

***

A intrat cu mine în cameră și m-a sprijinit cu spatele de șifonier. M-a prins mai strâns pe după talie, iar buzele noastre s-au întâlnit preț de o clipă. Gura lui se înfrupta din buzele mele, iar legătura dintre noi se adâncea. Degetele lui mi-au urcat pe șira spinării, trezindu-mi fiori în tot corpul. S-a aplecat deasupra mea, deschizându-mi gura cu limba lui, ca să o găsească pe a mea, gata de dans înlănțuit. Brațele lui m-au strâns și mai tare la piept, iar eu mi-am înfipt degetele în spatele lui, ținându-mă de el de parcă era obiectul meu favorit din întreaga lume. *El e.* Trecându-mi mâinile prin părul lui, am lăsat capul pe-o parte, făcându-l să mă sărute mai adânc, mai tare, mai repede...

— Tristan, am murmurat eu lipită de el, iar el a gemut.

Mâna mi-a alunecat pe tricoul lui, ridicându-i-l apoi, simțindu-i trupul ferm ascuns dedesubt. Îi adoram trupul. Îi adoram gustul. *Adoram să văd cum mă îndrăgostesc de el.*

Nu știam că încă mai era posibil. Nu știam că o inimă făcută bucăți încă mai putea să bată pentru dragoste.

M-a luat pe sus, prinzându-mă cu mâinile de fund, și m-a așezat pe marginea saltelei. Respira repede, flămând.

— Te doresc atât de mult, Lizzie.

A oftat, mușcându-mă de lobul urechii, apoi a coborât cu limba de-a lungul obrazului, oprindu-se deasupra buzelor mele. Felul în care mi-a lins gura, de parcă și-ar fi propus să nu rateze niciun centimetru, nicio aromă, m-a făcut să gem în el. În același timp, i-am simțit mâinile urcând sub rochia mea. L-am urmărit cum mi-a dat jos chiloțeii, aruncându-i apoi lângă perete. M-a tras mai aproape de el și mi-a desfăcut picioarele, dându-mi ocazia să-i simt erecția. Dorința care se citea în ochii lui m-a făcut să zâmbesc. Atunci am înțeles că întotdeauna mă va face să zâmbesc.

Cu degetele a prins marginile rochiei și mi-a ridicat-o încet, studiind fiecare centimetru, fiecare linie a corpului meu.

— Brațele, a ordonat el rânjind, așa că am ridicat mâinile și l-am lăsat să-mi scoată rochia, pe care a aruncat-o apoi lângă chiloți.

— *Superb*, a zis el ca pentru sine înainte să se aplece și să-mi sărute gâtul.

De fiecare dată când îmi atingea pielea cu buzele, simțeam cum îmi bate inima cu putere. Și-a plimbat limba de-a lungul sutienului meu, până în spate, unde l-a desfăcut și l-a aruncat peste celelalte haine. M-au trecut fiorii când a-nceput să îmi mângâie cu degetele mari sfârcurile din ce în ce mai tari.

Am început să-i ridic tricoul, scoțând la iveală abdomenul lui tonifiat.

— Brațele, i-am ordonat eu.

El le-a ridicat, așa că i-am scos tricoul și i l-am aruncat deasupra grămezii crescânde de haine. N-a pierdut timpul și a coborât până pe

pieptul meu, trecându-și limba peste sânii mei. Buzele lui mă sărutau apăsat, mă sugeau cu putere. Gâfâiam disperată, tot mai flămândă după atingerile lui, după buzele lui.

— Tristan, stai... Dumnezeule mare, am murmurat eu, lăsându-mi capul pe spate, lăsându-mă pradă limbii lui, care știa cum să-mi controleze trupul.

— Întinde-te, mi-a ordonat el.

Am făcut așa cum a zis și am închis ochii, trecându-mi degetele peste piept. Așteptarea următoarei sale mișcări mă neliniștea, mă înfiora. Când avea să mă atingă — și unde?

Când i-am simțit limba udă atingându-mi coapsa, mi-am arcuit șoldurile.

— Vreau să te ling, Lizzie. Vreau să îți simt gustul, mi-a șoptit el cu buzele aproape lipite de piele.

M-a prins de fund și mi-a ridicat șoldurile în dreptul gurii sale, lăsându-și limba să alunece adânc în mine. M-a lins încet, fără să se oprească. Corpul a-nceput să-mi tremure în mâinile lui, cerând tot mai mult, așa că m-a lins mai tare și mai sălbatic. M-a lins mai adânc și mai prelung în timp ce eu îmi încâlceam degetele în părul lui, dorindu-mi să-l simt înăuntru.

— Tristan, te rog, l-am implorat eu, tresărind când i-am simțit degetele înăuntru, în timp ce mă lingea mai departe. Te vreau...

După ce s-a retras, s-a ridicat și a început să-și descheie jeanșii.

— Spune-mi cum vrei s-o facem. Spune-mi cum mă vrei, a zis el, fără să-și ia ochii de la mine.

— N-o vreau delicat, am șoptit eu, cu răsuflarea tăiată.

După ce și-a dat jos jeanșii, ochii mi-au căzut pe erecția puternică din boxerii lui. I-am prins de elastic și i-am tras jos.

— Arată-mi umbrele care te țin noaptea treaz. Sărută-mă cu bezna din tine.

M-a ridicat de pe pat și m-a pus cu fața la dulap. Mâinile îmi ajungeau în dreptul sertarelor. Și-a ridicat jeanșii în grabă și, dintr-un buzunar, a scos portofelul, din care a luat un prezervativ,

pe care l-a desfăcut cu disperare și l-a rulat pe penis. Apoi s-a oprit în spatele meu, cu corpul lipit de trupul meu gol. Și-a trecut degetul de-a lungul spatelui meu, până la fund, pe care l-a prins în palme.

— Lizzie, a zis el, respirând la fel de repede ca și mine. N-o să-ți fac niciun rău, mi-a promis în timp ce mi-a ridicat piciorul stâng cu blândețe.

Știu, Tristan. Știu.

Dintr-o singură mișcare, a intrat în mine cu putere, făcându-mă să urlu în timp ce spatele mi s-a arcuit din reflex când l-am simțit înăuntru. Cu mână stângă îmi ținea piciorul ridicat, iar cu dreapta m-a cuprins și a început să-mi maseze sânii.

— Ești atât de bună, Lizzie... Dumnezeule... ești atât de bună!

Respira zgomotos. Cuvintele sale s-au stins pe măsură ce intra în mine mai departe. Faptul că eram atât de aproape de Tristan — și nu doar fizic, ci mai ales adânc coborâți unul în bezna celuilalt — mă făcea să-mi dea lacrimile. Era frumos. Era înfricoșător. Era adevărat.

Nu e un vis. E real.

A ieșit din mine și m-a întors cu fața la el.

M-a prins cu mâinile de fund și m-a ridicat, făcându-mă să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei sale. Trupul său era singurul care mă ținea să nu cad. A intrat din nou în mine, iar frunțile ni s-au atins.

— Nu închide ochii, m-a implorat el.

Ochii lui erau plini de dorință, de pasiune, de... dragoste?

Sau poate că era dragostea mea, pe care o vedeam strălucind în ochii lui. Oricum ar fi fost, mi-a plăcut sentimentul ăsta. Tristan mă penetra în continuare cu putere, retrăgându-se încet. Inima îmi tremura, ochii voiau să se închidă, dar nu puteau. Trebuiau să rămână deschiși. Trebuia să-l văd.

Eram la câteva secunde distanță...

La câteva secunde până când trupul meu avea să-i cedeze. La câteva secunde până când aveam să mă pierd și să mă regăsesc cu Tristan Cole înăuntrul meu.

— O să..., am murmurat eu, scuturându-mă din tot corpul pe măsură ce orgasmul prelua controlul, alungând cuvintele.

Am închis ochii și i-am simțit gura apăsându-mi buzele în timp ce corpul meu tremura lipit de al lui.

— Dumnezeule, Lizzie, mor după asta. Îmi place de mor când te lași cu totul în voia mea.

Mi-a zâmbit cu buzele lipite de ale mele, iar eu am gemut.

— Te vreau cu totul, l-am implorat. Te rog.

— Sunt al tău.

În seara aceea, am adormit unul în brațele celuilalt. La miezul nopții ne-am trezit, iar el m-a pătruns din nou, regăsindu-ne din nou împreună, pierzându-ne din nou împreună. De fiecare dată când intra în mine, parcă și-ar fi cerut iertare pentru ceva. De fiecare dată când mă săruta, parcă mă implora să-l iert. De fiecare dată când clipea, puteam să jur că-i vedeam sufletul.

Capitolul 24
Elizabeth

Când m-am trezit, m-am rostogolit pe partea cealaltă și am văzut că Tristan nu mai era în pat. O parte din mine s-a întrebat dacă nu cumva noaptea care trecuse fusese un vis, dar când am atins fața de pernă de lângă mine, am dat peste un bilețel.

Ești atât de frumoasă când sforăi. — TC

Am stâns biletul la piept, după care l-am citit și recitit de nu știu câte ori. Zgomotul unei mașini de tuns iarba a fost singurul lucru care m-a împiedicat să mai citesc biletul încă o dată. Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni scurți și un maiou. Voiam să ies să-l privesc pe Tristan tunzându-mi iarba și să-l sărut ușor pe buze, dar odată ajunsă pe verandă, m-am oprit.

Nu-mi tundea mie iarba.

Tristan își tundea lui iarba.

Altora nu li s-ar fi părut mare lucru, să vadă un bărbat care-și tundea iarba. Dar eu știam că gestul lui însemna mai mult decât atât. Știam că Tristan Cole trăise luni întregi umblând ca un somnambul prin propria sa existență. Astăzi, încet-încet, se trezea la viață.

* * *

Tristan și cu mine am început să ne lăsăm bilețele, fiecare lipind Post-It-uri pe unde apuca în casa celuilalt. Doar că ale noastre nu erau ca scrisorile mamei și ale tatei, ale noastre nu erau atât de romantice. În mare parte a timpului, erau banale și prostuțe — ceea ce mă făcea să le ador și mai mult.

* * *

Cred că ai un fund frumos. — EB

* * *

Uneori, când tund iarba și tu stai pe verandă și-ți citești cărțile tale porcoase, văd cum te înroșești atunci când dai peste o parte cu adevărat bună. Acel domn Darcy trebuie să-i fi făcut niște chestii serioase lui Elizabeth. — TC

* * *

Ar trebui să mă îngrijoreze sau să mă excite faptul că știi numele personajelor din Mândrie și prejudecată*? — EB*

* * *

Futu-i. Ești. Atât. De. Frumoasă. — TC

* * *

Cioc-cioc! — EB

* * *

Cine-i? — TC

* * *

Eu. Goală. La miezul nopții. La mine în pat. Alătură-te. Vino cu un costum de Incredible Hulk și cu monstrul tău verde uriaș. -EB

* * *

Te rog, te rog, te rog să nu-mi faci niciodată penisul un monstru verde. Pe o scară de la 1 la 10, e o chestie extrem de dubioasă. — TC

* * *

P.S. În privința cuvântului „uriaș" nu am totuși nimic de reproșat. Ba chiar cred că ar trebui să iei în considerare și cuvinte precum: enorm. Masiv. Gigantic. Coborât-din-rai.

* * *

Vreau să mă ții în brațe diseară. — EB

* * *

Știi locul ăla dintre coșmaruri și vise? Locul în care ziua de mâine nu mai vine niciodată, iar ziua de ieri nu te mai doare? Locul în care inima ta bate la unison cu a mea? Locul ăla în care timpul nu există, unde se poate respira cu ușurință?

Acolo vreau să locuim împreună. — TC

Capitolul 25
Elizabeth

Săptămânile treceau, iar dacă Tristan nu mă săruta însemna că era prins într-o discuție în contradictoriu cu Emma. Se certau pe cele mai imposibile subiecte, însă întotdeauna izbucneau amândoi în râs la sfârșit.

— Măi Barabulă, eu dacă-ți spun — Iron Man e cel mai bun Avenger, a zis Tristan, aruncând cu cartofi pai în Emma peste masă.

— Nici vorbă! Bulă, nici măcar n-are un scut atât de șmecher, gen Captain America! Nu știi nimic despre nimic.

— Ba știu câte ceva despre câte ceva, ia-o pe-asta! a zis el, scoțând limba la ea, iar ea a râs, scoțând limba la el.

— Ba nu știi NIMIC!

În fiecare seară auzeam câte o conversație de genul ăsta și începea să-mi placă noua normalitate.

Într-o seară, după ce-am culcat-o pe Emma, Tristan și cu mine ne-am întins pe podeaua din camera de zi cu câte o carte în mână. Eu avansam în Harry Potter, în timp ce el studia Biblia. Uneori, mă întorceam și mă uitam la el. Atunci ridica și el capul din carte și mă privea și, înainte să-și reia lectura, îmi zâmbea scurt.

— În regulă, am zis eu, lăsând cartea în poală. Ce crezi despre Biblie până acum?

A râs și a dat din cap aprobator.

— Te pune pe gânduri. Te face să vrei să știi mai multe despre *toate cele.*

— Dar? l-am întrebat eu, știind că urma un „dar".

— Dar... nu-nțeleg cel puțin nouăzeci și șase la sută din ea.

A chicotit, lăsând cartea jos.

— Ce vrei să fii, Tristan?

S-a întors spre mine și a făcut ochii mici, nesigur de ce-l întrebasem.

— Poftim?

— Tu, ce vrei să fii tu? l-am întrebat din nou. Noi nu vorbim niciodată despre ceea ce ne dorim, și sunt curioasă, pur și simplu.

Și-a frecat vârful nasului și a ridicat din umeri, incapabil să răspundă.

— Nu știu. Adică, în trecut am fost tată. Și soț. Dar acum... Habar n-am.

Am oftat ușor, apoi m-am încruntat.

— Îmi doresc să vezi în tine însuți ceea ce văd eu atunci când mă uit la tine.

— Tu ce vezi?

— Un luptător. Putere. Curaj. Cineva care iubește profund și cu tărie. Cineva care nu fuge atunci când lucrurile se complică. Când mă uit la tine, văd un șir nesfârșit de posibilități. Ești deștept, Tristan. Și talentat.

S-a tras înapoi. Am dat din cap și am continuat:

— Ba da, ești, și poți să faci orice. Poți face orice îți propui. Chestiile din lemn pe care le faci sunt incredibile; ar trebui să faci ceva cu talentul ăsta.

— Exact asta voiam să fac, a zis el. Tatăl meu și cu mine urma să ne deschidem propria noastră afacere, iar în ziua accidentului, zburam împreună la New York, unde trebuia să ne întâlnim cu niște oameni care voiau să ne fie parteneri de afaceri.

— Şi nu s-a mai ales nimic de ea?

A dat din cap că nu.

— Nici măcar n-am ajuns la New York. Am avut o escală în Detroit, iar când am aterizat şi ne-am pornit telefoanele mobile, primisem o tonă de mesaje despre Jamie şi Charlie.

— E atât de...

— A fost cea mai proastă zi din viaţa mea.

Înainte să-i pot spune ceva, am auzit zgomot de paşi pe hol.

— Mamă! Mamă! Uite! a zis Emma, ţinând aparatul de fotografiat într-o mână şi două pene albe în cealaltă mână.

— Tu ar trebui să dormi, domnişoară.

A oftat.

— Ştiu, mamă, dar uite! Două pene albe!

— A, se pare că tati îţi trimite pupici, am zis eu.

A dat din cap că nu.

— Astea nu sunt de la tati.

Emma s-a apropiat de Tristan şi i-a dat lui penele.

— Sunt de la familia lui Tristan.

— Pentru mine? a-ntrebat el, cu o voce nesigură.

A dat din cap aprobator, apoi a zis în şoaptă:

— Înseamnă că te iubesc.

Emma a ridicat aparatul foto şi a zis:

— Acum, să-ţi fac poză. Mamă, du-te şi tu lângă el! a adăugat ea pe un ton poruncitor.

Am făcut amândoi aşa cum a zis Emma. Când a apărut fotografia Polaroid, i-a dat-o lui Tristan, iar el i-a mulţumit la nesfârşit.

— Bine, e timpul să fugi în pat. Ce zici dacă-ţi citesc o poveste ca să adormi? am întrebat-o eu.

— Poate să mi-o citească Tristan? a întrebat ea, căscând.

L-am privit întrebător. A dat din cap că da, ridicându-se de pe jos.

— Sigur că pot. Ce să citim noi? a întrebat-o el, ridicându-mi fetiţa obosită în braţe.

— Mie-mi place *The Cat in the Hat*, a răspuns Emma. Dar trebuie să o citești ca și când ai fi zombi.

Tristan a zâmbit și, îndepărtându-se cu ea pe coridor, i-a zis:

— E unul din felurile mele preferate de a citi.

În fața camerei Emmei, m-am așezat pe podea, rezemându-mă cu spatele de perete. L-am ascultat pe Tristan cum îi citește, și pe ea cum se hlizea la auzul vocii lui îngrozitoare de zombi. Părea atât de fericită încât sufletul mi s-a umplut de bucurie într-o clipită. Ca părinte nu era nimic mai important decât să știu că micuța mea zâmbește. Nici nu-i puteam mulțumi îndeajuns lui Tristan pentru c-o făcuse pe Emma să zâmbească din nou.

— Bulă? a zis Emma căscând prelung.

— Da, Barabulă.

— Îmi pare rău pentru familia ta.

— E-n regulă. Și mie îmi pare rău pentru tatăl tău.

Am tras cu ochiul în cameră și l-am văzut pe Tristan întins pe podea, rezemat de patul Emmei, cu cartea pe piept. Zeus dormea la picioarele ei. Emma a căscat din nou.

— Mi-e dor de el.

— Pun pariu că și lui îi e dor de tine.

A închis ochii și s-a ghemuit, gata să adoarmă în orice clipă.

— Bulă? a șoptit ea, picotind.

— Da, Barabulă.

— Te iubesc și îl iubesc și pe Zeus, chiar dacă vocea ta de zombi a fost foarte proastă.

Tristan și-a tras nasul înainte să se ridice și să o învelească. Apoi i l-a pus pe Bubba în brațe și i-a aranjat pătura.

— Și eu te iubesc, Emma.

S-a-ntors pe călcâie să iasă din cameră și atunci m-a surprins privindu-l și a zâmbit. I-am zâmbit și eu.

— Haide, Zeus, l-a strigat el.

Zeus a dat din coadă, dar nu s-a mișcat. Tristan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Zeus, haide! Hai să mergem acasă.

Zeus a scâncit și s-a făcut covrig lângă Emma. M-a pufnit râsul.

— Ce trădător ai crescut la piept!

— Nu prea pot să-l învinuiesc. E-n regulă dacă rămâne peste noapte?

— Absolut. Cred că s-au obișnuit unul cu celălalt după ce tu și Zeus ați stat la noi câteva zile.

S-a sprijinit de ușă, uitându-se la Zeus care se ghemuia la Emma în brațe, în locul lui Bubba. Emma l-a strâns la piept și a zâmbit în somn. Tristan și-a încrucișat brațele și a zis:

— Acum înțeleg de ce n-ai luat-o cu totul razna, așa cum am pățit eu. Tu o aveai pe Emma, care... care e minunată. E tot ce-i mai bun pe lume, nu-i așa?

— Da, l-am aprobat eu.

Este.

* * *

În a doua săptămână a lui noiembrie, Meadows Creek a căzut pradă unei furtuni puternice. Stăteam pe verandă și mă uitam la ploaia care izbea iarba cu o viteză uimitoare. Mă uimea faptul că încă nu ninsese, dar eram convinsă că în câteva săptămâni totul avea să fie alb.

Cerul era tot mai întunecat cu fiecare minut care trecea, brăzdat de tunete și de fulgere puternice. Emma era înăuntru, adormită, iar eu mă bucuram că dormea atât de adânc, altfel, furtuna ar fi speriat-o. Zeus stătea lângă mine pe verandă, urmărind și el stropii de ploaie și picotind. Încerca din răsputeri să lupte cu oboseala, dar pierdea bătălia.

— Elizabeth! a strigat Tristan, venind în fugă din spatele casei.

Cu fiecare pas de-al lui, mă cuprindea panica.

— Elizabeth! a urlat el.

Când a ajuns în dreptul treptelor, era deja ud din cap până-n picioare. Palmele i-au căzut pe genunchi și, încercând să-și recapete suflul, a lăsat ploaia să-l ude în continuare.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, cu vocea tremurându-mi de frică.

Părea îngrozit. Am coborât de pe verandă și-am ieșit și eu în ploaie, lăsându-mi mâinile pe pieptul care se ridica liniștit.

— Ești bine?

— Nu.

— Ce-ai pățit?

— Eram la mine-n atelier și mi-a apărut în minte imaginea ta.

Și-a trecut degetele printre ale mele și m-a tras mai aproape. Inima-mi bătea să sară din piept și, privind la buzele lui, sorbind fiecare cuvânt pe care-l rostea, îmi simțeam nervii lungindu-se până la cer.

— Am încercat să te blochez. Am încercat să mă scutur de imaginea ta și să rămân cu gândurile mele. Dar tot la tine reveneam. Mi-a stat inima-n loc. Și dup-aia...

S-a tras mai aproape. Gura lui, la câțiva milimetri de a mea, mi-a atins ușor buza de jos. Căldura lui anula răceala ploii. Era un fel de căldură despre care nici nu-mi închipuisem că poate să existe, un strat protector care alunga rănile trecutului și tristețea. Apoi am auzit din nou vocea lui Tristan, tremurândă:

— După care, din greșeală, m-am îndrăgostit de tine.

— Tristan...

— E rău, așa-i? a-ntrebat el dând din cap înainte și-napoi.

— E...

Limba lui a-nceput să danseze de-a lungul buzei mele de jos, pe care a supt-o cu delicatețe mai apoi între buzele lui.

— Îngrozitor, a completat el. Așa că, Lizzie, în clipa asta... dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, spune-mi și mă opresc. O să te las în pace și n-o să te mai iubesc. Alungă-mă, dacă asta vrei. Spune-mi să plec, și eu o să plec. Dar, dacă există o bucățică din tine cât de mică care să fie de acord cu faptul că, din greșeală, m-am îndrăgostit de tine, atunci strânge-mă-n brațe. Ia-mă în casa ta, du-mă în dormitorul tău și dă-mi voie să-ți arăt cât de tare

m-am îndrăgostit de tine. Dă-mi voie să-ţi arăt cât sunt de nebun după tine.

Am simţit o undă de vinovăţie. M-am uitat în jos.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită s-o spun şi eu...

Mi-a ridicat bărbia cu degetul și m-a privit în ochi.

— E-n regulă, m-a liniștit el, încet. Sunt destul de sigur că dragostea mea e suficientă pentru amândoi.

Am închis ochii. Fiecare gură de aer era mai uşor de respirat decât crezusem vreodată că o să fie. Nu-mi imaginasem să mai aud vreodată din gura unui bărbat cuvântul *dragoste*, însă alături de Tristan, atunci când rostea asta, mă simţeam întreagă din nou.

I-am simţit răsuflarea pe buze; aerul pe care-l expira devenea aerul pe care-l inhalam eu și care mă vindeca. Am mai rămas o secundă în ploaie, după care paşii mei ne-au condus pe amândoi înăuntru, la căldură.

Capitolul 26
Tristan

— Am nevoie de căcatul tău, a zis Faye, îmbrăcată toată în negru, cu mănuși negre și căciulă neagră, postându-se la mine pe verandă.

Era târziu în noapte și eu abia mă întorsesem de la lucru de la prăvălia domnului Henson.

Am ridicat dintr-o sprânceană:

— Poftim?

— Ei bine, nu chiar de căcatul tău. De căcatul câinelui tău, mai exact.

Am început să mă scarpin la ceafă, privind-o la fel de confuză.

— Scuze, dar și tu ai zis-o de parcă ar fi fost de la sine înțeles.

A oftat, trăgându-și apoi o palmă peste față.

— Uite, în mod normal m-aș fi dus cu problemele mele la Liz, dar știu că probabil o culcă pe Emma — și dacă nu, atunci e ocupată cu alte treburi de adult sau cu altceva la fel de stupid. Așa că, m-am gândit eu, de ce să nu-l caut pe iubitul ei și să-i cer lui o favoare.

— Favoarea fiind să-ți dau căcatul câinelui meu.

A dat din cap aprobator.

— Absolut.

— Să te-ntreb oare și ce-ai de gând să faci cu el?

— Hei, azi organizez la mine acasă seara spa „do it yourself". Căcatul de câine face minuni pus pe față, a zis ea.

Privirea mea la fel de goală în continuare a făcut-o să rânjească.

— Frate, vreau să pun căcatul într-o pungă maro de hârtie și să-i dau foc pe veranda șefului meu.

Am privit-o mai departe la fel de lipsit de orice interes.

— Bine. Dacă nu vrei să-mi spui adevărul...

A băgat mâna în buzunarul de la spate, din care a scos o pungă maro de hârtie.

— Nu, pe bune.

* * *

— Cât o să dureze chestia asta? m-a-ntrebat Faye în timp ce dădeam deja a patra tură prin cartier cu Zeus în lesă.

— Ia vezi, ești chiar norocoasă că Zeus e de-acord să-ți ofere propriul caca. E foarte selectiv când vine vorba de cel pe care-l lasă să i-l strângă.

În cele câteva ture, Faye mi-a spus cam ce părere avea ea despre toate cele întâmplate.

— P.S. Cred că e o prostie că l-ai botezat pe bulangiul ăsta de câine Zeus.

Am rânjit.

— Fiul meu, Charlie, i-a pus numele. Am citit împreună *Percy Jackson and the Olympians* și *The Lighting Thief*, iar Charlie s-a-ndrăgostit pur și simplu de toată faza asta cu zeii greci. După ce-am citit poveștile cu pricina, am studiat luni de zile zeii. Deci mai întâi s-a îndrăgostit de numele Zeus, și abia mai apoi de câinele ăsta micuț, care era la adăpost pe atunci și căruia nici acum nu i se potrivește prea bine numele ăsta măreț. Dar țin minte c-a zis așa: "Tata, mărimea nu contează, el tot Zeus rămâne".

S-a încruntat pentru o clipă, după care s-a înveselit la loc și și-a dat ochii peste cap:

— Doamne, tu chiar ai jucat cartea fiului mort cu mine și tocmai m-ai făcut să mă simt extrem de prost?

Am râs, pentru că am văzut în ochii ei că s-a străduit să glumească.

— Cred că da.

— Măgarule, a bodogănit ea înainte să se întoarcă și să-și șteargă o lacrimă.

Am văzut-o, dar n-am zis nimic. Zeus s-a oprit în fața unui hidrant și a-nceput manevrele din seria „e vremea să fac caca".

— Iată, am zis eu, bătând din palme.

Câteva secunde mai târziu, după ce a adunat rahatul proaspăt al lui Zeus într-o pungă, Faye a-nceput să danseze cu el în intersecție.

— O, tu, zeu al Olimpului, slavă ție! a strigat ea.

Nu mai văzusem pe nimeni atât de entuziasmat de faza asta care, sincer vorbind, mi se părea cea mai scârboasă din câte existau.

— Bine, hai să mergem, a zis ea, luând-o înapoi spre casa mea.

— Să mergem? Unde să mergem?

— Păi, acasă la șeful meu, unde o să mă comport ca un adult și o să dau foc la căcatul ăsta și o să mă uit la el cum arde.

— Am crezut că glumești în privința asta.

Și-a dat ochii peste cap.

— Tristan, eu fac glume în legătură cu mărimea penisului. Nu-mi permit să glumesc când vine vorba de împrăștiatul căcatului pe veranda șefului meu.

— Și de ce trebuie să iau și eu parte la asta? În plus, nu suntem cam... bătrâni pentru faze de-astea vechi de când lumea?

— Ba da! a strigat ea, pierzându-și controlul. Da, e total imatur din partea mea să vreau să arunc cu căcat în casa șefului meu. Și da, e total imatur din partea mea să cred că lucrul ăsta o să mă facă să mă simt mai bine, dar dacă n-o să fac asta o să fiu nervoasă și tristă. Și nu pot să fiu tristă, pentru că asta înseamnă că victoria e a lui. Înseamnă că, atunci când m-a sunat în seara asta să-mi spună că vrea să se împace cu nevastă-sa, mi-am dat seama că el a condus tot timpul în

relația asta, nu eu, așa cum îmi închipuiam. Înseamnă că nenorocitul m-a făcut să mă îndrăgostesc de el și să am încredere în el numai și numai ca să-mi sfâșie inima. Iar eu nu mă îndrăgostesc! Pe mine nu mă rănește nimeni!

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu clipea, ca nu cumva să le facă să curgă. Pentru ea, lacrimile erau o formă de slăbiciune, și mi-era clar că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Faye vreodată era să se simtă slabă.

— Dar acum, tot ce simt e că mă nărui pe dinăuntru. Fiecare părticică din mine e pe punctul s-o ia la vale și faza e că nici măcar nu pot să mă duc să mă plâng despre asta la cea mai bună prietenă a mea pentru că ea și-a pierdut nenorocitul de soț și a avut un an de tot căcatul. N-ar fi trebuit să vin nici la tine pentru că se pare că tu ai avut un an și mai de căcat, dar nu știam ce să fac! Naiba să-l ia, mi-a frânt inima. Adică, de ce-ai face asta?! De ce se-ndrăgostește lumea dacă știe că există șanse să sfârșească în felul ăsta? Ce dracu' e-n neregulă cu oamenii? OAMENII SUNT FUTUȚI LA CAP ȘI BOLNAVI! Adică, înțeleg — e bine, știi? Să fii îndrăgostit, să fii fericit.

Tremura din tot corpul și lacrimile îi curgeau pe obraji mai repede decât putea să respire.

— Dar atunci când ți-e tras de sub picioare covorul zburător, odată cu el dispar și fericirea, și senzația de bine. Ce să mai zic de inimă? Care se rupe. Se rupe și nici măcar scuze nu-și cere. Se-mprăștie într-un milion de bucăți și te lasă lat, cătând în gol la bucățile împrăștiate pentru că voința ta și bunul-simț de care ai dat dovadă toată viața ta s-au dus odată cu ea. Ai renunțat la tot pentru căcatul ăsta numit dragoste, iar acum ești pur și simplu distrus.

N-am stat pe gânduri și-am luat-o în brațe. A continuat să bocească lipită de pieptul meu, iar eu am ținut-o strâns o vreme și mi-am lăsat bărbia pe creștetul ei, acolo, la colțul străzii, unde ne opriserăm.

— Cred că Zeus a mai făcut caca astăzi o dată, în curtea din spate, și mai mult ca sigur am uitat să strâng după el.

Faye s-a retras și a ridicat o sprânceană la mine:

— Pe bune?

Am dat din cap că da.

Am căutat în toată curtea, iar punga cu caca s-a îngreunat considerabil înainte să ne suim la mine în mașină și să ne îndreptăm către casa lui Matty.

— O să fie perfect, a zis ea, frecându-și palmele. Fii atent, tu ții motorul pornit. Eu mă duc, las căcatul, îi dau foc, bat la ușă, fug înapoi la mașină și îi dăm pedală!

— Perfect.

A ieșit în grabă, a făcut exact așa cum plănuise și, după ce-a urcat din nou în mașină, a chicotit ca o copilă de cinci ani.

— Ăă, Faye?

— Da? a râs ea, lăsând capul pe spate, amuzată la culme.

— Cred că i-a luat foc lemnăria.

Atunci a-ntors capul spre geamul din partea ei, prin care veranda lui Matty se vedea cuprinsă de flăcări.

— CĂCAT!

— Chiar că.

A dat să deschidă portiera și să fugă să stingă focul, dar am oprit-o.

— Nu. Dacă te vede, te dă afară.

S-a oprit.

— Căcat! Căcat! Căcat!

M-am întrebat de câte ori poate să mai zică asta înainte să i se-ncâlcească limba.

— Tu lasă-te jos, să nu te vadă. Mă-ntorc repede.

Am sărit din mașină, luând-o în fugă înspre verandă. M-am uitat la flăcări și am zis o mică rugăciune înainte să m-apuc să le sting cu piciorul, inclusiv punga cu rahat, care din păcate mi s-a întins pe ambii pantofi.

— Ce dracu faci? a-ntrebat Matty, deschizând ușa și holbându-se la mine.

Mirosul de rahat l-a izbit deîndată, făcându-l să-și acopere nasul cu mâna.

— Ăla e căcat de câine?

Mintea mea era goală. Nu știam sigur ce să zic, cum să-i explic de ce aveam pantofii plini de rahatul câinelui meu, așa că am intrat în panică.

— Eu sunt căcănarul orașului! Și las căcat pe unde apuc pentru că sunt căcănarul orașului! Așa că... să te fut!

S-a holbat la mine.

M-am holbat și eu la el.

A ridicat o sprânceană.

Am ridicat și eu o sprânceană.

M-a amenințat că sună la poliție.

Mi-am scos pantofii, am fugit la mașină și-am demarat în trombă.

— Băga-mi-aș picioarele să-mi bag! a zis Faye lăcrimând, de data asta de la atâta râs. A fost incredibil. Tu chiar ai călcat în rahat de câine ca să te-asiguri că nu-mi pierd serviciul.

— Știu. Și acum regret.

A râs. Când am ajuns în fața casei, am parcat mașina la locul ei obișnuit.

— Nu m-a iubit cu adevărat, așa-i? Adică, zicea că mă iubește, dar doar atunci când voia sex. Mie-mi spunea că nu mai are nicio treabă cu nevastă-sa, dar asta doar la trei dimineața, când îmi scria să vin la el.

— Pare un bulangiu din ce zici, Faye.

A aprobat.

— Am o slăbiciune pentru tipii de genul ăsta. Doar că mă întreb cum ar fi să găsești pe cineva care să te iubească la fel cum îl iubești tu. Știi tu, genul ăla de persoană pe care o vezi că se uită la tine și zâmbește pentru că și ea e la fel de nebună după tine pe cât ești tu de nebun după ea.

— De ce te culci cu tipii ăștia dacă știi că sunt niște măgari?

— Pentru că sper că într-o zi o să se îndrăgostească de mine.

— Eu cred că pot să se îndrăgostească și fără să te dezbraci.

— Visează un vis mic alături de mine, a zis ea tensionată, chicotind cu ochii plini de îndoială în privința propriei persoane. Dar am terminat cu prostia asta cu dragostea. Renunț.

— Și totuși merită, Faye, am zis eu, uitându-mă în ochii ei, roșii de la atâta plâns. Chiar și câteva clipe de fericire fac ca durerea să merite, iar inima, bucățile ei frânte, pot fi lipite la loc. Adică, da, o să rămână crăpături și cicatrici; din când în când, amintirile or să te ardă — dar aceea e dovada faptului că ai supraviețuit. Arsura e renașterea ta.

— Tu ai renăscut?

M-am uitat spre casa lui Elizabeth, apoi am privit-o din nou pe Faye în ochi.

— Lucrez la asta.

Mi-a mulțumit, după care a coborât din mașină ca să urce într-a ei.

— Tristan? a zis ea, frecându-se la nas.

— Da?

— În seara asta am fost cam imatură și dărâmată, dar te-ai descurcat ca un campion. M-am purtat ca un copil, dar tu ai fost un tată bun. Charlie a fost norocos să te aibă drept tată.

Am zâmbit. Habar n-avea cât de mult putea să-nsemne asta pentru mine.

— A! a exclamat ea. Îmi pare rău că te-am făcut căcănar.

— Nu m-ai făcut căcănar.

A dat din cap că da.

— Crede-mă. Te-am făcut. Încă o chestie, drept mulțumire..., a zis, fugind spre fereastra dormitorului lui Elizabeth și ciocănind în ea.

Când Elizabeth a deschis-o, n-am putut să nu zâmbesc. Era întotdeauna atât de frumoasă. Întotdeauna.

— Salut! Liz? a zis ea, uitându-se la prietena ei cea mai bună, care era somnoroasă.

— Da?

— Fă-i o felaţie tipului ăstuia în seara asta în semn de mulţumire din partea mea.

A zâmbit, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Elizabeth pe obraz.

— Noptic, păpuşă.

După care a luat-o din loc, mult mai veselă decât atunci când venise. Uneori, o inimă rănită n-are nevoie decât de o pungă cu rahat de câine şi de o brichetă.

Elizabeth a ieşit pe fereastră, a venit lângă mine, iar eu am îmbrăţişat-o.

— Ai făcut ceva frumos pentru prietena mea cea mai bună în seara asta? a-ntrebat ea.

— Aşa cred.

— Mulţumesc, a zis ea trăgându-mă mai aproape şi rezemându-şi capul pe pieptul meu. Puiule?

— Da?

— Ce miroase aşa?

— Crede-mă..., am zis eu, uitându-mă în jos la ciorapii mei, unul alb, unul pe jumătate maroniu. Nu vrei să ştii.

Capitolul 27
Elizabeth

— Ei bine, nu sta acolo și te uita la mine! Nu ești bucuroasă să mă vezi? mi-a zâmbit mama de pe verandă, cu o valiză în mână.

— Ce cauți aici? am întrebat eu confuză.

Am aruncat o privire BMW-ului parcat în fața casei mele, întrebându-mă *ce* Doamne-iartă-mă mai făcuse de data asta — sau mai degrabă, *cu cine.*

— Poftim? Mama ta nu are dreptul să te viziteze? Nu mi-ai răspuns la telefon și mi s-a făcut dor de fiica mea și de nepoțică. E așa îngrozitor? Nici măcar n-ai de gând să mă îmbrățișezi de bun-venit, a zis ofensată.

M-am aplecat ca s-o îmbrățișez.

— Sunt mirată să te văd. Scuze că n-am sunat, am fost ocupată.

A făcut ochii mici.

— Ăla-i sânge la tine pe frunte?

Am dus mâna la frunte.

— Ketchup, am zis eu, ridicând din umeri.

— De ce ai ketchup pe frunte?

— O SĂ-ȚI MĂNÂNC CREIERUUUL! a zis Tristan, trecând cu spaghetti în mâini și ketchupul picurând-i de pe față pe lângă foaier în goana lui după Emma, și ea tot zombi.

Mama a lăsat capul într-o parte și l-a urmărit cu privirea pe Tristan.

— Cred și eu c-ai fost ocupată.

— Nu e ceea ce pare — am început eu, dar Emma m-a întrerupt.

— Buni! a strigat ea, ieșind pe ușă în fugă și sărind în brațele mamei mele.

— Măzărica mea dulce, i-a zis mama, îmbrățișând-o și mânjindu-se toată de ketchup. Ia te uită ce murdărică ești tu azi!

— Mama, Bulă și cu mine ne jucăm de-a zombi și vampirii!

— Bulă? a zis mama întorcându-se spre mine și ridicând dintr-o sprânceană. Ai lăsat să-ți intre în casă un bărbat pe care-l cheamă Bulă?

— Tocmai tu mă judeci pentru genul de bărbați pe care-i las să intre în casă? Tu chiar nu-ți amintești ce intra în casa ta?

A zâmbit cu malițiozitate.

— Touché.

— Tristan, l-am chemat eu, iar el s-a apropiat trecându-și degetele prin părul plin de ketchup.

— Da? mi-a zâmbit el, apoi s-a întors și a privit-o pe mama.

— Ea e mama mea, Hannah. Mamă, el e vecinul meu, Tristan.

Tristan m-a privit în ochi și, pentru o clipă, colțurile gurii i s-au lăsat, ca și când ar fi fost dezamăgit de felul în care mi-am ales cuvintele. Dar și-a revenit rapid și i-a zâmbit mamei.

— Mă bucur să te cunosc, Hannah. Am auzit multe despre tine.

Tăcere.

Tăcere neplăcută.

— Deci, ar trebui să mă alătur și eu tăcerii voastre stânjenitoare sau aș face bine să aștept la mașină? a glumit un bărbat, urcând treptele spre verandă, și el cu o valiză în mână.

Purta ochelari și o cămașă muștar, băgată într-o pereche de blugi închiși la culoare.

Trebuie că mama intrase într-o fază cu iubiți tocilari. *Mă-ntreb dacă e și vrăjitor.*

Tăcere.

Tăcere extrem de stânjenitoare.

Bărbatul și-a dres glasul și i-a întins mâna lui Tristan, probabil pentru că observase că acesta nu-l privea atât de derutat precum îl priveam eu.

— Eu sunt Mike.

— Încântat de cunoștință, Mike, a răspuns Tristan.

— Ce s-a-ntâmplat cu Richard? am întrebat-o pe mama în șoaptă.

— N-a mers, a zis ea.

Șocant.

— Deci, Mike și cu mine speram că putem sta peste noapte aici. Adică, am putea să ne luăm o cameră la hotel, dar... m-am gândit că ar fi drăguț pentru toată lumea să luăm cina și să stăm puțin împreună.

— Mamă, în seara asta e petrecerea de ziua mea. Emma o să doarmă la Kathy și Lincoln, am zis eu încruntată. Ar fi trebuit să mă suni.

— La ce bun? N-ai fi răspuns.

A roșit în obraji, apoi și-a dus mâinile la față, oarecum rușinată.

— N-ai fi răspuns, Liz.

A fost suficient cât să mă facă să mă simt cea mai nașpa fiică din lume.

— Putem totuși să cinăm împreună... Pot să-ți pregătesc mâncarea ta preferată dacă vrei. Și tu poți să stai cu Emma. Pot să sun și să anulez planurile cu Kathy.

A zâmbit sincer și larg.

— Ar fi minunat! Bulă — ăă — Tristan, ar trebui să vii și tu, a zis ea studiindu-l din cap până-n picioare.

Apoi a adăugat:

— Deși poate că ar trebui să faci un duș înainte.

* * *

— Încă ştii să faci cel mai bun pui cu parmezan pe care l-am mâncat vreodată, Liz, m-a complimentat mama în timp ce stăteam cu toţii în jurul mesei din sufragerie.

— Nu zice minciuni, e incredibil, a întărit Mike.

I-am zâmbit discret și le-am mulțumit amândurora. Mike părea de treabă. Față de slinosul cu care o văzusem ultima oară pe mama, era un pas mare înainte. Din când în când, se întindea peste masă și o lua de mână, ceea ce, de fapt, mă făcea să-mi pară rău pentru el. O privea cu niște ochi atât de îndrăgostiți; eram sigură că nu era decât o chestiune de timp până când avea să-l rănească.

— Deci, Mike, cu ce te ocupi? l-a întrebat Tristan.

— A, sunt dentist. Acum sunt pe punctul de a prelua afacerea de familie, tatăl meu iese la pensie peste un an.

Are sens. Mama avea stilul ăsta, să-i aleagă pe tipii cu cele mai mari portofele.

— Foarte tare, a zis Tristan.

Toată lumea a continuat să pălăvrăgească, dar eu am încetat să mai ascult; parcă mi se lipiseră ochii de mâna lui Mike, care-i mângâia mâna mamei. Cum de nu se simțea niciodată vinovată pentru faptul că se folosea de bărbaţi în halul în care o făcea?

— Și voi doi cum de v-ați cunoscut? am gândit eu cu voce tare și toată lumea a întors capul spre mine.

Am simțit o gheară-n piept. Eram sătulă s-o văd pe mama folosindu-se de bărbaţi la nesfârşit.

— Scuze, dar sunt curioasă. Pentru că, ultima oară când ne-am văzut, mama se vedea cu un tip pe care-l chema Roger.

— Richard, m-a corectat mama. Îl chema Richard. Și, sinceră să fiu, nu-mi place tonul pe care l-ai folosit, Liz, a adăugat ea înroşindu-se toată, fie de ruşine, fie de furie.

Atunci am ştiut că avea să mă cheme foarte curând să vorbim între patru ochi.

Mike a strâns-o pe mama de mână.

— E-n regulă, Hannah.

Mama a tras adânc aer în piept, ca și când nu avea nevoie decât de vorbele lui pentru a se calma. Umerii i s-au relaxat, iar roșeața din obraji a-nceput să dispară.

— Mama ta și cu mine ne-am cunoscut chiar la mine în birou. Richard era unul dintre pacienții mei, iar ea l-a însoțit când a trebuit să-i obturez un canal.

— Clasic.

— Nu e ceea ce crezi, a zâmbit Mike.

— Crede-mă, Mike. Îmi cunosc mama; e ceea ce cred.

Mamei i s-au umplut ochii de lacrimi. Mike o strângea în continuare de mână. A privit-o, o întreagă conversație fără cuvinte. Ea a dat din cap, iar Mike s-a-ntors spre mine.

— Oricum, nu contează ce-a fost. Contează ce e acum, iar acum suntem fericiți. Lucrurile merg bine în clipa asta.

— De fapt, lucrurile merg atât de bine încât... ne căsătorim, a zis mama.

— Poftim? am urlat eu, albă ca varul.

— Am zis...

— Nu, am înțeles din prima ce-ai zis.

M-am uitat la Emma și i-am zâmbit cu căldură:

— Puiule, nu vrei să te duci să-ți alegi în ce vrei să dormi la noapte?

Emma s-a miorlăit o bucată, după care a sărit de pe scaun și s-a dus în camera ei.

— Cum adică vă căsătoriți? m-am întors eu către cuplul aparent logodit, total consternată.

Erau două lucruri pe care mama nu le făcea niciodată:

1. Nu se îndrăgostea.
2. Nu vorbea despre căsătorie.

— Ne iubim, Liz, a zis mama.

Poftim?!

— Cam de-asta am venit noi, mi-a explicat Mike. Voiam s-o auzi de la noi, a râs el, tensionat. Și acum e stânjenitor.

— Cred că stânjenitor este cuvântul zilei, a zis Tristan, dând din cap.

M-am întors către mama și am întrebat-o în șoaptă:

— Cât de tare ești înglodată în datorii?

— Elizabeth, a zis ea printre dinți, încetează!

— Îți pierzi casa? Dacă aveai nevoie de bani, ai fi putut să-mi ceri.

Am simțit că rămân fără aer și am mijit ochii la ea:

— Ești bolnavă, mamă? S-a-ntâmplat ceva?

— Lizzie, a zis Tristan, întinzându-se după mâna mea.

L-am dat la o parte.

— Zic și eu — am chicotit, trecându-mi mâinile prin păr — pentru că nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care te-ai grăbi să faci una ca asta. Fie ești înglodată în datorii, fie pe moarte.

— Dar poate că sunt îndrăgostită! a țipat ea, cu o voce tremurătoare, și s-a ridicat de la masă. Și poate, cine știe, poate că vreau ca fiica mea să se bucure pentru mine, dar se pare că cer prea mult. Nu-ți face griji, du-te și vezi-ți de petrecerea ta. Dimineață o să plec și-o să scapi de mine pentru totdeauna!

A plecat ca din tun spre camera de oaspeți, trântind ușa după ea. Mike mi-a zâmbit scurt, apoi s-a scuzat și a plecat după ea.

— Ah!

M-am ridicat de la masă.

— Îți vine să crezi una ca asta?! E atât de... *dramatică!*

Tristan a pufnit în râs.

— Ce-i așa amuzant?

— Nimic. Doar că...

— Doar că? Ce?

A râs din nou.

— Doar că semeni atât de tare cu mama ta.

— Nu semăn deloc cu mama! m-am rățoit eu, poate puțin prea tare, poate puțin prea dramatic.

A continuat să râdă.

— Felul în care ți se umflă nările când te enervezi, sau cum îți muști limba de jos când ești jenată.

L-am privit dezgustată.

— Nici măcar nu vreau s-aud. O să mă duc să mă-mbrac, am zis eu și-am plecat ca din tun.

M-am oprit la jumătatea drumului și am adăugat:

— Și NU am plecat ca din tun așa cum a plecat ea!

Deși poate că și eu am trântit ușa după mine.

Peste câteva secunde, ușa s-a deschis. Tristan a intrat în cameră, calm ca întotdeauna.

— Aproape identic.

— Mama se folosește de bărbați ca să uite de propriile ei probleme. E varză. Mike e doar un alt tip pe care urmează să-l dezamăgească. E incapabilă să se dedice unui om sau unei cauze pentru că n-a trecut niciodată cu adevărat peste moartea tatălui meu. Fii atent, cel mai probabil o să se mărite cu bietul om, care o să creadă că au totuși o șansă să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, pe când, în realitate, așa ceva nu există. Viața nu e un basm. E o tragedie antică.

Tristan s-a scărpinat la ceafă.

— Dar nu asta am făcut și noi? Nu ne-am folosit noi unul de celălalt pentru că ne era dor de Steven și de Jamie?

— N-are nicio legătură, am zis eu, cu mâinile în șolduri. Nu-s nici cât negru sub unghie ca ea. Și e chiar jignitor din partea ta să gândești una ca asa.

— Ai dreptate. De unde să am eu habar? s-a încruntat el și a-nceput să se scarpine pe obraz cu degetul mare. Eu nu-s decât vecinul tău.

Of, Tristan!

— Eu... nu voiam să sune așa mai devreme, când am spus-o.

Un lucru era cert, eram cea mai oribilă ființă de pe pământ.

— Nu, e-n regulă. Și adevărat. Adică, a fost o prostie din partea mea să cred...

Și-a dres vocea, a băgat mâinile în buzunarele jeanșilor și a continuat:

— Uite ce e, Lizzie. Ambii suntem încă în doliu. Cel mai probabil am abordat chestia asta, orice s-ar întâmpla între noi, într-o manieră total greșită. Și nu-ți reproșez deloc faptul că nu vrei să fii decât vecina mea. La dracu...

A râs nervos, uitându-se în ochii mei.

— Dacă n-o să fiu pentru tine decât vecinul tău, e-n regulă, eu sunt OK cu asta. E suficient pentru mine. E o onoare să-ți fiu vecin, futu-i! Dar pentru că m-am îndrăgostit din greșeală de tine, cred că cel mai bine ar fi dacă m-aș duce să-mi limpezesc gândurile și n-aș mai rămâne la întâlnirea de ziua ta din seara asta.

— Tristan, nu.

A dat din cap.

— E-n regulă. Pe bune, e-n regulă. Mă duc doar să-i zic noapte bună Emmei. Dup-aia mă duc acasă.

— Tristan, am zis eu încă o dată, dar el a ieșit din cameră.

L-am urmat grăbită în hol.

— Tristan! Oprește-te!

Am sărit și-am făcut ca un copil, lovind cu picioarele în podea.

— Oprește-te! Oprește-te! Oprește-te!

S-a întors către mine, iar în momentul acela am văzut în ochii lui suferința pe care i-am provocat-o. M-am dus la el și i-am luat mâinile în mâinile mele.

— Sunt varză. Zi după zi după zi, complet varză. Zic chestii tâmpite, așa cum am făcut azi. Fac greșeli cu nemiluita. Sunt greu de suportat, iar uneori o urăsc pe mama pentru că în străfundurile ființei mele știu că și eu sunt la fel. Și fix ca toate celelalte lucruri din viața mea, îmi vine greu să gestionez chestia asta.

I-am ridicat mâinile în dreptul pieptului meu.

— Și îmi pare rău că ai fost nevoit s-o vezi pe Elizabeth cea terminată la cină, dar tu ești singura chestie care are sens pentru mine. Tu ești povestea aia pe care nu vreau s-o dau de gard. Și ești mult, mult mai mult decât simplul meu vecin.

— Ești sigură? m-a-ntrebat el, lipindu-și buzele de fruntea mea.

— Sunt sigură.

— Ești bine?

— O să fiu.

M-a îmbrățișat, ceea ce deja m-a făcut să mă simt un pic mai bine.

— Ar trebui să mă duc să mă-mbrac, am zis eu oftând, lipită de el.

— Bine.

— Și tu ar trebui să vii să m-ajuți.

Ceea ce a și făcut.

***

— Și ca să știi pe viitor, când îmi pierd cumpătul din cauza maică-mii, trebuie să-mi dai dreptate oricât de tare aș bate câmpii, am rânjit eu, trăgându-mi cămașa peste cap și descheindu-mă la jeanși.

— Scuze, am ratat sfatul ăsta. Da! Pfa! Maică-ta? E un monstru! a zis Tristan, prefăcându-se îngrețoșat.

Mi-am tras rochia pe mine și am zâmbit.

— Mulțumesc! Acum, poți să-mi închei fermoarul?

— Sigur că da.

Mâinile lui s-au oprit mai întâi pe șoldurile mele, după care, cu degetele urcând ușor, a încheiat fermoarul rochiei mele roșii, mulate.

— Și care-i faza cu parfumul ăla pe care-l poartă? Se dă cu prea mult Channel.

— Exact! m-am întors eu pe călcâie și l-am plesnit în joacă peste piept. Stai. De unde-ai știut ce parfum poartă?

Mi-a atins gâtul cu buzele, sărutându-mă ușor.

— Pentru că şi fiica ei poartă acelaşi parfum.

Am zâmbit. Poate că în unele aspecte chiar semănam extrem de mult cu mama.

— Probabil că ar trebui să-i cer scuze pentru circul pe care l-am făcut, nu?

Tristan a ridicat o sprânceană.

— E o întrebare capcană?

Am râs.

— Nu.

— Atunci da, cred că ar trebui, dar nu înainte de o petrecere grozavă de ziua ta. Mama ta te iubeşte şi tu o iubeşti pe ea. Cred că o să vă-mpăcaţi fără probleme.

Am oftat, l-am sărutat pe buze, apoi l-am aprobat:

— Bine.

Capitolul 28
Tristan

— Ar trebui să te las pe tine să intri prima, am zis eu, frecându-mi palmele. E petrecerea ta și cred că ar trebui să ai parte de momentul tău de glorie.

M-am ridicat în picioare. Purtam o cămașă bleumarin și jeanși închiși la culoare.

— Putem să intrăm împreună, a zis ea.

Am ezitat.

— Oamenii o să creadă că suntem un cuplu.

Mi-a întins mâna și, cu cel mai frumos zâmbet pe buze, m-a întrebat:

— Și nu suntem?

Frate! La auzul celor două cuvinte m-am simțit ca un nenorocit de superstar.

Doamne, cât o iubesc!

Chiar dacă noi doi aveam încredere unul în celălalt, asta nu însemna că toată lumea din Meadows Creek avea să fie de acord cu chestia asta. Când am intrat în bar, toată lumea a strigat „La mulți

ani!". Apoi m-am tras deoparte ca să înceapă îmbrățișările și urările pentru Elizabeth.

Toată dragostea lor părea să o facă atât de fericită.

Astea erau clipele de care-mi plăcea să-mi amintesc.

N-a durat mult și muzica a fost dată tare. Beția a început. Shoturile au început să curgă la stânga și la dreapta, iar bârfele cucoanelor din Meadows Creek, care nu scăpau nicio mișcare de-a mea și de-a lui Elizabeth, au devenit tot mai sonore.

După ce-am dat peste cap încă un shot de tărie, m-am aplecat spre ea și i-am șoptit printre firele de păr:

— Ești OK? Cu privirile oamenilor? Pentru că, dacă te simți stânjenită, nu te mai ating.

— Ador când mă atingi. Nu te opri. Doar că e... greu. Toată lumea ne judecă, a șoptit ea încruntată. Toată lumea se uită la noi.

— Bun, am zis eu lăsându-mi degetele pe șoldurile ei.

Corpul i s-a relaxat, arcuindu-se înspre al meu.

— Lasă-i să se uite, am adăugat.

A zâmbit larg și m-a privit ca și când aș fi fost singurul om pe care-l putea vedea.

— Mă săruți? a-ntrebat ea.

I-am răspuns lipindu-mi buzele de ale ei.

* * *

Seara începuse liniștit, dar s-a transformat curând într-o beție generală. Știam că Elizabeth se va face destul de mangă, așa că m-am oprit din băut cu câteva ore înainte să trebuiască să plecăm. M-am trezit ușor din beție — și unul din cele mai enervante lucruri atunci când ești treaz e să ai de-a face cu cei beți. Din când în când, Elizabeth se lăsa prinsă într-o discuție cu cucoanele de la clubul de lectură — pe care le ura. Le auzeam ce-i spuneau, cum o făceau să se simtă vinovată în legătură cu noi:

— Nu-mi vine să cred că chiar ești cu el. Mi se pare mult prea devreme, a comentat una.

— Eu n-aş fi în stare să ies cu cineva ani de zile dacă mi-aş pierde soţul, s-a băgat alta.

— E ciudat, atâta tot. Nici măcar nu-l cunoşti. Dac-aş fi în locul tău, n-aş aduce niciodată un alt bărbat în preajma copilului meu, a conchis ultima dintre ele.

Elizabeth le ţinea piept ca o campioană. Poate pentru că abia dacă mai putea să se ţină pe picioare. Era într-o bulă de beţie şi fericire. Chiar şi aşa, din când în când, se uita înspre mine şi îşi dădea cât putea ea de tare ochii peste cap, apoi îmi zâmbea.

— Deci, c-c-care-i faza cu tine și cu Liz? m-a-ntrebat Tanner cu limba împleticită, trântindu-se pe scaunul de bar de lângă mine.

Băuse mai mult ca oricine și n-am putut să nu bag de seamă că toată seara se holbase la Elizabeth.

— La ce te referi?

— Hai, frate, tot orașul știe că e ceva-ntre voi. Oricum, nu pot să te-nvinuiesc. Liz are cea mai tare pereche de țâțe pe care-am văzut-o vreodată.

— Las-o baltă, am reacționat eu, iritat de replica de om beat a lui Tanner.

Încerca să mi se bage pe sub piele, dar de când aflasem că fusese îndrăgostit de Elizabeth, nu-l prea mai suportam.

— Zic și eu..., a zâmbit el, dându-mi un ghiont în umăr, apoi a scos un ban din buzunar și a început să-l învârtă pe degete. Când eram în facultate, Steven și cu mine am dat cu banul pentru ea. Eu am zis cap, el a zis pajură. Am câștigat, dar nenorocitul s-a băgat peste ea oricum. Bănuiesc că era prea bună la pat ca s-o paseze mai departe.

Am întors capul spre Elizabeth, care era prinsă în discuția aia cu femeile pe care știam că le urăște. Când s-a uitat în direcția mea, ambii aveam întipărite pe chip aceeași expresie, „scoate-mă de aici".

— Nu vorbi așa despre Lizzie, i-am zis eu. Știu că ești beat, omule, dar nu vorbi despre ea așa.

Tanner și-a dat ochii peste cap.

— Relaxează-te. Vorbim şi noi ca băieţii.

N-am zis nimic.

— Deci? Te-ai culcat cu ea?

— Hai, Tanner, marş, am zis eu, strângând pumnii.

— Lepădătură, i-ai tras-o, nu-i așa? Sincer vorbind acum, Tristan, cum vezi tu lucrurile mai departe? Să fim sinceri. Ea se distrează cu tine, dar nicio femeie n-ar vrea să rămână cu unul ca tine. Într-o zi, pur și simplu n-o să mai fie tristă. Într-o zi, o să fie aceeaşi Liz care obişnuia să fie și atunci n-o să mai aibă nevoie de căcănarul ei de vecin ca să se distreze. Și-o să-și găsească pe altcineva, mai bun.

— Lasă-mă să ghicesc... pe unul ca tine?

A ridicat din umeri.

— E o variantă. La urma urmei, eu o cunosc. Avem același trecut. În plus, e prea bună pentru tine. Adică, eu am propriul atelier auto. Am cum să o întrețin. Tu? Tu lucrezi la Henson Nebunul.

— Mai scoate încă un cuvânt despre domnul Henson şi-o să-ţi pară rău.

A ridicat mâinile în semn de apărare.

— Ușurel, caftangiule. Vezi că-ți crapă vena aia la gât. Doar n-ai de gând s-o lași pe Liz să vadă partea asta a ta, nu-i așa?

Încercam să ignor ce zicea, dar cuvintele lui mi se insinuau cumva în cap.

Unde mi-a fost capul?

E prea bună pentru mine.

Tanner m-a izbit peste umeri, m-a-ntors cu scaunul spre ringul de dans și a arătat cu degetul către Elizabeth, care râdea cu Faye.

— Ce zici? Ce-ar fi dacă i-am arăta latura asta a ta? Cred că așa ar fi corect, să vadă monstrul care zace în tine. Ar trebui să stai departe de Liz și de Emma. Eşti un animal.

— Eu o să plec, am zis ridicându-mă de pe scaun.

— Ce mama dracului, de fapt ar trebui să stai departe de toată lumea. N-ai avut tu o soție și-un copil? Ce s-a-ntâmplat cu ei?

— Taci, Tanner, l-am avertizat eu, strângând pumnii.

— Ce s-a-ntâmplat? Tu le-ai făcut rău? Din cauza ta sunt morți? Căcat. Pun pariu că da, a râs el. I-ai îngropat într-un șanț pe undeva? Futu-i, ți-ai omorât familia? Ești un psihopat și nu-nțeleg de ce restul lumii nu vede asta. În special Liz. În mod normal e o tipă deșteaptă.

Mi-a sărit țandăra și m-am întors spre el:

— Probabil că mori de ciudă că e cu mine.

— Ce? a-ntrebat el, luat prin surprindere de spusele mele.

— Te holbezi la ea de parcă ar fi viața ta, iar ea se uită prin tine de fiecare dată. Adică, e de-a dreptul amuzant, am râs eu. Pentru că te pui și-n cap să-i faci pe plac, îi repari mașinile, vii să iei cina cu ea, cerșindu-i practic atenția, dar ea nu te vede, omule. Și nu numai că nu te vede, dar mă mai alege și pe mine, omul negru al orașului, singura persoană pe care n-o suporți. Probabil că te roade pe dinăuntru, l-am luat eu în râs.

Eram rău, nemernic, dar el fusese cel care adusese vorba despre familia mea. El a vrut să o dăm personal.

— Probabil că te mănâncă de viu să știi că ea în patul meu vine, că geme rostind numele meu.

— Să te fut, a zis el făcând ochii mici.

— Crede-mă, am rânjit eu la el. Mă fute ea.

— Tu chiar nu mă cunoști? a-ntrebat el, împungându-mă în piept cu degetul. Omule. Eu obțin ce vreau. Întotdeauna obțin ce vreau. Așa că bucură-te de timpul care ți-a mai rămas cu Liz, pentru că o să pun mâna pe ea. Și bucură-te de timpul care ți-a mai rămas de petrecut în prăvălia domnului Henson, pentru că o să pun mâna și pe aia.

M-a bătut pe spate:

— A fost o plăcere să vorbesc cu tine, psihopatule. Nu uita să le zici nevestei și băiatului tău că i-am salutat.

S-a oprit, apoi a râs:

— A, stai, nu te mai deranja.

Am simțit că se-nvârte totul cu mine. M-am întors și l-am trosnit pe Tanner în falcă, iar el s-a clătinat. Am dat din cap de câteva ori.

Nu. Pumnul lui Tanner m-a nimerit în ochi și m-a pus la pământ, după care s-a urcat pe mine și a început să-mi care pumn după pumn. Toată lumea țipa în jurul nostru și mi s-a părut c-o văd pe Faye încercând să-l tragă pe Tanner de pe mine. Atunci l-am răsucit și l-am trântit pe jos.

El a cerut-o. El a vrut să scoată animalul din mine și tot el a știut exact ce să spună ca să-l trezească la viață. I-a amestecat pe Jamie și pe Charlie. Mersese prea departe, iar eu îl urmasem, așa că m-am trezit în inima întunericului. Îl izbeam cu pumnii în față. Îl izbeam cu pumnii în stomac. Lovitură după lovitură. Nu puteam să mă mai opresc. Toată lumea țipa în jurul meu, dar eu nu mai auzeam pe nimeni.

Am clacat, în pula mea.

Capitolul 29
Elizabeth

— O, Doamne! am strigat eu când l-am văzut pe Tristan călare pe Tanner, lovindu-l cu pumnii în față.

Nu se putea opri. Avea privirea fixă și rece, exact ca a lui Tanner, și îi căra pumni cu nemiluita.

— Tristan, am zis eu, ducându-mă la el.

Chiar dacă Tanner aproape că-și pierduse cunoștința, Tristan nu se oprea. Nu se putea opri.

— *Tristan*, am strigat eu mai tare, dând să-l prind de mână.

Viteza cu care se mișca brațul lui m-a proiectat și pe mine în spate, însă când m-a văzut, s-a oprit. Pieptul îi urca și cobora, iar în ochi i se putea citi furia. M-am apropiat încet de el și i-am luat fața în palme.

— S-a terminat, am zis eu. S-a terminat.

Întoarce-te la mine.

S-a ridicat de pe Tanner, și-a privit sângele de pe mâini și s-a oprit din gâfâit.

— *Căcat*, a expirat el, ridicându-se în picioare și pășind peste el.

I-am întins mâna, dar s-a tras la o parte. Privirea îi devenise din nou sălbatică, neîmblânzită, și-am văzut în ochii lui cât de departe era de mine.

Ce ți-a făcut Tanner?

Când m-am uitat la Tanner, m-am simțit îngrozitor că mă gândisem că era într-un fel vina lui. Tristan aproape că-l omorâse. Eram atât de confuză. Tristan a ieșit ca o furtună, fără ca măcar să mă privească.

— Iisuse, a mormăit Tanner.

Faye a sărit să-l ajute.

— Sunt bine, a zis el ridicându-se.

— Ce i-ai..., am început eu să zic, dar mi-a tremurat vocea. Ce i-ai zis?

Faye s-a încruntat:

— Liz. Pe bune?

— Eu... știu că nu l-ar apuca dintr-odată. N-ar sări dintr-odată să te atace. Tanner, ce i-ai zis?

A pufnit sarcastic și a scuipat sânge.

— Nu-mi vine să cred, băga-mi-aș. Abia dacă mai pot să deschid ochiul drept și tu mă-ntrebi *pe mine* ce i-am zis?

Simțeam că n-am destul aer, că sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Scuze. Îmi cer scuze. Doar că, știi, nu e genul pe care să-l apuce pandaliile dintr-o dată.

— Nu cumva ți-a făcut și ție vânt de pe un deal la un moment dat, Liz? s-a-ncruntat Faye.

— A fost un accident. Am alunecat. Nu mi-ar face rău pentru nimic în lume.

Cum de-i trecuse prin cap așa ceva? Tristan o ajutase când avusese nevoie de el! Cum de putea să se dezică de el atât de repede? Toată lumea se adunase în jurul nostru. Frica li se citea tuturor în ochi. Toate duduile de la clubul de lectură șușoteau despre Tristan, zicând că e un animal. Toată lumea mă judeca pentru faptul că iubeam un astfel de animal.

— Da. Sunt sigur că și asta a fost tot un accident, a zis Tanner, arătând cu degetul la fața lui pocită. E un animal și e periculos, Liz. E doar o chestiune de timp până când o să-și piardă controlul și în preajma ta sau, mai rău, a Emmei. O să-ți dovedesc, Liz. O să aflu adevărul despre tipul ăla și o să-ți dezvălui secretele lui. Și-atunci poate o să ai încredere în mine.

Am oftat.

— Trebuie să plec.

— Să pleci? Unde să pleci? a-ntrebat Tanner.

Să-l găsesc.

Să văd ce s-a-ntâmplat.

Să m-asigur că e bine.

— Trebuie să plec, atâta tot.

Capitolul 30
Tristan

6 aprilie 2014

Două zile până la despărțire.

— N-ai mâncat de nu știu câte zile. Te rog, Tristan. Ia măcar câteva guri din sendvișul ăsta, m-a implorat mama, stând în fața mea.

Sunetul vocii ei mă enerva tot mai tare în fiecare zi. Mi-a pus farfuria sub nas și m-a rugat încă o dată să mănânc.

— Nu mi-e foame, am zis eu, împingând sendvișul înapoi către ea.

A dat din cap.

— Tatăl tău și cu mine ne facem griji pentru tine, Tris. Nu vorbești cu noi. Nu ne lași în preajma ta. Nu poți să te închizi în halul ăsta. Trebuie să vorbești cu noi. Spune-mi și mie ce-i în capul tău.

— Nu vrei să știi ce-i în capul meu.

— Ba vreau.

— Crede-mă, nu vrei.

— Ba da, scumpule. Vreau, a zis ea întinzându-se spre mine, lăsându-și mâna peste mâna mea în semn de mângâiere.

Voiam să mă lase în pace.

— Bine. Atunci, dacă nu poți vorbi cu noi, măcar vorbește cu cineva dintre prieteni. Sună și trec pe aici în fiecare zi, iar tu n-ai vorbit deloc cu ei.

— Nu am nimic de spus nimănui.

M-am ridicat de la masă și am dat să plec, dar m-am oprit când am auzit-o pe mama plângând.

— Mi se rupe sufletul când te văd așa. Te rog, spune odată ce te apasă.

— Ce m-apasă?

M-am întors eu către ea, încruntat, cu un nod în stomac și mintea încețoșată.

— M-apasă faptul că tu ai fost la volan, în pula mea! M-apasă faptul că tu ai scăpat cu o mână ruptă. M-apasă faptul că soția și băiatul meu au murit, în pula mea, cu tine la volan — tu ai... TU I-AI OMORÂT! Tu ai făcut-o! Din cauza ta sunt morți! Mi-ai ucis soția și băiatul!

Am simțit că rămân fără aer. Țineam pumnii strânși. Am tăcut.

Mama a-nceput să plângă din ce în ce mai tare, urletele ei devenind tot mai puternice. Tata a dat buzna în cameră și a luat-o în brațe, liniștind-o nițel. M-am holbat la ea, simțind distanța care ne despărțea. Am simțit bestia crescând în mine, cu fiecare clipă, din ce în ce mai mult. Îi priveam lacrimile și ar fi trebuit să mă dezguste faptul că nu mi-era milă de ea. Să mă-ngrijorez că nu simt nevoia să o alin.

O uram din tot sufletul.

Din cauza ei, ei nu mai erau.

Din cauza ei, nici eu nu mai eram.

Deveneam un monstru pe dinăuntru, iar monștrii nu ofereau consolare oamenilor. Monștrii distrugeau tot ce le ieșea în cale.

* * *

Când am intrat în atelier, am trântit ușa după mine și m-am încuiat pe dinăuntru.

— *Căcat!* am strigat, holbându-mă pe întuneric la pereții scrijeliți și la rafturi.

Amintirile mă năpădeau, sufocându-mi mintea, sufocându-mi inima. Nu mai puteam suporta.

Am luat un raft și l-am izbit de celălalt perete. Inima îmi bătea atât de tare încât eram sigur că o să fac infarct. M-am sprijinit de cel mai apropiat perete și am închis ochii, încercând să-mi calmez respirația și bătăile inimii.

La ușă am auzit un ciocănit.

N-aveam de gând să răspund.

Nu puteam.

Aș fi putut să-l omor. Aș fi putut să-l omor. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Știam că Elizabeth o să-ncerce să mă tragă înapoi către ea, să mă scoată la lumină. o să încerce să mă salveze de mine însumi. Nu puteam fi salvat.

A continuat să bată încetișor, iar pașii mei au luat urma bătăilor ei. Mi-am pipăit mâinile înainte să mă așez în fața ușii, cu palmele lipite de ea.

Presupuneam că și ea își ținea palmele la fel, de partea cealaltă a ușii.

— Tris.

A rostit douăsprezece cuvinte care mi-au făcut stomacul să se strângă.

— În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

Mi s-a tăiat respirația. Cuvintele ei păreau mai sincere ca oricând. A continuat să vorbească, cu un ton grăbit.

— Deschide ușa, Tristan. Te rog. Lasă-mă să intru, te rog. Întoarce-te la mine.

Am lăsat mâinile jos, frământându-mi-le fără oprire.

— Aș fi putut să-l omor.

— N-ai fi putut, a zis ea.

— Du-te de-aici, Elizabeth, am zis eu. Te rog, lasă-mă singur.

— *Te rog*, m-a implorat ea să deschid ușa. Nu plec până nu te văd. Nu plec până când nu mă lași să te îmbrățișez.

— *Iisuse!* am strigat eu, smulgând ușa din țâțâni. Pleacă!

Am privit în ochii ei și am simțit că mi se frânge sufletul. Mă copleșise dorul de ea. Am lăsat capul în jos, incapabil s-o mai privesc pe femeia asta care aproape că făcuse raiul pe pământ să pară real în mintea mea.

— Și nu mai veni, Elizabeth.

N-aș face decât să te rănesc. Tu meriți mai mult decât pe mine.

— Nu... nu vrei să spui asta, a zis ea, cu un glas pierit.

N-o mai puteam privi.

— Ba da, am zis. Nu poți să mă salvezi.

Am închis ușa și am încuiat-o la loc. Ea a bătut, strigându-mă, implorându-mă să-i explic, implorându-mă să-i răspund la toate întrebările necunoscute, dar eu am încetat să o mai ascult.

M-am uitat la propriile mâini și, văzând sângele, n-am știut dacă era al lui Tanner sau al meu, pe pumni, sub unghii, *peste tot.* Era de parcă pereții sângerau, iar eu nu puteam găsi nicio ieșire.

Voiam să știe că-mi părea rău. Voiam să știe că n-ar fi trebuit să-mi sară țandăra și că știam și eu lucrul ăsta. Voiam să fie un simplu vis. Voiam să mă trezesc și familia mea să fie din nou lângă mine. Voiam să mă trezesc și să nu aflu niciodată câte inimi se puteau frânge cu adevărat.

Dar cel mai tare și mai tare, voiam ca Elizabeth să știe că o iubeam. În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

* * *

Câteva ore mai târziu, când am găsit puterea să ies din atelier, am deschis ușa și am dat peste Elizabeth. Tremura, era întinsă pe jos și acoperită cu haina de iarnă.

— Trebuia să te duci acasă, am zis eu încet.

A ridicat din umeri.

M-am aplecat și-am ridicat-o în brațe. Ea și-a încolăcit mâinile în jurul meu și s-a lipit de corpul meu.

— Ce ți-a zis? a șoptit ea.

— Nu contează.

Am luat-o spre casa ei. M-a strâns și mai tare.

— Ba contează. Contează mult.

Am pus-o în pat și am dat să ies din cameră. Mi-a cerut să rămân cu ea, dar știam că nu eram în stare. Nu eram în apele mele. Înainte să ies din casă, m-am oprit la ea în baie ca să-mi spăl sângele de pe mâini. Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă fierbinte și am început să le spăl, ca să nu rămână nicio urmă. Fără să mă opresc. Frecam la nesfârșit, mă săpuneam din nou, chiar dacă de la un un punct încolo n-am mai avut ce curăța.

— Tristan, a zis Elizabeth, scoțându-mă din transa în care eram.

A închis robinetul, a luat un prosop și mi-a înfășurat mâinile în el.

— Ce ți-a zis?

M-am aplecat în față, lipindu-mi fruntea de fruntea ei. Îi aspiram parfumul, făcând tot posibilul să nu mă prăbușesc. Ea era unicul lucru care încă mă mai ținea în picioare.

— Mi-a zis că eu i-am omorât. Mi-a zis că a fost vina mea că Jamie și Charlie au murit și că o să sfârșesc prin a te omorî și pe tine.

Vocea mi s-a spart:

— Avea dreptate. Eu i-am omorât. Ar fi trebuit să fiu acolo... ar fi trebuit să fiu în stare să-i salvez.

— Nu, a zis ea pe un ton hotărât. Tristan, nu i-ai omorât. Ce s-a-ntâmplat, ce li s-a-ntâmplat lui Jamie și Charlie a fost un accident. N-a fost vina ta.

Am dat din cap.

— Ba da. A fost vina mea. Am învinuit-o pe mama, dar ea... ea i-a iubit. Nu a fost vina ei. A mea a fost. N-a fost decât vina mea...

Fiecare cuvânt era tot mai greu de pronunțat decât cel de dinainte. Să respir devenea o corvoadă.

— Trebuie să plec, m-am tras eu la o parte, dar ea mi-a blocat ieșirea. Elizabeth, dă-te.

— Nu.

— Lizzie ...

— Când am clacat, când am dat de fund, tu m-ai susținut. Când m-am pierdut, ai rămas cu mine. Așa că ia-mă de mână și hai în pat.

M-a condus în dormitorul ei, și pentru prima dată, a tras plapuma de pe partea dreaptă a patului ca eu să intru în așternuturi. Am luat-o în brațe, iar ea și-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Ți-am stricat ziua de naștere, am zis încetișor, cu pleoapele tot mai grele de somn.

— Nu e vina ta, a răspuns ea.

A repetat-o de nenumărate ori.

— Nu e vina ta. Nu e vina ta. Nu e vina ta.

Ritmul bătăilor inimii mi s-a calmat, ajungând la normal. Mângâindu-i pielea, picotind, o parte din mine a început să o creadă.

Pentru câteva ore în noaptea aia, mi-am amintit cum era să nu te simți singur. Pentru câteva ore, am încetat să mă mai învinuiesc.

Capitolul 31
Elizabeth

Pe la şase dimineaţa, m-am dus în vârful degetelor în bucătărie, lăsându-l pe Tristan să se odihnească. Era linişte în toată casa, dar simţeam cum mirosul de cafea proaspătă împânzeşte camerele.

— Şi tu eşti o persoană matinală? a-ntrebat Mike, zâmbindu-mi cu o cană de cafea în mână.

Părea un tip tare prietenos. Mi-a fost de ajuns să-l văd zâmbind ca să mă simt îngrozitor pentru felul în care m-am purtat cu el şi cu mama cu o seară înainte.

A luat o cană şi a început să-mi toarne şi mie cafea.

— Zahăr? Lapte?

— Neagră, am răspuns, luând cana direct de la el.

— Iată, ceva ce avem în comun. Îmi place să zic că mama ta îşi bea zahărul şi laptele cu un strop de cafea, cât despre mine, cu cât e mai neagră, cu atât e mai bună, a zis el, aşezându-se pe scaun.

M-am aşezat lângă el.

— Trebuie să-ţi cer iertare, Mike. Ieri am fost îngrozitoare.

A ridicat din umeri.

— Viața e ciudată uneori. Dar trebuie să îți accepți ciudățenia și să speri că vei găsi niște ciudați care vor merge mai departe alături de tine.

— Mama e ciudata ta?

A zâmbit larg.

Da, ea e.

Și-a lipit degetele în jurul cănii și s-a uitat la cafeaua lui neagră.

— Richard era o persoană oribilă, Elizabeth, și i-a făcut niște chestii îngrozitoare lui Hannah. Când au venit la mine în cabinet, l-am văzut atingând-o în cel mai urât mod cu putință. L-am dat afară din cabinet, unde a lăsat-o plângând. Am anulat toate programările din ziua aceea și i-am permis să rămână acolo cât voia ea. Înțeleg că tu crezi că toată chestia asta dintre mine și ea e falsă. Îi cunosc tot trecutul, bărbații, chinurile prin care a trecut, și vreau să știi că o iubesc. O iubesc foarte mult și vreau să-mi petrec restul zilelor protejând-o.

Cana îmi tremura în mâini.

— A lovit-o? A lovit-o, și eu i-am zis toate chestiile alea îngrozitoare aseară...

— N-ai știut.

— Asta nu contează. N-ar fi trebuit să spun niciodată ce-am spus. Dac-aș fi în locul ei, nu m-aș ierta.

— Te-a iertat deja.

— Aproape c-am uitat că voi sunteți amândoi matinali, a căscat mama, intrând în bucătărie.

Uitându-se la mine, a ridicat o sprânceană:

— Ce e?

M-am ridicat de pe scaun și am dat năvală peste ea, îmbrățișând-o.

— Liz, ce faci?

— Felicitări pentru logodna voastră!

Fața i s-a luminat.

— O să vii la nuntă?

— Firește.

M-a îmbrățișat și ea, și mai strâns.

— Mă bucur atât de mult, pentru că nunta o să fie în trei săptămâni, înainte de Anul Nou.

— Trei săptămâni?! am zis eu, ridicând vocea.

Am tăcut, simțind un gol în stomac. Mama n-avea nevoie de părerea mea în clipa de față; avea nevoie de sprijinul meu.

— Trei săptămâni! Minunat!

Mama și Mike au plecat câteva ore mai târziu, după o partidă ca la carte de Zombieland cu Emma, plini de cicatrice făcute cu ketchup. Tristan, Emma, Zeus și cu mine ne-am trântit și-am rămas așa o bucată pe canapea, până când Tristan s-a ridicat în coate și s-a uitat la mine:

— Nu vrei să mergem să facem cumpărături pentru acasă la mine?

Încă nu terminasem cu amănuntele — lucrurile pe care el zisese că nu dă doi bani, cum ar fi perne, tablouri, și toate celelalte mici decorațiuni pe care eu le adoram.

— Ba da! am sărit eu, căutând mereu un motiv să ies la cumpărături.

* * *

— Alea sunt urâte, Bulă! a zis Emma, strâmbând din nas la vederea pernelor violet cu muștar pe care Tristan le alesese pentru canapea.

— Poftim?! Sunt grozave! a contrazis-o el.

— Zici că-s caca, a râs Emma.

Am fost nevoită să fiu de acord cu ea.

— E ca și când ți-ai fi zis: "A, ia să-mi fac eu casa hidoasă după ce Lizzie și Emma au muncit atâta ca s-o facă s-arate atât de fain".

— Mda, așa e, a dat Emma din cap, după care și-a dat părul după umeri și a zis: Chiar ar trebui să lași asta în seama unor experți ca mama și ca mine.

— Greu mai e cu voi, a râs Tristan.

Emma s-a cocoțat în coșul căruciorului de cumpărături, iar Tristan a împins-o în fugă până la colț, unde au dat peste cineva.

— Scuze! a zis Tristan instantaneu, fără să ridice capul.

— Unchiule Tanner! a chițăit Emma, sărind din cărucior și îmbrățișându-l.

— Salut, puștoaico, a zis Tanner luând-o și strângând-o în brațe, apoi lăsând-o jos.

— Ce-ai pățit la față? a-ntrebat Emma.

Tanner s-a uitat la mine. Mă uitam la julíturile lui din noaptea trecută. O mare parte din mine simțea nevoia să-l aline, dar restul voia să-l plesnească peste față pentru ceea ce-i zisese lui Tristan despre familia lui.

— Tristan, nu vrei s-o duci pe Emma la decorațiuni și s-o lași să aleagă câteva pentru tine?

Tristan m-a prins ușor de antebraț și mi-a șoptit:

— Ești sigură?

Am dat din cap că da, iar ei au plecat, nu înainte ca Tristan să-i ceară iertare lui Tanner. Tanner n-a scos nicio vorbă, dar după ce i-a văzut plecați, a scos o tonă de replici acide pentru mine.

— Pe bune, Liz? Cu o seară în urmă îți ia la bătaie prietenul și tu umbli cu el prin magazin de parcă ați fi o familie fericită? Și-l trimiți singur cu fiică-ta? Ce-ar zice Steven...

— I-ai zis că din cauza lui au murit soția și fiul lui?

Tanner a mijit ochii.

— Poftim?

— Tristan mi-a spus.

— Liz, uită-te la fața mea.

A venit mai aproape. Uitându-mă la ochiul lui negru cu albastru, am simțit că mi se pune un nod în gât. A ridicat cămașa ca să-mi arate partea stângă a toracelui, care era și mai vânătă.

— Uită-te la coastele mele. Bărbatul pe care l-ai trimis cu fiică-ta — sunt opera lui. M-a atacat ca un animal, în pula mea, și tu stai și mă-ntrebi ce *i*-am zis *eu*?! Eram beat; se prea poate să fi zis

niște prostii, dar a sărit pe mine din senin. Am văzut-o în ochii lui, Liz. E nebun de-a binelea.

— Ești un mincinos!

Minte. Minte. Tristan e bun. E atât de bun.

— N-ar fi trebuit să scoți niciun cuvânt despre familia lui. Niciodată.

M-am îndepărtat de el, dar când am simțit că m-apucă de antebraț, am țipat. M-a forțat să mă uit încă o dată la el.

— Uite ce e, înțeleg. Ești supărată pe mine. Bine. Fii supărată. Urăște-mă, în pula mea. Dar sunt sigur că e ceva în neregulă cu tipul ăla. Sunt sigur că e ceva necurat la mijloc și n-o să mă opresc până când n-o să aflu ce anume, pentru că îmi pasă prea mult de tine și de Emma ca să vă las să pățiți ceva. Da, bine, am zis niște căcaturi pe care n-ar fi trebuit să le zic, dar meritam asta? Nu e decât o chestiune de timp până când o să zici și tu ceva aiurea și o să-i sară țandăra.

— Tanner, am zis eu, vorbind mai încet. Mă doare.

Mi-a dat drumul la mână, care mi se-nroșise acolo unde mă strânsese.

— Scuze.

Când am ajuns la decorațiuni, i-am găsit pe Tristan și pe Emma contrazicându-se pe ce să cumpere; bineînțeles, dreptatea era de partea Emmei. Tristan mi-a zâmbit și s-a apropiat:

— Ești bine? m-a-ntrebat el.

I-am luat obrazul în palmă și m-am uitat în ochii lui. Avea o privire blândă și tandră, amintindu-mi de toate lucrurile bune din lume. Dacă Tanner a văzut iadul în ochii lui Tristan, eu n-am văzut decât rai.

* * *

Trecuseră trei săptămâni de la ziua mea și, încet-încet, lucrurile reveneau la normal. În noaptea aceea ne duceam la mama, care se căsătorea în weekend, și înainte să plecăm, Emma ne vrăjise cumva

pe mine și pe Tristan să-i cumpărăm înghețată, chiar dacă afară erau minus zece grade.

— Eu cred că înghețata de mentă e scârboasă, a zis Emma pe drumul înapoi de la gelaterie, cocoțată pe umerii lui Tristan.

Își luase înghețată de vanilie la cornet. Din când în când, din ea cădeau picuri în părul lui Tristan.

Când i-au căzut și pe obraz, m-am întins și i-am lins, după care l-am sărutat pe buze.

— Mersi c-ai venit cu noi, am zis eu.

— Cel mai tare am venit pentru mentă, a răspuns el zâmbind jucăuș.

A surâs tot drumul, până când ne-am apropiat de casele noastre. Când a întors capul spre treptele care dădeau la mine în verandă, voioșia i-a dispărut din privire și a lăsat-o pe Emma de pe umeri.

— Ce cauți aici? l-am întrebat eu pe Tanner, care stătea la mine pe verandă cu niște hârtii în mână.

— Trebuie să vorbim, a zis el, ridicându-se.

S-a uitat la Tristan, apoi din nou la mine:

— Acum.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, am zis eu cu asprime în glas. În plus, noi plecăm în câteva minute să o vizităm pe mama.

— Merge și el cu tine? m-a întrebat Tanner, vorbind mai încet.

— Nu-ncepe, Tanner.

— Trebuie să vorbim.

— Tanner, uite ce e, înțeleg. Nu-ți convine că eu și Tristan suntem împreună, dar ăsta-i adevărul. Și suntem fericiți. Pur și simplu nu văd de ce nu poți să...

— Liz! a strigat el, tăindu-mi-o. Am înțeles, faceți ce vreți. Dar trebuie să vorbesc cu tine.

Avea ochii sticloși și fălcile încleștate.

— Te rog, a adăugat.

M-am uitat la Tristan, care se uita la mine, așteptând să mă hotărăsc ce fac mai departe. Părea de parcă Tanner chiar avea ceva să-mi spună, ceva care-l mânca de viu.

— Bine. Fie. Hai să vorbim.

A oftat uşurat. M-am întors către Tristan şi i-am zis:

— Ne vedem în câteva minute, bine?

A dat din cap și m-a sărutat pe frunte înainte să-şi ia rămas-bun de la mine. Tanner ne-a urmat pe mine și pe Emma înăuntru. Emma s-a dus în camera ei să se joace, iar noi doi ne-am aşezat în bucătărie. M-am prins cu mâinile de masă.

— Despre ce vrei să vorbim, Tanner?

— Despre Tristan.

— Eu nu vreau să vorbesc despre el.

— Trebuie.

Ca să nu mai fiu nevoită să mă uit la el și ca să mă prefac ocupată, m-am dus la maşina de spălat vase şi am început să scot farfuriile din ea.

— Nu, Tanner. Chiar mi s-a luat de toată faza. Tu n-ai obosit?

— Știi ce-au pățit soția și băiatul lui? Știi cum au murit?

— Nu vorbeşte despre asta, iar asta nu-l face să fie o persoană îngrozitoare. Îl face să fie om.

— Liz, a fost Steven.

— Ce-a fost Steven? am întrebat eu, îngrămădind farfuriile în dulăpioare.

— Accidentul cu soția și băiatul lui Tristan. A fost Steven. El era în mașina care i-a scos de pe șosea.

Am simțit că rămân fără aer. M-am uitat la el. M-a privit în ochi. Am dat din cap că nu, dar el a dat din cap că da.

— M-am apucat să sap după chestii despre el şi, o să fiu sincer cu tine, nu căutam decât căcaturi care să-l facă să pară un monstru. Faye a venit la mine în magazin și m-a rugat să termin cu vânătoarea asta de vrăjitoare, pentru că era sigură că asta o să ne strice şi dramul de prietenie care ne-a mai rămas, dar eu voiam să ştiu care era treaba cu tipul ăsta. N-am găsit nimic. S-a dovedit că nu e decât un om a cărui lume pur și simplu s-a prăbușit.

— Tanner.

— Dar am găsit articolele astea despre accident.

Mi-a întins ziarele, iar eu am dus mâinile la piept. Inima îmi bătea nebunește, pierzându-și ritmul și accelerându-l după propria voință.

— Când mașina lui Steven a ieșit pe contrasens, s-a izbit de o Altima albă. În Altima erau trei pasageri.

— Oprește-te..., am șoptit eu, ducând mâna dreaptă la gură.

Am început să tremur de groază.

— Mary Cole, în vârstă de șaizeci de ani, a fugit de la locul accidentului.

— Tanner, te rog. Nu.

— Jamie Cole, în vârstă de treizeci de ani...

Lacrimile curgeau. Pe măsură ce vorbea, în stomac simțeam un gol tot mai mare.

— Și Charlie Cole, opt ani, și-au pierdut viața.

M-am întors cu spatele la el și am plâns în pumni, fără să mă pot controla, fără să pot crede că era adevărat ceea ce-mi spunea. Steven al meu fusese cauza nenorocirii lui Tristan?

— N-ai ce căuta aici în clipa asta, am reușit eu să articulez.

Tanner mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniștească, dar eu i-am dat-o la o parte.

— Nu știu ce să mă fac, Tanner. Pleacă.

A oftat greu.

— Nu voiam să te fac să suferi, Liz. Jur. Dar îți închipui cum ar fi fost dacă ați fi aflați singuri mai târziu? Îți închipui cum ar fi fost dacă ar fi aflat când era deja prea târziu?

M-am întors către el:

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu puteți fi împreună după ce s-a-ntâmplat. N-aveți cum, a zis el, apoi, ezitând, s-a scărpinat după ceafă și m-a-ntrebat: O să-i spui, nu-i așa?

Am deschis gura, dar n-am putut să vorbesc.

— Liz. Trebuie să-i spui. E dreptul lui să știe.

— Vreau să pleci, Tanner. Te rog. Pleacă, am zis eu, ștergându-mă la ochi.

— Nu vreau să zic decât că, dacă-l iubești, dacă îți pasă măcar un pic de tipul ăsta, atunci o să-l lași să plece. O să-l lași să-și vadă de viață.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că nu voia să mă facă să sufăr.

Mi-a venit foarte greu să-l cred.

Capitolul 32
Elizabeth

Nu știam cum să-i spun lui Tristan ceea ce-mi zisese Tanner. Am luat mașina și-am plecat la mama, iar el și-a dat seama că Tanner îmi spusese ceva care m-a deranjat, dar n-a insistat să vorbim despre asta. Am făcut tot posibilul să zâmbesc cât mai frumos pentru mama și Mike în noaptea nunții; am făcut tot posibilul să mă bucur pentru ei, dar pe dinăuntru inima mea era atât de confuză.

Emma l-a tras pe Tristan după ea pe ringul de dans. N-am putut să nu zâmbesc când am auzit că începe un cântec lent și când am văzut-o urcându-se pe picioarele lui. Mama, îmbrăcată în superba ei rochie ivorie, a venit și s-a așezat lângă mine.

— N-ai vorbit deloc cu mine toată noaptea, a zis ea, zâmbind în felul acela trist.

— Am venit, nu-i așa? Nu e suficient?

Într-un fel, m-am simțit trădată de graba ei de a se mărita. Întotdeauna se grăbise în privința relațiilor ei, dar niciodată nu fusese suficient de nebună încât să-și pună pirostriile cu un bărbat pe care abia-l cunoscuse. M-am întors către ea.

— Care-i faza, mamă? Fii sinceră cu mine... Ai din nou probleme cu banii? Ai fi putut să vorbești cu mine, că te-ajutam.

S-a înroșit toată la față de rușine — sau poate că de furie.

— Încetează, Liz. Nu-mi vine să cred că mi-ai spus una ca asta, mai ales astăzi.

— Nu zic decât că... Totul e atât de brusc.

— Știu.

— Și că omul ăsta are o grămadă de bani. Uite ce nuntă!

— Banii n-au nicio legătură, s-a opus ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Pe bune, chiar n-au, a adăugat.

— Atunci ce e? Dacă nu e vorba de bani, dă-mi un motiv pentru care te-ai arunca cu capul înainte într-o situație de genul ăsta. Cu ce te-alegi?

— Cu dragoste, a șoptit ea, zâmbind subtil. Mă aleg cu dragoste.

În mod ciudat, replica ei m-a lovit. M-a durut sufletul s-o aud mărturisind că iubește un bărbat care nu era tata.

— Cum ai putut? am zis eu, cu ochii plini de lacrimi. Cum ai putut să arunci scrisorile așa, pur și simplu?

— Poftim?

— Scrisorile tatei. Le-am găsit în container înainte s-o iau pe Emma și să ne mutăm. Cum ai putut?

A oftat adânc, strângându-și mâinile în poale.

— Liz, nu le-am aruncat așa, pur și simplu. Am citit fiecare scrisoare în fiecare seară timp de șaisprezece ani încheiați. În fiecare noapte. Sute de bilețele. Iar într-o zi m-am trezit și am înțeles că plasa mea de siguranță nu era altceva decât o cârjă care mă împiedica să-mi trăiesc propria viață. Tatăl tău a fost un bărbat nemaipomenit. El m-a învățat cum să iubesc cu adevărat. El m-a învățat cum să îmbrățișez pasiunea. Apoi am uitat. Am uitat tot ce m-a învățat în ziua în care s-a dus. M-am pierdut. Am fost nevoită să las în urmă cârja, acele scrisori, ca să mă pot vindeca. Tu ești mult mai puternică decât mine.

— Și totuși mă simt slabă. Aproape în fiecare zi, mă simt slabă.

Mi-a cuprins fața în palme și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Tocmai asta-i chestia. Tu simți. Eu eram amorțită. Nu mai simțeam nimic. Dar tu *simți.* Ca să-ți descoperi adevărata putere, mai întâi trebuie să simți că ești slab.

— Mike... Chiar te face fericită? am întrebat-o eu.

S-a luminat la față.

Chiar îl iubea.

Nu fusesem conștientă că eram complet îndreptățite să iubim din nou.

— Tristan, a zis ea. Te face fericită?

Am dat din cap încetișor.

— Și asta te înspăimântă?

Am dat încă o dată din cap.

— A! a zâmbit ea. Înseamnă că e așa cum trebuie să fie.

— Ce e așa cum trebuie să fie?

— Dragostea.

— E prea devreme..., am zis eu, cu vocea tremurându-mi.

— Cine zice?

— Nu știu. Societatea? Cât timp trebuie să aștepți până când e în regulă să te îndrăgostești din nou?

— Oamenii zic o grămadă de lucruri și-ți dau tot felul de sfaturi fără ca tu să le ceri, tot felul de ponturi despre cum să ții doliu. Îți spun să nu ieși cu nimeni ani de zile, să lași timpul să treacă, dar tocmai asta-i faza cu dragostea — e atemporală. Dragostea nu ține cont decât de bătăile inimii. Dacă-l iubești, nu te pune singură în calea ta. Dă-ți voie să simți din nou.

— Am ceva ce trebuie să-i spun. Ceva îngrozitor, și cred că-l voi pierde.

S-a încruntat.

— Orice-ar fi, o să-nțeleagă dacă ține la tine așa cum ții tu la el.

— Mamă, am zis eu, uitându-mă în ochii ei, în timp ce pe obraji începuseră să-mi curgă lacrimile. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Îmi pare rău c-am plecat, puiule.

Am strâns-o în brațe.

— Nu contează. Te-ai întors.

* * *

După ce am băut cu un pahar de vin mai mult decât ar fi trebuit, Tristan s-a urcat la volan și ne-a dus acasă. Îndată ce am plecat, Emma a căzut lată în scaunul ei. Nu ne-am spus nimic, dar a fost suficient când mâna mea a cuprins degetele lui Tristan.

Nu-mi puteam lua ochii de la atingerea noastră. I-am ridicat mâna și i-am sărutat-o ușor. Cum aș fi putut să-i spun despre Steven și accident?

Cum să-ncep să-mi iau rămas-bun?

Mi-a aruncat o privire și mi-a zâmbit în stilul lui caracteristic.

— Ești beată?

— Un pic.

— Și fericită?

— Foarte.

— Mulțumesc că m-ai chemat și pe mine. Cred că am vânătăi la picioare de la cât m-a călcat Emma, dar e-n regulă, îmi place.

— E nebună după tine, am zis eu, sorbindu-i buzele.

— O ador, a zis el în timp ce scruta drumul în întuneric.

Au, inima mea! S-a oprit. Sau a luat-o la goană. Sau poate că amândouă deodată.

I-am sărutat încă o dată mâna. Cu degetele i-am urmărit fiecare linie care îi brăzda palma.

Când am ajuns în fața casei, Tristan a luat-o pe Emma din scaunul ei și a dus-o în brațe în dormitor. L-am urmărit din prag cum o culcă. I-a scos pantofii și i-a aranjat la marginea patului.

— Ar trebui s-o iau probabil și eu spre casă, a zis el, venind spre mine.

— Da, probabil.

A zâmbit.

— Mersi încă o dată pentru seara asta. A fost minunat.

M-a sărutat scurt pe frunte și a dat să iasă.

— Noapte bună, Lizzie.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu pleca. Rămâi în seara asta.

— Poftim?

— Rămâi cu mine.

— Ești beată.

— Un pic.

— Și vrei să rămân?

— Foarte.

I-am simțit degetele pe talie, și m-a tras mai aproape.

— Dacă o să rămân, o să vreau să te țin în brațe până dimineață, și știu că asta te sperie.

— O grămadă de lucruri mă sperie. O grămadă de lucruri mă îngrozesc de-a binelea, dar să fiu ținută de tine în brațe nu mai e unul dintre ele.

Am deschis gura, iar el și-a plimbat degetul pe buza mea de jos. Mi-a ridicat ușor bărbia, ca să mă poată săruta ușor și tandru.

— Te ador, mi-a șoptit el printre buze.

— Și eu te ador, i-am răspuns.

Degetele lui mi s-au oprit pe piept, simțindu-mi bătăile inimii. I-am pus și eu mâinile pe piept și le-am simțit pe ale lui.'

— Îmi place, mi-a șoptit el din nou printre buze.

— Și mie îmi place, am răspuns.

Pupilele i s-au dilatat, inspirând aerul din gura mea. Am făcut același lucru, devenind ușor dependentă de întreaga sa ființă. Mirosea ca vântul care adia printre cei mai frumoși pini din pădure: revigorant, reconfortant, pașnic. *Ca acasă.* Trecuse atât de mult de când simțisem ultima oară că sunt acasă.

Am inspirat fiecare răsuflarea celuilalt, dorindu-ne, rugându-ne în tăcere ceva mai mult. Ne-am dus către dormitorul meu, unde hainele au ajuns pe podea, iar buzele noastre s-au unit.

— Toată lumea din orașul ăsta crede că e greșit ce facem. Toată lumea crede că suntem o bombă cu ceas gata să explodeze în orice secundă, am zis. Și eu sunt sigură sută la sută că, într-un fel sau altul, o să stric totul. Și atunci toată lumea o să zică: „Ți-am spus eu."

— Hai să ne prefacem pentru o secundă că au dreptate. Hai să ne prefacem că n-o să fie un final fericit, a răspuns el, apoi a oftat pe pielea mea, atingându-mi cu buzele abdomenul gol. Dar atâta timp cât răsuflu — s-a oprit, trasând cu limba marginile chiloțeilor mei —, atâta timp cât respir, o să lupt pentru tine. O să lupt pentru noi.

Capitolul 33
Elizabeth

Mai întâi, m-am îndrăgostit de ideea asta, că într-o bună zi un bărbat o să mă facă să râd, să zâmbesc și să plâng — toate în același timp. M-am îndrăgostit de ideea că el o să mă iubească tocmai pentru că sunt distrusă, pentru că am inima frântă. M-am îndrăgostit de ideea că o să mă sărute și o să mă atingă, iar eu o să-i simt căldura.

Și apoi, într-o dimineață răcoroasă, am ieșit pe verandă cu o cană de cafea aburindă în mână. Era întins în iarba acoperită de nea, făcea îngeri de zăpadă, uitându-se la norii de pe cer. Lângă el era întinsă Emma. Se certau tot timpul, de la tot felul de prostioare. În dimineața aceea se contraziceau în legătură cu ce animal vedea fiecare. Tristan vedea un nor în formă de girafă, în timp ce Emma jura că era pinguin, așa că, după o vreme, s-a prefăcut și el că vede tot un pinguin.

Emma a zâmbit larg. Mai departe au dat amândoi din mâini și din picioare tăcuți, terminându-și îngerașii.

Odată cu acea tăcere am înțeles și eu: îl iubeam. Îl iubeam atât, dar atât de mult. Nu mai era un vis și nu mai era nici simpla idee de a-l iubi.

Era real.

Era adevărat.

El era dragostea.

El mă făcea să zâmbesc. Mă făcea fericită. Mă făcea să râd într-o lume care era chitită să mă facă să plâng.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, și am încercat să înțeleg cum — cum de mi-era permis să iubesc așa un bărbat care mă iubea la rândul lui?

Era un sentiment deosebit — să iubeşti şi să fii iubit la rândul tău. Să găseşti un bărbat care nu numai că te iubea, dar care iubea şi ce aveai mai scump pe lume — pe fetița ta. Nici nu puteam pune în cuvinte cât de binecuvântată eram.

Emma și cu mine îl iubeam pe Tristan cu adevărat, iar el ne iubea la fel. La început ne-am mințit, folosindu-ne unul pe celălalt pentru a întreține trecutul, după care, din greşeală, ne-am îndrăgostit.

Știam că trebuie să-i spun despre accident. Știam că trebuie să știe ce s-a-ntâmplat, doar că, în dimineața aceea, nu mă lăsa sufletul. În dimineața aceea, voiam să-i spun un singur lucru, nimic mai mult.

Când s-au ridicat din iarbă, Emma a dat buzna în casă pentru micul dejun. Am rămas pe verandă, sprijinită de stâlp, cu un zâmbet destinat numai lui Tristan. Își ținea mâinile în buzunarele jeanșilor, iar în cămașă și în părul vâlvoi îi rămăseseră frunzulițe. Eram sigură că Emma aruncase cu iarbă în el. Când a pășit pe ultima treaptă, mi-a zâmbit și a trecut pe lângă mine, dând să intre în casă.

— Te iubesc, am zis eu.

S-a întors către mine, zâmbind și mai larg.

Pentru că știa asta deja.

Capitolul 34
Elizabeth

Într-o noapte, târziu, am deschis dulapul și m-am uitat la hainele lui Steven. Am tras adânc aer în piept și am început să le scot una câte una de pe umerașe. Am scos toate lucrurile din dulapuri, apoi am golit sertarele.

Am răsuflat încetișor și le-am pus în cutii, gata să le donez.

După care m-am apucat de pat și-am scos așternuturile.

Eram gata să-l primesc pe Tristan cu totul în viața mea și știam că asta însemna că trebuia să-ncep să renunț la Steven. Ca să se poată muta cu adevărat, știam că trebuie să-i spun lui Tristan despre accident. Merita să știe, trebuia să știe. Dacă chiar credea ce-mi zisese, că o să lupte pentru mine, pentru noi, atunci n-avea cum să ne afecteze.

Cel puțin asta speram eu. Chiar și așa, o mare parte din mine știa că avea să ne afecteze. Bomba noastră cu ceas ticăia tot mai tare în fiecare zi.

* * *

— Trebuie să vorbim, i-am zis eu lui Tristan afară, pe verandă. Are legătură cu Tanner, atunci, înainte de nuntă.

— Ți-a făcut ceva? m-a-ntrebat Tristan.

M-a mângâiat pe obraz, apoi a intrat în casă după mine, în coridor. Am făcut un pas înapoi.

— Ce ți-a zis?

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii, dar știam că, dacă îi spun, aveam să-mi iau rămas-bun de la acele mici atingeri pentru totdeauna. Am deschis gura, încercând să-l fac să înțeleagă, dar știam că, dacă îi spun ceea ce aflase Tanner, o să-l pierd. Nu eram gata să renunț la visul pe care-l visam împreună.

— Puiule... De ce plângi? m-a întrebat el.

Nici măcar nu băgasem de seamă lacrimile care îmi șiroiau pe obraji. În ochi se formau deja altele, iar Tristan s-a apropiat de mine.

— Lizzie, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, nimic. Crezi că... Poți să mă ții în brațe câteva minute?

M-a luat în brațe și m-a ținut strâns. Trăgeam în piept mirosul lui și eram aproape sigură, că dacă îi spuneam adevărul — ceea ce știam că trebuie să fac —, o să-l pierd. N-o să mă mai țină în brațe niciodată, n-o să mă mai atingă niciodată, n-o să mai fiu iubită de el. Când l-am tras mai aproape, încercând parcă să mă prind cu disperare de ceva ce-mi părea că pierdusem deja, am simțit cum începe să mă mângâie ușor pe spate, făcând mișcări circulare cu degetele.

— Știi că poți să ai încredere în mine, da? Știi că poți mereu să-mi spui orice. Sunt mereu aici pentru tine, a jurat el.

M-am tras deoparte și i-am zâmbit scurt.

— Nu-mi trebuie decât odihnă, atâta tot.

— Atunci hai să ne băgăm în pat, a dat el din cap, trecându-și mâna pe după talia mea și conducându-mă către dormitor.

— Singură, voiam să zic. Am nevoie să dorm o noapte singură.

Dezamăgirea pe care i-am citit-o în ochii săi ca două furtuni mi-a frânt inima.

— A, sigur, mi-a zâmbit el larg și trist.

— Vorbim mâine, i-am promis eu. Trec pe la magazinul domnului Henson.

— Bine, păi așa facem, a conchis el, scărpinându-se bănuitor la ceafă. Suntem în regulă? a-ntrebat el în șoaptă, dar suficient de tare încât să-mi dau seama că era neliniștit.

Am dat din cap că da. M-a îmbrățișat, apoi m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc, Lizzie.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns, la care el s-a îndreptat de spate și m-a întrebat:

— Atunci de ce am impresia că ne luăm rămas-bun?

Deoarece cred că asta facem.

Capitolul 35
Tristan

6 aprilie 2014

O zi înainte de despărțire

— Sunt mort, mi-am șoptit mie însumi, uitându-mă în oglinda de la baie.

Sticla de whisky zăcea goală pe raft, iar borcanul portocaliu cu medicamente era răsturnat; privirea mi-era încețoșată. Îi auzeam pe părinți discutând după ușă ultimele detalii, desfășurătorul slujbei de înmormântare și cum să facem să ajungem de la biserică la cimitir.

— Sunt mort, am repetat.

Cravata îmi atârna de gât, așteptând să fie legată. Am clipit și, când am deschis ochii, Jamie stătea în fața mea, legându-mi cravata.

— Ce-ai pățit, puiule? a șoptit ea, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am ridicat mâna și i-am atins obrazul moale.

— De ce te frămânți?

— Sunt mort, Jamie, sunt mort, am plâns eu, incapabil să-mi controlez urletele. Vreau să se termine odată chestia asta. Vreau să înceteze. Nu vreau să mai fiu aici.

— Sst, a şoptit ea, apropiindu-şi buzele de urechea mea. Puiule, vreau să respiri. E-n regulă.

— Nimic nu e-n regulă. Nimic nu e-n regulă.

Am auzit bătăi în uşa de la baie.

— Tristan! Sunt tata. Fiule, lasă-mă să intru.

Dar nu puteam. Eram mort. Eram mort.

Jamie s-a uitat în chiuvetă şi a văzut borcănaşul cu medicamente gol. Pe raft, sticla de whisky.

— Puiule, ce-ai făcut?

M-am rezemat de perete, apoi m-am scurs bocind lângă cadă. Jamie a venit lângă mine.

— Tris, trebuie să vomiţi în clipa asta.

— Nu pot... Nu pot...

Mi-am acoperit faţa cu palmele, totul era înceţoşat. Mintea începea să-mi joace feste. Dispăream. Simţeam cum dispar.

— Puiule, gândește-te la Charlie. Nu i-ar plăcea să te vadă aşa. Haide.

M-a ridicat şi m-a dus la toaletă.

— Nu face asta, Tris.

Am început să vomit. Mă ardeau toate pe dinăuntru, iar când whiskyul şi pastilele s-au ridicat din stomac, am simţit că-mi ia foc gâtlejul.

După ce-am terminat, mi-am dat drumul pe spate. Ochii mi s-au deschis, dar Jamie dispăruse — nici nu fusese vreodată acolo.

— Îmi pare rău, am șoptit eu, trecându-mi mâinile prin păr.

Ce aveam să mă fac? Cum aveam să supravieţuiesc?

— Tristan, te rugăm, zi-ne că ești bine, ţipau mama şi tata de dincolo de ușă.

— Sunt bine, am reuşit eu să-i mint, la care mama a oftat uşurată. Ies în câteva minute.

Mai că simţeam o mână imaginară pusă de tata pe umărul meu, încercând să mă consoleze.

— Bine, fiule. O să fim aici când eşti gata. Nu plecăm nicăieri, a zis el.

* * *

Elizabeth spusese că o să treacă pe la magazinul domnului Henson a doua zi, dar în ultima clipă a intervenit o schimbare de planuri. Au trecut cinci zile fără să stăm de vorbă pe bune. Jaluzelele fuseseră trase întreaga saptămână şi, ori de câte ori am ciocănit la uşă, s-a nimerit să fie pe picior de plecare — sau pur şi simplu se prefăcea că nu exist.

Aşa că am trecut eu pe la Savory & Sweet să văd dacă nu cumva era la slujbă. Acolo am dat peste Faye, care ţipa la un client că se înşela şi că omleta era făcută cum trebuie.

— Faye, bună, am zis eu, întrerupând-o.

S-a întors pe tocuri şi şi-a pus mâinile în şolduri. Se vedea în ochii ei, nu ştia ce să facă. Ultima oară când ne văzuserăm fusese atunci, în bar, când l-am bătut măr pe Tanner. Era evident că nu mai ştia ce să creadă despre mine şi nici cum să-mi răspundă. Tot oraşul mă bârfea, şi nu mă îndoiam că minciunile îndrugate îşi croiseră cumva drum până la urechile lui Faye.

— Bună, a răspuns ea.

— Elizabeth lucrează astăzi?

— E bolnavă... Stă acasă de câteva zile.

— Aha. Bine.

— De ce nu te-ai dus pe la ea să vezi ce face? Doar sunteţi vecini. V-aţi certat sau ceva? Ce face ea? E OK?

— Nu ne-am certat. Cel puţin, eu nu cred asta. Doar că...

Mi-am scărpinat mustaţa, apoi mi-am dres glasul şi am continuat:

— Doar că nu mai vorbeşte cu mine şi nu prea ştiu de ce. Ţi-a zis cumva ţie ce s-a-ntâmplat? Ştiu că eşti prietena ei cea mai bună şi...

— Cred că ar trebui să pleci, Tristan.

Eram sigur că nu m-a crezut. Eram sigur că nu m-a crezut când am zis că nu am rănit-o în niciun fel pe Elizabeth, din neîncrederea pe care o exprima trupul ei.

Am dat din cap, dar când am deschis ușa să ies, m-am oprit.

— Faye, o iubesc. Înțeleg de ce ești circumspectă în ceea ce mă privește și înțeleg de ce ai putea să mă urăști. O bună bucată de timp am fost un monstru. După ce Jamie și Charlie au murit, m-am transformat într-o bestie; nici măcar eu nu mă mai recunoșteam. Îmi pare rău dacă te-am speriat la petrecerea de ziua ei și îmi pare rău că mi-a sărit țandăra, dar... n-aș răni-o niciodată. Ea e...

Am dus pumnul la gură și mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi pot ține emoțiile în frâu.

— Anul trecut am murit odată cu soția și băiatul meu. Am părăsit realitatea și am ieșit cu totul din lumea asta. Era bine acolo unde eram dus, pentru că durea prea tare să trăiesc; durea în fiecare zi, futu-i. După care a venit Lizzie și, chiar dacă eram zombi, ea a văzut mai departe în mine. Chiar dacă eram mort, ea și-a luat răgazul de a mă resuscita. A suflat viață în sufletul meu. M-a adus înapoi din lumea umbrelor. Acum nu-mi mai răspunde la telefoane și nici la mine nu se mai uită. Și eu mor cu zile pentru că am impresia că suferă și eu nu pot să o ajut să respire așa cum m-a ajutat ea pe mine. Așa că, da, ar trebui să mă urăști. Te rog, urăște-mă de moarte. O merit, iar acum, grație lui Elizabeth, pot să trăiesc cu asta. Sunt din nou viu. Dar dacă ai putea să-mi faci o favoare și să te duci să vezi ce face, dacă ai putea s-o ajuți tu să respire un pic, chestia asta ar însemna totul pentru mine.

Am ieșit din cafenea și mi-am îndesat mâinile în buzunarele de la jeanși.

— Tristan!

M-am întors și am văzut-o pe Faye uitându-se la mine. Ochii îi erau mai blânzi. Poziția ei fermă era de domeniul trecutului.

— Da?

— O să văd eu ce face, mi-a promis ea. O s-o ajut.

Când am ajuns la magazinul domnului Henson, l-am văzut prin geam pe Tanner, ceea ce m-a făcut să grăbesc pasul. Știam că cel mai probabil îl necăjea din nou pe domnul Henson să-i vândă prăvălia. Voiam să-l conving s-o lase mai moale.

— Ce se petrece? am întrebat eu, în timp ce clopoțelul de la intrare mi-a anunțat sosirea.

Tanner s-a întors spre mine cu un zâmbet viclean pe bot.

— Discutăm niște afaceri.

L-am privit pe domnul Henson, care era roșu la față. Rareori reușea să se supere, iar de data asta eram sigur că Tanner îi zisese ceva care îl deranjase.

— Poate că ai face mai bine să pleci, Tanner.

— Mai scutește-mă, Tristan. Schimbam și eu o vorbă cu domnul Henson, atâta tot.

Tanner a luat un pachet de cărți de tarot și a început să le amestece.

— Credeți că ați putea să îmi dați și mie în cărți, dar foarte rapid, domnule Henson?

Prietenul meu a tăcut în continuare.

— Tanner, pleacă.

A rânjit și s-a aplecat înspre domnul Henson:

— Credeți că o să zică și-n cărți că îmi cedați spațiul? De aia nu vreți? Nu vreți să vedeți adevărul?

L-am apucat pe Tanner de umăr, dar el s-a tras la o parte. *Bine.* Faptul că îl lua la mișto pe domnul Henson mă înfuria la culme.

— E timpul să pleci.

Domnul Henson a răsuflat ușurat când a văzut că am preluat controlul și s-a retras în camera din spate.

Tanner mi-a dat mâna la o parte și s-a scuturat de praf.

— Relaxează-te, Tristan. Mă distram și eu un pic cu moșneagul.

— Ar trebui să pleci.

— Ai dreptate, ar trebui. Unii oameni mai și lucrează. A, stai! Mă bucur să aud că tu și cu Liz reușiți să vă descurcați în

continuare, chiar și după ce ți-a spus despre accident. E mișto. Adică, ce dracu', ești un om mai bun decât mine. Eu nu cred că aș fi putut nici măcar să stau în preajma unui om care să fi avut de-a face cu toată treaba.

— Ce vrei să zici? am întrebat eu.

A ridicat o sprânceană.

— Vrei să zici că nu știi? Căcat... Liz zicea că ți-a spus.

— Mi-a spus? Ce să-mi spună?

— Că soțul ei a fost la volanul mașinii care a intrat în mașina în care era familia ta.

A mijit ochii, apoi a adăugat:

— Chiar nu ți-a spus?

Am simțit că mi se usucă gâtul, și, într-un fel, am ales să cred că minte. Tanner mă ura pentru că o iubeam pe Elizabeth. Era un nenorocit slinos care asta făcea, le intra pe sub piele oamenilor, iar acum era hotărât să se bage pe sub a mea.

Ultimul lucru pe care l-a spus a fost că îi părea rău și că nu intenționase să creeze nimănui probleme. A zis că era fericit că Elizabeth și cu mine ne găsiserăm unul pe celălalt. A zis că nu voia decât ca Elizabeth să fie fericită, dar eu știam că toate cuvintele lui de îmbărbătare erau mincinoase și că mânca căcat.

* * *

În seara aia, m-am așezat cu telefonul în pat și l-am sunat pe tata. N-am zis nimic când a răspuns, dar a fost plăcut să-i aud vocea. Trebuia să i-o aud.

— Tristan, a zis el, cu o vădită ușurare în glas. Bună, fiule. Zicea mama că ai sunat-o și pe ea acum ceva timp, dar că n-ai vorbit. La fel, era convinsă că te-a văzut când s-a dus în piață la Meadows Creek, dar eu m-am gândit că pur și simplu i-a jucat mintea feste.

A urmat o pauză.

— N-ai de gând să vorbești, așa-i? a întrebat el, apoi a urmat încă o pauză. E-n regulă. Oricum, eu am fost un palavragiu toată viața.

Nu era adevărat — tata fusese dintotdeauna părintele tăcut, cel care mai degrabă asculta. Am trecut telefonul pe difuzor şi m-am întins pe spate în pat. Cu ochii închişi, l-am ascultat pe tata, care m-a pus în temă cu tot ce se mai întâmplase între timp.

— Au venit bunicii, stau la noi, şi cred că pot să spun că mă scot din sărite. Îşi renovează casa, aşa că maică-ta s-a gândit că ar fi o idee bună să vină să stea la noi. Sunt aici de trei săptămâni deja — timp în care am băut mai mult gin decât credeam că poate intra în mine. A! Și maică-ta m-a prostit cumva să merg cu ea să facem sport pentru că își făcea griji în legătură cu dieta mea bazată pe Doritos și sucuri. Și când m-am dus, s-a dovedit că eram singurul bărbat de acolo. Am făcut zumba o oră pe ceas. Norocul meu a fost că nu m-am jenat și că i-am dat înainte cu tupeu.

Am chicotit.

A povestit până târziu în noapte, iar eu m-am mutat dintr-o cameră în alta și i-am ascultat istoriile. Apoi mi-a povestit despre sport și despre cum Packers erau în continuare cea mai bună echipă din NFL. La un moment dat, și-a deschis o bere și am deschis și eu una. Era de parcă am fi băut împreună.

După ce-a trecut de miezul nopţii, mi-a spus că trebuia să se culce. Mi-a spus că mă iubeşte şi că avea să fie întotdeauna la celălalt capăt al firului dacă mai simţeam vreodată nevoia să-i aud vocea.

Chiar înainte să închid, am zis:

— Mersi, tată.

— Oricând, fiule, a zis el tremurat, copleșit de emoţie. Sună-mă oricând, la orice oră din zi sau din noapte. Și când eşti gata să te întorci, vino, noi o să fim aici. Te aşteptăm chiar aici. Nu plecăm nicăieri.

Lumea avea nevoie de mai mulţi părinţi ca ai mei.

Capitolul 36
Elizabeth

— Ai patru secunde la dispoziție să deschizi ușa asta, femeie, altfel o sparg și vin după tine! a strigat Faye de pe verandă.

Când am deschis ușa, a rămas cu gura căscată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, când ai făcut duș ultima oară?

Eram în pijamale. Aveam părul prins în cel mai nefericit mod cu putință și ochii umflați.

— Of, scumpo, s-a încruntat ea pășind în camera de zi. Emma unde-i?

— La petrecerea în pijamale, am zis eu, trântindu-mă pe canapea.

— Ce se petrece, Liz? A venit iubitul tău în cafenea și mi-a zis că n-ai mai vorbit cu el. Ți-a făcut ceva?

— Ce? Nu. El e... el e perfect.

— Și atunci de ce-l ții la distanță? De ce arăți ca o boschetară?

S-a așezat lângă mine.

— Pentru că nu mai pot să vorbesc cu el. Nu pot să fiu cu el.

I-am spus despre accident, explicându-i de ce treaba asta cu Tristan n-avea cum să meargă. Seriozitatea cu care m-a ascultat a

fost ceva ce rareori mai văzusem la Faye, ceea ce confirma gravitatea situației de față.

— Iubita mea, trebuie să-i spui. Se dă de ceasul morții încercând să afle cu ce-a greșit.

— Știu. Doar că... îl iubesc. Și mai știu că din cauza asta o să-l pierd.

— Uite ce e, n-oi ști eu multe despre dragoste — atunci când am suferit din dragoste, am aruncat cu căcat; literalmente am aruncat cu căcat; și după ce-am aruncat cu căcat, m-am simțit la fel de distrusă și de tristă. Atunci cineva mi-a spus că a meritat, pentru că în final am aflat ce înseamnă dragostea.

Am dat din cap și m-am întins pe canapea, lăsându-mi capul în poala ei.

— Când se termină suferința în viață?

— Atunci când învățăm să-i spunem vieții s-o mai și sugă și să râdem de unele lucruri.

— Îmi pare rău că Matty ți-a frânt inima.

A ridicat din umeri și, scoțându-mi elasticul cu care îmi prinsesem părul, a început să mi-l pieptene cu degetele.

— E-n regulă. N-a făcut decât să mi-o crape un pic. Deci, ce facem noi în seara asta? Am putea să ne uităm ca niște fetițe la *The Notebook* sau la vreun căcat de genul ăsta, sau... am putea să comandăm pizza și niște beri și să ne uităm la *Magic Mike XXL.*

A câștigat Magic Mike.

* * *

A doua zi după-amiază, Emma și cu mine ne-am dus la Lucruri Folositoare, unde am dat peste Tristan, care ne-a zâmbit de după tejghea.

— Salut, oameni buni! a zis el, zâmbindu-ne cu gura până la urechi.

— Salut, Bulă, a zis Emma entuziasmată, cocoțându-se pe unul dintre scaune.

S-a aplecat și i-a dat un bobârnac peste nas.

— Salut, Barabulă. Vrei ciocolată caldă?

— Cu multe bezele, a țipat ea.

— Cu multe bezele, a repetat el, întorcându-se din drum.

Primirea lui veselă era derutantă. Nu știam exact ce însemna, și nici cum s-o iau. Nu mai vorbiserăm de câteva zile bune, și totuși el se purta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Elizabeth, te servesc cu ceva?

Mi-a zis Elizabeth, nu Lizzie.

— Un pahar cu apă, atât, am răspuns eu, așezându-mă lângă Emma. E totul în regulă? l-am întrebat eu când i-a adus ciocolata caldă lui Emma — care chiar era caldă, nu fierbinte, pentru că o răcea întotdeauna cu câteva cuburi de gheață.

Emma a sărit de pe scaun și s-a dus să-l caute pe Zeus.

— Da, totul e-n regulă, toate bune, a zis el, turnându-mi un pahar cu apă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să vorbim. Știu că probabil ești supărat din cauză că te-am evitat...

— M-ai evitat? a rânjit el. N-am băgat de seamă.

— Mda, doar că...

A-nceput să șteargă tejgheaua.

— Soțul tău mi-a omorât soția și copilul? Mda, e-n regulă.

— Poftim?

Am simțit că rămân fără aer și că-mi bubuie urechile la auzul cuvintelor sale.

— De unde...?

— Bunul tău prieten Tanner a trecut ieri pe aici. Voia să, știi tu, încerce să-l convingă pe domnul Henson să-și închidă prăvălia. Și atunci am avut o discuție cu el. A zis că i se pare drăguț cum pot trece cu vederea faptul că, știi tu, soțul tău mi-a omorât soția și copilul.

— Tristan.

A lăsat cârpa deoparte, s-a oprit în fața mea și s-a aplecat peste tejghea.

— De când știi?

— Am... am vrut să-ți spun.

— De când?

— Tris... Nu știu...

— Dă-o dracului, Elizabeth! a strigat el, lovind cu pumnii în tejghea.

Emma și domnul Henson au întors capul în direcția noastră și ne-au privit cu curiozitate și îngrijorare. Bătrânul s-a grăbit apoi să o conducă pe Emma în odaia din spate.

— De când? Știai asta când mi-ai spus că mă iubești?

Am tăcut.

— Știai la nuntă?

— Am crezut... Am crezut că o să te pierd. Nu știam cum să-ți spun, am zis eu cu glasul tremurat.

A zâmbit sec și a dat din cap.

— Grozav! O ciocolată caldă, doi dolari și douăzeci de cenți.

— Dă-mi voie să-ți explic.

— Doi douăzeci, Elizabeth.

Ochii lui deveniseră din nou reci. În privirea lui era o răceală cum nu mai văzusem decât în prima zi, când l-am cunoscut. Am băgat mâna în buzunar, am scos niște mărunțiș și l-am pus pe tejghea. Tristan a luat banii și i-a aruncat în casa de marcat.

— Vorbim mai încolo săptămâna asta, am zis eu.

Îmi tremura în continuare vocea.

— Dacă o să-mi dai voie, o să-ți explic totul cât pot eu de bine.

Mi-a întors spatele și s-a prins cu mâinile de blatul pe care stăteau sculele pentru cafea. A lăsat capul în jos, iar mâinile au început să i se înroșească de la strânsoare.

— Te mai servesc cu ceva? m-a întrebat el.

— Nu.

— Atunci vezi dracului cum faci și nu te mai băga în viața mea!

Tristan a drumul la blat, l-a strigat pe Zeus, care a venit în fugă la el, după care au ieșit împreună din magazin. Clopoțelul de la ușă le-a anunțat plecarea. Domnul Henson și Emma au ieșit din odaie.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat domnul Henson, apropiindu-se.

Mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniștesc, dar eu tremuram în continuare din toate balamalele.

— Cred că tocmai l-am pierdut.

Capitolul 37
Tristan

7 aprilie 2014

Rămas-bun

Am urcat pe vârful dealului din spatele cimitirului. Zeus a venit lângă mine. Toţi ceilalţi stăteau în jurul celor două sicrie alăturate, îmbrăcaţi în negru, cu lacrimi în ochi. Mama tremura în braţele tatei. Toţi prietenii lui Jamie şi ai mei erau alături, cu inimile sfâşiate.

Învăţătoarea lui Charlie a venit şi ea şi a plâns încontinuu.

Îşi spunea probabil că era atât de nedrept. Era atât de nedrept că Charlie n-o să aibă şansa să înveţe fracţiile şi nici cu ce se mănâncă algebra n-o să ştie niciodată. N-o să înveţe niciodată să conducă o maşină cu transmisie manuală. N-o să depună niciodată dosarul la o facultate şi nici n-o să se îndrăgostească. N-o să danseze cu mama lui pe o piesă lentă la propria nuntă. N-o să mi-l prezinte niciodată pe primul lui născut. N-o să mai aibă ocazia să-şi ia rămas-bun...

Mi-am șters lacrimile și mi-am suflat nasul, iar Zeus a venit mai aproape și și-a pus capul pe pantoful meu.

La dracu', nu mai puteam să respir.

Mai întâi au coborât-o pe Jamie în groapă. Am început să mă clatin.

— Nu te duce..., am șoptit.

Apoi l-au coborât pe Charlie.

— Nu..., am implorat eu.

Mi s-au tăiat genunchii. Am căzut la pământ și mi-am acoperit gura cu mâinile în timp ce Zeus mă alina, lingându-mi lacrimile, încercând să mă facă să cred că era în regulă, că eu eram în regulă, că toate aveau să fie cumva, într-o zi, în regulă.

Dar nu l-am crezut.

Ar fi trebuit să mă duc și să stau lângă părinții mei, dar n-am făcut-o. Ar fi trebuit să le fi spus lui Jamie și Charlie că îi iubeam pe amândoi atât de tare, la dracu', dar am amuțit.

M-am ridicat și am plecat, cu lesa lui Zeus înfășurată strâns în pumnul meu.

I-am întors spatele lui Jamie.

Mi-am lăsat fiul în urmă.

Și am învățat cât de tare doare să fii nevoit să-ți iei adio pentru totdeauna.

* * *

— Fugi, așadar, mi-a zis domnul Henson o săptămână mai târziu, când am tras mașina în fața prăvăliei lui ca să-mi iau adio.

Am ridicat din umeri.

— Nu fug. Merg mai departe, atâta tot. Lucrurile vin și pleacă; tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

Și-a trecut degetele prin barba lui căruntă, apoi a adăugat:

— Dar nu asta faci tu. Tu nu mergi mai departe, tu fugi din nou.

— Nu înțelegi. Soțul ei...

— Nu e ea.

— Domnule Henson...

— Fostul meu iubit adora magia. Și-a petrecut întreaga viață alături de mine încercând să mă convingă să-i îndeplinesc visul și să deschid o prăvălie în orașul ăsta în care oamenii să vină să li se dea în cărți. Credea în puterea energiei, în puterea vindecătoare a cristalelor. Credea că magia avea darul de a face viața mai ușor de suportat. Eu credeam că e nebun. Lucram de dimineața până seara și abia dacă îl băgam în seamă. I-am zis că visul lui de a avea propria prăvălie era ridicol. Eram doi bărbați homosexuali — viața pe care o duceam era deja suficient de grea. Mai rău de-atât nu putea fi decât dacă am fi fost doi homosexuali care credeau în magie. Apoi, într-o zi, a plecat. La început mi s-a părut că a dispărut din senin, însă odată cu trecerea timpului, am înțeles că fusese numai și numai din cauza mea. Nu-l prețuisem cât fusese lângă mine, iar când l-am pierdut, m-a lovit din plin. După ce-a plecat, m-am simțit atât de singur; și mi-am dat seama că el, probabil, așa se simțise tot timpul. Nimeni nu ar trebui să se simtă singur atunci când e îndrăgostit. Mi-am dat demisia și am încercat să-i transform visul cu magia în realitate. Am studiat puterea cristalelor și ierburile de leac. Am lucrat din greu ca să-i înțeleg visurile, iar când am reușit, era prea târziu. Își refăcuse viața cu cineva care îl iubea atunci, în clipa aia. Nu-i întoarce spatele lui Liz pentru ceva cu care ea n-are nimic de-a face. Nu da cu piciorul șansei să fii fericit din cauza unui accident. Pentru că, la sfârșitul zilei, nu cărțile de tarot sau cristalele sau ceaiurile speciale sunt cele care contează. Nu acolo sălășluiește magia. Magia e în fracțiunile de secundă. În micile atingeri, în zâmbetele blânde, în râsetele tăcute. Magia înseamnă să trăiești în prezent și să-ți dai voie să respiri și să fii fericit. Dragul meu băiat, magia înseamnă să iubești.

Mi-am mușcat buza de jos, încercând să mă umplu de toate cuvintele lui, de toate gândurile lui. Voiam să-l cred și m-am gândit că, într-o mare măsură, am înțeles cu adevărat ce voia să spună. Dar, pe de altă parte, adânc în sufletul meu, m-am simțit vinovat. Jamie merita mai mult. Însuși faptul că m-am gândit să iubesc pe altcineva atât de repede era o dovadă de egoism.

— Nu ştiu s-o fac. Chiar nu ştiu cum aş putea s-o iubesc pe Lizzie cu adevărat dacă eu nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la trecutul meu.

— Te-ntorci să-ţi iei rămas-bun?

— Cred că mă-ntorc să-nvăţ să respir din nou.

Domnul Henson s-a încruntat, dar a zis că înţelege.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de un loc în care să-ţi odihneşti oasele şi un prieten la care să apelezi, mă găseşti aici.

— Bine, am zis eu, îmbrăţişându-l. Şi dacă tu o să-ţi vinzi vreodată prăvălia vreunui căcănar, să ştii că o să mă-ntorc şi-o să mă lupt pentru ea până la ultima suflare.

— Ne-am înţeles, a chicotit el.

Am deschis uşa, ascultând sunetul clopoţelului de la intrare pentru ultima oară.

— O să ai grijă de ele? De Emma şi de Lizzie?

— O să mă asigur că ceaiul şi ciocolata nu sunt niciodată prea fierbinţi.

După ce ne-am luas rămas-bun, am ieşit din magazin, am sărit în maşină şi am pornit alături de Zeus. Am condus ore întregi. Nu ştiam exact unde mergeam, sau dacă aveam vreo destinaţie, dar să conduc aşa, fără direcţie, mi se părea cel mai bun lucru pe care-l puteam face în acel moment.

* * *

Am oprit maşina în faţa casei. Deşi era trei dimineaţa, la ei în verandă lumina era încă aprinsă. În copilărie, obişnuiam să hălăduiesc mult după ora stingerii; le făcusem viaţa un calvar. Chiar şi aşa, mama ţinea întotdeauna lumina aprinsă în verandă ca să-mi dea de ştire că încă aşteaptă să mă-ntorc acasă.

— Tu ce zici, băiete? Zici să intrăm? l-am întrebat pe Zeus, care stătea covrig pe scaunul din dreapta şi dădea din coadă. Bine. Hai să intrăm.

Am pășit pe verandă și am bătut de cinci ori până să vină cineva să-mi deschidă. Tata și mama au rămas blocați, în pijamale amândoi, și s-au holbat la mine ca la o stafie. Mi-am dres glasul și le-am vorbit:

— Uite ce e, știu că am fost un fiu de căcat în ultimul an. Știu că am dispărut fără niciun cuvânt. Știu că m-am pierdut și că am rătăcit prin mintea mea încercând să-mi găsesc calea. Știu că am zis niște chestii îngrozitoare înainte să plec, dând vina pe tine pentru ce s-a-ntâmplat. Dar mă...

M-am șters la gură înainte să-mi bag ambele mâini în buzunarele de la jeanși. Am început să dau cu pantoful în pietrele invizibile de pe drum.

— Mă-ntrebam dacă aș putea să stau aici o vreme. Pentru că sunt în continuare pierdut. Încă mai rătăcesc. Dar nu cred că pot s-o mai țin așa de unul singur. Am nevoie de... ăă... Am nevoie de mama și de tata o vreme, dacă e-n regulă și pentru voi.

Au ieșit amândoi pe verandă și m-au îmbrățișat.

Acasă.

M-au primit acasă.

Capitolul 38
Elizabeth

— Cum adică a plecat? l-am întrebat pe domnul Henson, prinzându-mă cu ambele mâini de barele tejghelei în timp ce el îmi pregătea o ceașcă de ceai.

Era o după-amiază de vineri. Tocmai o lăsasem pe Emma acasă la bunici, unde urma să rămână peste noapte și, văzând că n-am mai auzit nimic de la Tristan de câteva zile bune, am cedat și-am venit să-l caut la prăvălie. Voiam să vorbesc cu el, sau măcar să știu că era bine.

— A plecat acum două zile. Îmi pare rău, Liz.

Felul efervescent de a fi al domnului Henson părea să se fi evaporat, ceea ce mă îngrozea.

— Când o să se-ntoarcă?

Tăcere.

Am lăsat mâinile în poală și am început să bat cu pantoful în podelele de lemn.

— Păi, și unde-a plecat?

— Nu știu, Liz.

Am pufnit în râs, simţind cum pe dinăuntru mă umplu de nervi şi de griji.

— Nu-mi răspunde la telefon, am zis eu.

Bărbia îmi tremura, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Nu-mi răspunde la telefon, am spus, ridicând din umeri.

— Scumpo, amândoi aţi trecut prin atâtea. Şi ştiu că trebuie să-ţi vină greu...

— Nu. Nu mie. Adică, eu pot să trăiesc cu faptul că nu-mi răspunde la telefon. Pot să trăiesc cu faptul că mă ignoră. Dar am o fetiţă de cinci ani care se întreabă unde sunt Bulă şi Zeus. Se tot întreabă unde au plecat cei doi prieteni ai ei. Mă-ntreabă de ce n-a mai venit Zeus să se joace cu ea sau de ce n-a mai venit Tristan să-i citească înainte să adoarmă. Deci, da, sunt tristă că nu vrea să vorbească cu mine, dar sunt nervoasă de mama focului că a lăsat-o pe Emma cu ochii în soare, fără să-i spună nimic, fără să se gândească o clipă la asta. Sunt foc şi pară că plânge pentru că îi e dor de ei. Şi mi se rupe inima că nici măcar nu pot să-i spun unde e sau dacă se mai întoarce. Zicea că o să lupte pentru noi, dar când a venit momentul să o facă, nici măcar n-a încercat.

Cu glasul înecat, am mai adăugat doar atât:

— Merită mai mult.

A întins mâna şi a lăsat-o pe mâna mea. Am simţit un mic val de linişte calmându-mă pe dinăuntru.

— Toţi meritaţi mai mult decât atât.

— Bine, plec acum. Doar că, dacă primeşti vreun semn de la el...

Cuvintele mele s-au pierdut pe drum. Nu eram sigură dacă voiam ca domnul Henson să-i spună lui Tristan să se-ntoarcă sau să se ducă dracului. Aşa că am ieşit din magazin cu mintea tulbure.

* * *

În seara aia, la zece am fost în pat. Nu dormeam, mă uitam pur şi simplu la tavan pe întuneric. M-am întors pe o parte şi m-am holbat la locul gol de lângă mine. Când m-a sunat Kathy să-mi spună că

Emma voia să vină mai devreme acasă, aş fi minţit să fi spus că nu m-am bucurat.

Când s-a întors, s-a întins în pat lângă mine. Mi-am pus la treabă cea mai bună voce de zombi a mea și i-am citit câteva pagini din *Charlotte's Web*, iar chicotelile ei mi-au amintit de lucrurile cu adevărat importante.

După ce am terminat de citit, eram amândouă pe o parte, față în față. Am sărutat-o pe vârful nasului, și ea a făcut la fel.

— Mamă?

— Da?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, puiule.

— Mamă? a zis încă o dată.

— Da?

— Vocea de zombi a lui Bulă era bună, dar a ta e și mai bună.

A căscat, apoi a închis ochii. Adormea, iar eu îmi treceam degetele prin pletele ei rebele și blonde.

— Mamă...? a șoptit ea pentru ultima oară în noaptea aia.

— Da?

— Mi-e dor de Zeus și de Bulă.

M-am ghemuit lângă ea, adormind și eu după câteva minute. Nu i-am zis, dar și mie îmi era dor de ei.

Foarte, foarte mult.

* * *

A doua zi dimineață am sărit din pat la auzul unei lopeți care râcâia trotuarul din fața casei.

— Tristan... am murmurat eu, aruncând pe mine halatul și papucii de casă și grăbindu-mă să ies la el.

Când am deschis însă ușa și l-am văzut pe Tanner dând zăpada proaspăt căzută de pe trotuarul din fața casei mele, mi-a fost spulberată și ultima speranță.

— Ce faci aici? am întrebat eu, cu brațele încrucișate.

Mi-a zâmbit cu capul în jos și a ridicat din umeri.

— Am vrut să trec pe-aici să văd ce faceți tu și cu Emma, a zis el, oprindu-se din dat zăpada și proptindu-și bărbia în coada lopeții. În plus, sunt destul de sigur că ești supărată pe mine.

Am pufnit din nas.

Supărată?

Eram mai mult decât supărată — eram neagră de furie.

— N-aveai niciun drept să-i spui lui Tristan despre accident.

Am dat să-l privesc în ochi. Poate că dacă se uita în ochii mei, înțelegea cât de tare m-a rănit. Poate că dacă se uita în ochii mei, înțelegea că a distrus totul între mine și Tristan. *Nu-ți pare rău deloc?*

Dar nu a îndrăznit. A lăsat ochii în pământ și a început să dea cu piciorul în zăpada din jurul ghetelor.

— Am crezut că-i spuseseși deja.

— Tanner, știai că nu i-am spus. Nu știu ce-i cu tine în ultimul timp. Faci toate chestiile astea pentru că nu vreau să ies cu tine? Pentru că ți-a fost rușine? M-am tot gândit de ce ai face un lucru atât de crud, dar nu am reușit să-mi dau seama. Pur și simplu nu înțeleg de ce mi-ai face una ca asta.

S-a șters la gură cu palma, mormăind ceva.

— Poftim? l-am întrebat eu. Zi mai tare.

N-a făcut-o.

Am coborât treptele de pe verandă și m-am oprit în fața lui.

— Faci parte din viața mea de atâția ani, Tanner. Ai fost la nunta mea. Ești nașul fiicei mele. Tu m-ai ținut în brațe la înmormântarea soțului meu. Așa că, dacă ai vreun motiv pentru care te porți ciudat, dacă ai vreun motiv pentru care te-ai băgat între mine și Tristan, atunci spune-mi. Pentru că, dacă există un motiv adevărat și legitim pentru care tu crezi că eu n-ar trebui să fiu cu el, poate că o trec peste ceea ce simt. Poate că o să trec peste sentimentul ăsta de scârbă pe care-l simt când mă uit la tine.

— N-ai înțelege, a zis el cu privirea în continuare în pământ.

— Încearcă-mă.

— Dar...

— Tanner!

— La dracu', te iubesc, Elizabeth! a strigat el, uitându-se într-un sfârşit în ochii mei.

Cuvintele lui m-au izbit drept în piept. Mi-a stat inima preţ de o secundă şi m-am tras un pas înapoi. El a dat drumul la lopată, apoi a dat din mâini a lehamite:

— Te iubesc. Te iubesc de ani de zile. De când te-am văzut prima oară. Mi-am ascuns sentimentele atâta amar de vreme pentru că şi cel mai bun prieten al meu te iubea. Şi pentru că tu îl iubeai. Am stat deoparte fără să spun un cuvânt pentru că ştiam că, dacă era cineva care să merite dragostea ta, acela era Steven. Dar după ce-a murit...

A venit la mine şi mi-a dat după urechi suviţele rebele de păr, apoi a continuat:

— Nu mi-am propus să te doresc atât de mult de când te-ai întors în oraş. Mi-am îngropat sentimentele undeva adânc. Dar după asta a venit Tristan şi eu am rămas pe dinafară din nou, uitându-mă cum altcineva te face să râzi, cum altcineva te face fericită, cum te iubeşte altcineva. Aşa că, cu fiecare zi care trecea, am devenit tot mai gelos. Cu fiecare zi care trecea voiam să mă doreşti. Voiam să-ţi aud râsetele, îţi voiam zâmbetele, te voiam *pe tine*. Te voiam, Liz. Aşa că am încercat să vă despart. Ştiu că a fost o fază de căcat, şi mai ştiu şi că nu pot acum să-ţi cer să mă ierţi, dar..., a oftat şi şi-a trecut degetele printre ale mele. Te iubesc atât de mult, la naiba, încât nu ştiu dacă inima mea poate să suporte să nu te aibă.

Chiar dacă degetele noastre erau împreunate, în loc de căldura pe care mi-o transmitea mereu Steven, în loc de tandreţea cu care Tristan mă învăluia, n-am simţit decât răceală. Atingerea lui Tanner mă făcea să mă simt mai singură ca niciodată.

— Te-ai băgat între noi intenţionat, am zis eu consternată, trăgându-mi mâna înapoi şi trecându-mi-o prin păr. Te-ai băgat în *viaţa* mea, peste *alegerile* mele, doar pentru că mă *iubeşti*?

—Tristan nu e ce-ţi trebuie ţie.

Am dat din cap:

— Asta nu te priveşte.

— Te-ar fi făcut să suferi. E un monstru, ştiu sigur. Şi uite ce s-a întâmplat la primul semn de furtună, a dispărut. Eu nu te-aş lăsa singură, Liz. Eu aş lupta pentru tine.

— Poate că ar trebui să o faci, totuşi.

A ridicat dintr-o sprânceană:

— Ce să fac? Să lupt pentru tine? Aşa o să fac, îţi promit. Aşa o să fac.

— Nu, am zis eu îndreptându-mă de spate, cu mâinile-n sân. Poate că ar trebui să mă laşi singură.

— Lizzie...

— *Nu,* am zis eu printre dinţi, vocea mea împungându-i urechile. Nu-mi zice aşa. Eşti nebun dacă îţi imaginezi că vreau să am de-a face cu tine. Când iubeşti pe cineva, nu-i faci rău. Când iubeşti cu adevărat pe cineva, îi doreşti fericirea mai mult decât ţi-o doreşti pe a ta. Nu Tristan e monstrul, Tanner. Tu eşti singurul pentru care oamenii ar trebui să-şi facă griji. Eşti bolnav. Delirezi. Acum, lasă-mă singură. Nu mai veni aici. Dacă mă vezi în oraş, uită-te în altă parte. Pentru că nu vreau să am de-a face deloc cu tine.

— Nu crezi ce spui.

Tremura din tot corpul şi era alb ca varul. Am început să urc scările către verandă, ascultându-i în continuare strigătele:

— Nici tu nu crezi ce spui, Liz! Eşti supărată, dar o să ne-mpăcăm noi. O să ne-mpăcăm, nu-i aşa?

Odată intrată în casă, am trântit uşa în urma mea şi m-am lăsat cu spatele pe ea. Inima bătea să-mi sară din piept în timp ce Tanner ţipa mai departe în faţa casei despre cum o să găsim noi o soluţie — despre cum o să facem noi să fie bine.

Dar asta n-avea să se-ntâmple.

Singura soluţie era să nu-i mai văd faţa niciodată.

Capitolul 39
Tristan

Au trecut săptămâni, apoi luni întregi de când lăsasem în urmă Meadows Creek. Îmi petreceam mare parte a timpului în curtea din spate a părinților, cioplind lemne și sculptându-le mai apoi. Făceam chestii cu propriile mele mâini pentru că simțeam că ăsta era ultimul lucru care-mi mai rămăsese.

Când a venit luna mai, încă mă mai gândeam la Elizabeth. Încă îmi mai era dor de Emma. Încă mai învățam să-mi iau rămas-bun de la Jamie. Încă îmi mai doream ca Charlie să se-ntoarcă din morți. Nu-mi închipuisem că e posibil să rămân singur pe lume de două ori într-un timp atât de scurt.

— Tristan, a zis mama, ieșind pe terasa din spatele casei. Vrei să iei cina cu noi?

— Nu, nu mi-e foame.

— Bine, a zis ea, încruntându-se.

Am lăsat toporul din mână și capul în jos:

— De fapt, cred c-o să mănânc și eu.

Entuziasmul ei aproape că mă făcea să zâmbesc. Chiar dacă știam că nu-mi era nici pe departe foame, bucuria pe care i-o aduceam în felul ăsta mă făcea să vreau să mă-ndop cu mâncare. Nu-i fusese nici ei ușor după accident. Nici nu-mi puteam închipui cât de tare se învinuise, de câte ori pe zi o muncise gândul că ea fusese la volan, și eu îi făcusem, la rândul meu, zile fripte.

Așa că puteam și eu să m-așez la masă și să cinez cu ea și cu tata.

— Ce faci cu casa din Meadows Creek, te gândești s-o vinzi? m-a-ntrebat tata.

— Nu știu. Probabil. O să m-apuc de toate săptămâna viitoare, ceva de genul.

— Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui. Nu știu eu multe despre cum se vinde o casă, dar știu să folosesc Google mai bine decât majoritatea celor de vârsta mea, a glumit el.

Am râs.

— O să țin cont de asta.

Când am ridicat privirea, am văzut-o pe mama uitându-se la mine la fel de încruntată cum se uita și când a venit afară. M-am foit în scaun.

— Cina e minunată, am zis, complimentându-i abilitățile culinare.

— Mersi, a zis ea, la fel de abătută.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, scărpinându-mă la ceafă.

— Ești atât de... Ce s-a-ntâmplat cu tine? Pari complet dărâmat.

— Sunt bine.

— Nu ești.

Tata și-a dres glasul și, înainte să intervină, i-a aruncat mamei o privire serioasă:

— Haide, Mary. E timp.

— Știu, știu. Ca mamă însă, e cel mai greu de suportat să știi că copilul tău suferă și tu nu-i poți alina durerea.

M-am întins peste masă și i-am luat mâna.

— Nu sunt bine. Dar ajung eu și-acolo.

— Promiți? a-ntrebat ea.

— Promit.

Nu trecusem pe la cimitir de când mă-ntorsesem în oraș. Petrecusem un pic cam prea multe ore în mașină, făcând tot posibilul să îmi dau seama ce trebuia să fac cu viața mea. Ce trebuia să fac pentru a merge mai departe. Când am parcat în fața cimitirului, am simțit un gol în stomac. A fost nevoie de un efort supraomenesc ca să mă dau jos din mașină și să-ncep să merg.

Nu mai fusesem acolo de la înmormântare. M-am oprit în fața pietrelor funerare ale lui Jamie și Charlie și, punând flori pe mormintele lor, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Salut, dragii mei. Scuze că nu v-am vizitat. Adevărul e că am tot fugit de voi, pentru că nu știam cum să trăiesc fără voi. V-am abandonat și am plecat să vă caut înlocuitori, dar așa ceva nici măcar nu există, pentru că n-am putut să-mi închipui că nu vă mai am. N- am putut să-mi închipui că trăiesc într-o lume în care nici unul dintre voi nu mai există. Nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să trăiesc... așa că spuneți-mi doar atât, ce să fac. *Vă rog.* Sunt al dracului de pierdut. Nu cred că o să pot trăi fără voi.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am lăsat în genunchi și-am căzut la pământ, dându-mi voie în sfârșit să sufăr pentru pierderea lui Jamie și a lui Charlie. Au fost lumea mea. Charlie a fost inima mea, iar Jamie, sufletul meu, iar eu i-am dezamăgit, întorcându-le amândurora spatele și neținând doliu așa cum meritau.

— Vă rog, treziți-mă. Treziți-mă. Treziți-mă și spuneți-mi că sunt mai puternic decât cred că sunt. Treziți-mă și spuneți-mi că sufletul meu nu mai are de suferit.

Am rămas cu ei până când soarele a început să apună. Cu genunchii la piept, am rămas așa, uitându-mă fix la cuvintele de pe mormintele lor. Dorul de oameni, dorul de cei pe care îi cunoșteai mai bine decât pe tine însuți te lăsa gol pe dinăuntru. Am încercat

să umplu acel gol, dar poate că ar fi trebuit să-l las așa, o scobitură în inima mea.

Trăiam cu durerea și amintirile în fiecare zi. În fiecare zi mă gândeam la amândoi; bănuiam că asta era binecuvântarea din spatele unei suferințe.

— Dacă ar fi să-ți spun un secret, Jamie, ți-aș spune că încă o mai iubesc. Ți-aș spune că Elizabeth e ceva bun și corect pe lume. Ți-aș spune că ea e motivul pentru care am început să respir din nou. Deci ce ar trebui să fac? Cum aș putea lăsa-o în urmă știind că nu poate fi a mea? Mi-ar plăcea doar...

Mi-am dres glasul, nesigur de ceea ce îmi doream. Răspunsuri la întrebări nerostite, am presupus.

— Mi-ar plăcea doar să știu că tu ai fi fost de acord cu asta. Mi-ar plăcea să știu că e în regulă să mă îndrăgostesc din nou.

M-am ridicat în picioare și m-am pregătit să plec. Am trimis două sărutări în aer și am atins cu degetele ambele pietre funerare.

Înainte să mă-ntorc și să pornesc spre mașină, o pană mică și albă a coborât plutind din văzduh și s-a oprit pe mâna mea. M-am simțit consolat și am dat din cap:

— O să fiu bine. O să am grijă, am murmurat, știind că era un sărut de la cei dragi.

Știam că într-o bună zi aveam să fiu bine, pentru că, evident, nu eram singur.

* * *

— La ce te uiți? m-a întrebat mama într-o după-amiază.

Tocmai mă așezam la masa din sufragerie pe care tata o făcuse pentru ea cu câțiva ani în urmă, cadou de Crăciun.

Mă uitam la fotografia pe care ne-o făcuse Emma mie și lui Elizabeth, cu câteva luni în urmă. Cea în care eram înconjurați de pene albe. De când am plecat, mă uitam la ea în fiecare zi.

— La nimic.

— Dă să văd și eu, a zis ea, așezându-se lângă mine.

I-am dat fotografia.

— Ea e, am auzit-o suspinând.

— Care ea?

— Kevin! a strigat ea, chemându-l pe tata. Kevin! Vino-ncoa!

— Ce e? a-ntrebat el dând buzna în încăpere.

I-a dat fotografia lui tata, iar el a mijit ochii în timp ce mama a început să explice.

— În ziua accidentului. Ea e fata. Eram în sala de așteptare, distrusă; Jamie și Charlie intraseră în operație. Plângeam și nu mai știam de mine, iar femeia asta a venit la mine și m-a luat în brațe. A rămas cu mine până la sfârșit și a avut grijă de mine. Îmi spunea că o să fie bine.

— Ea e? am întrebat-o, arătând către fotografie. Ești sigură?

A dat din cap că da.

— Nu am nicio îndoială. Ea e. Când Jamie și Charlie au ieșit din operație, nu știam ce să fac, la cine să mă duc prima dată... așa că ea a stat cu Jamie în timp ce eu m-am dus să stau lângă Charlie.

M-a privit confuză, apoi a întrebat:

— De ce ai o poză cu ea?

Am luat-o din fața lui tata și m-am uitat la Elizabeth, care zâmbea, încercând să-mi dau seama ce se petrece.

A stat la capul lui Jamie.

— Nu știu.

Capitolul 40
Elizabeth

Rămas-bun.

— Nu, am șoptit eu, rămasă în salonul de așteptare în timp ce un doctor s-a oprit în fața mea.

— Îmi pare atât de rău. N-a supraviețuit operației. Am făcut tot ce-a fost omenește posibil ca să oprim hemoragia, dar n-am reușit...

Buzele lui se tot mișcau, dar eu nu mai auzeam ce spune. Lumea tocmai îmi fusese confiscată. Picioarele mi-au cedat și am căzut în cel mai apropiat scaun.

— Nu, am murmurat eu încă o dată, acoperindu-mi fața cu palmele.

Cum a putut să se ducă atât de repede? Cum a putut să mă lase singură aici?

Steven, nu...

Înainte să intre în operație, l-am ținut de mână. I-am spus că-l iubesc. L-am sărutat pentru ultima oară.

Cum ai putut să te duci?

Medicul a plecat după ce mi-a spus cât de rău îi părea, dar mie nu mi-a păsat. Kathy și Lincoln au apărut câteva clipe mai târziu, iar inimile lor au fost zdrobite laolaltă cu a mea. Am rămas la spital cât am putut de mult, până când Lincoln a zis că trebuia să plecăm, că trebuia să începem să facem pregătirile.

— Vin eu la voi, am zis. Dumnezeule. Emma e la Faye. Credeți că puteți să treceți voi s-o luați?

— Unde te duci? m-a întrebat Kathy.

— Eu o să mai rămân puțin aici.

S-a încruntat.

— Scumpo...

— Nu, serios, sunt bine. Vin și eu imediat. Puteți doar să... puteți doar să nu-i spuneți încă?

Kathy și Lincoln și-au dat cuvântul.

Am rămas ore bune în acel salon de așteptare, neștiind de ce. Părea că toată lumea din salon făcea același lucru: aștepta un răspuns, aștepta o rugăciune, aștepta un licăr de speranță.

În colț era o femeie mai în vârstă care se îneca de atâta plâns, complet singură, și m-am simțit atrasă de ea. Avea vânătăi pe corp, era zgâriată, de parcă tocmai ar fi trecut printr-o întâmplare nefericită. Și totuși, durerea care se citea în ochii ei albaștri mă impresiona cel mai tare. N-ar fi trebuit să intru în lumea așteptării ei, dar am făcut-o. Am luat-o în brațe, iar ea nu m-a împins la o parte. Am luat-o în brațe și ne-am făcut amândouă una cu durerile noastre.

După ceva timp, a venit o asistentă și a anunțat-o pe femeie că nepotul ei și nora ei au ieșit amândoi din operație, dar că starea lor e critică.

— Puteți să-i vedeți. Puteți să stați în saloanele lor, dar n-o să vă audă. Vă zic ca să știți. Dar puteți să-i țineți de mână.

— Cum să fac...

Vocea îi tremura. Plângea.

— Cum să fac să aleg la cine mă duc prima dată? Cum să fac... ?

— O să stau eu cu celălalt în locul dumneavoastră, m-am oferit eu. O să-i țin eu de mână.

Mi-a zis să merg la nora ei. Când am intrat în salon, m-a trecut un fior. Săraca femeie era albă ca varul. Parcă era o fantomă. Am tras un scaun lângă patul ei și i-am luat mâna în mâna mea.

— Bună, i-am șoptit. E cam ciudat și nici măcar nu știu ce să spun. Dar, da, eu sunt Elizabeth. Am cunoscut-o pe soacra ta, care își face foarte multe griji pentru tine. Așa că va trebui să lupți. A zis că soțul tău se întoarce dintr-o călătorie, e îngrijorat de moarte. Așa că îți cer să lupți în continuare. Știu că trebuie să fie greu, dar tu luptă.

Am început să plâng uitându-mă la străina al cărei chip îmi părea atât de cunoscut. M-am gândit cât de distrusă aș fi fost dacă n-aș fi apucat măcar să-l țin pe Steven de mână înainte să moară.

— Soțul tău are nevoie să fii puternică.

M-am aplecat deasupra urechii ei și i-am șoptit așa, sperând că cuvintele mele o să găsească cumva drumul spre sufletul ei:

— Trebuie să fim sigure că soțul tău e bine. Trebuie să fim sigure că apucă să te țină de mână. Trebuie să fim sigure că poate să-ți spună că te iubește. Nu poți să te dai încă bătută. Continuă. Luptă.

Am simțit cum mă strânge de degete. M-am uitat numaidecât într-acolo.

— Doamnă? am auzit o voce.

M-am întors spre ușă, unde am văzut o asistentă uitându-se la mine.

— Sunteți ruda pacientului?

— Nu. Eu doar...

— O să vă rog să plecați.

Am dat din cap.

Apoi i-am dat drumul la mână.

* * *

— Îmi tot lasă bilețele, am oftat eu, cocoțată pe balansoar cu Faye.

Emma se dădea pe tobogan.

— Din când în când, găsesc lipit pe geam câte un bilețel și chiar nu știu ce să zic despre mesaje. Zice că încă mă iubește și încă mă vrea, după care... nimic. Nu știu ce să mai cred.

— Se joacă cu mintea ta și asta nu e mișto deloc. Pur și simplu nu-nțeleg de ce ți-ar face căcaturile astea. Crezi că pur și simplu e țăran? Și-ți face faze pentru că nu i-ai spus despre accident?

— Nu, am dat eu din cap. N-ar face așa ceva.

— Au trecut luni de zile, Liz. Și nu te-a sunat nici măcar o dată. În afară de niște bilețele în dorul lelii, nici măcar nu te-a căutat. Nu e normal.

— Între mine și Tristan nimic nu a fost normal.

S-a lăsat în balansoar și m-a ridicat, apoi, privindu-mă în ochi, a continuat:

— Poate că ar fi timpul să găsești un alt fel de normalitate. Meriți o viață normală.

N-am zis nimic, dar m-am gândit că poate avea dreptate.

Nu voiam decât ca bilețelele să nu-mi mai dea de-nțeles că s-ar putea întoarce la mine într-o bună zi, atâta tot.

* * *

Am nevoie de timp ca să pun lucrurile în ordine. Mă-ntorc curând. Te iubesc. — TC

* * *

Așteaptă-mă. — TC

* * *

Toată lumea s-a înșelat în privința noastră. Tu doar așteaptă-mă, te rog. — TC

* * *

— Ai ceva mov pe buze, Sam, am zis eu intrând în cafenea, unde trebuia să-mi încep tura.

A dus repede mâinile la gură și l-am văzut cum se-nroșește. De câteva săptămâni, Matty îl trimitea pe Sam în bucătărie la orele prânzului ca să învețe să gătească preparatele din meniul cafenelei. Părea atât de fericit că făcea în sfârșit ce-i plăcea și chiar s-a dovedit a fi incredibil de talentat ca bucătar.

— Mersi, a zis el, luând un braț întreg de farfurii ca să le ducă în spălător.

Când a deschis ușa să intre, Faye a dat să iasă, și au dansat un tango ciudat, cine-se-dă-din-calea-cui.

Când m-a văzut Faye, m-a întâmpinat cu urările ei gălăgioase de bun-venit. Am zâmbit cu subînțeles:

— Ce ruj mov și frumos ți-ai tras, prietena mea.

A zâmbit.

— Mersi! Ieri mi l-am cumpărat.

— Aș putea să jur că l-am mai văzut undeva.

— N-are cum, a dat ea din cap. Ți-am zis că aseară mi l-am luat.

— Nu, adică, voiam să zic că l-am mai văzut acum cinci secunde pe buzele lui Sam.

S-a făcut roșie toată și a început să-și frământe degetele, apoi a venit la mine în fugă:

— O, Doamne! Căcat! Sam Ciudatul se dă cu același ruj ca și mine? Trebuie să-mi găsesc neapărat altă culoare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mănânci căcat. Deci, spune-mi.

— Ce să-ți spun?

— Ce poreclă i-ai dat? Știi-tu-la-ce.

Și-a dat ochii peste cap.

— Doamne, Liz. Avem aproape treizeci de ani. Crezi că am putea să nu ne purtăm ca un copil de cinci ani măcar pentru o zi?

Aerul serios pe care l-a arborat îndreptându-se către tejghea ca să ia un foietaj cu brânză pentru un client m-a făcut să mă-ntreb dacă într-adevăr se maturiza și ea. Asta până când a strigat la mine din celălalt capăt al încăperii:

— Sam Supradotatul!

Am izbucnit în râs.

— Măi să fie, și tu care mă abureai de atâtea luni că Sam e un ciudat.

— A, păi e. E complet ciudat. Gen, azi-noapte a făcut chestia asta total ciudată, a început ea să-mi explice, trăgându-și un scaun și așezându-se la una din mesele libere.

Chiar nu-nțelegeam cum de reușea să-și păstreze slujba în felul ăsta.

— Ce-a făcut? am întrebat-o eu, așezându-mă la rândul meu.

Dacă nu poți să-i învingi, alătură-te lor.

— Păi, ca preludiu, mă întreabă întotdeauna cum mă simt, ceea ce e pur și simplu ciudat. E ca și cum ar vrea să afle lucruri despre mine.

— Fraaate... Da, asta e clar fază de ciudați, am ironizat-o eu.

— Exact! Stai să vezi! Aseară a venit el pe la mine și l-am întrebat în care cameră vrea să ne pocnim. Și el a zis: „Nu, vreau să te duc undeva drăguț". Gen, poftim? Și după ce am mâncat și-am băut, m-a condus până la mine pe verandă, unde m-a pupat pe obraz și mi-a zis că i-ar plăcea să mai ieșim în oraș și altă dată! Aseară nici măcar n-a încercat să intre în contact cu vaginul meu.

— CE CIUDAT!

— ȘTIU! a zis ea, apoi a tăcut și a aruncat o privire înspre bucătărie, unde Sam își începea numărul cu o tigaie.

Înainte să se-ntoarcă spre mine, pe buze i-a strălucit un zâmbet minuscul.

— Nu e atât de ciudat, mă gândesc.

— Nu, nici eu nu cred că e. Mă bucur atât de mult că a ajuns să lucreze la bucătărie. Țin minte că mi-a spus cât de tare i-ar plăcea să facă asta.

— Da, plus că tot ce face îi iese super tare.

— Sunt surprinsă că Matty l-a lăsat să gătească.

A ridicat din umeri.

— A cam fost nevoit. L-am șantajat că, dacă nu-i dă o șansă lui Sam, o să trimit videoclipul cu el dansând gol pe Spice Girls tuturor celor care lucrează aici.

— Ești o persoană îngrozitoare, Faye, am zis eu ridicându-mă din scaun și întorcându-mă la lucru. Dar ești o prietenă de-a dreptul minunată.

— E Scorpionul din mine. Te iubesc până când mă calci pe bătătură. După care mă transform în propria ta Satană.

Am râs.

— A, căcat! a strigat Faye, sărind ca arsă din scaun.

M-a luat de umeri și m-a întors cu spatele la vitrină.

— Bine. Nu intra în panică.

— De ce-aș intra?

— Ei bine, ții minte când a murit soțul tău și ai dispărut un an și dup-aia te-ai întors, dar erai super deprimată și ai început să ți-o tragi cu un căcănar care s-a dovedit a nu fi chiar un căcănar, ci un tip distrus pentru că soția și băiatul lui muriseră? Și dup-aia voi doi ați început să aveți un fel de sexlație ciudată în care vă prefăceați că sunteți altcineva decât erați, „Dar vreau ca tu să fii tu și eu să fiu eu," și dup-aia v-ați îndrăgostit? Și dup-aia ai aflat că soțul tău a fost implicat în accidentul în care au murit soția și băiatul lui, și dup-aia totul a luat-o razna și tipul a plecat din oraș, dar din cine știe ce motiv s-a gândit că era în regulă să-ți tot lase bilețele care te amețeau și mai tare și te făceau să suferi și să fii gen, „O, Doamne, parc-aș fi pe stop patru săptămâni pe lună și nici înghețată nu mai pot să mănânc pentru că lacrimile mele fierbinți cad de fiecare dată în cutie și o topesc," îți amintești toate astea?

Am clipit încontinuu.

— Da, cred că știu la ce te referi. Mulțumesc pentru rezumat.

— Cu plăcere. Ei bine, nu intra în panică — uite care-i treaba. Tipul ăla de care te-ai îndrăgostit a intrat în prăvălia voodoo de peste drum.

M-am întors pe călcâie și l-am văzut pe Tristan în magazin cu domnul Henson. Inima mi-a urcat în gât cu viteza unei rachete și-am început să tremur din tot corpul.

Tristan.

— Intri în panică, a zis ea.

— Nu, am dat eu din cap.

— Ba intri în panică, a repetat ea.

— Da, am dat din cap aprobator de data asta, apoi, cu vocea tremurândă, am întrebat: Ce caută aici?

— Cred că ar trebui să te duci și să afli, a zis Faye. Meriți un răspuns pentru toate bilețelele alea nenorocite.

Avea dreptate. Trebuia să știu. Trebuia să-i dau de cap. Trebuia să merg mai departe renunțând la orice speranță că avea să se întoarcă după mine la un moment dat — pentru că încă îl așteptam, în mod clar.

— Matty, Liz își ia o pauză pentru masa de prânz, a strigat Faye.

— Dar abia a ajuns! Și suntem încă la micul dejun! a răspuns el.

— Bine. Își ia o pauză pentru micul dejun.

— Nici vorbă. O să lucreze o tură întreagă.

Faye a început să îngâne „Spice Up Your Life", cântecul celor de la Spice Girls, iar Matty s-a făcut roșu la față.

— Stai cât vrei, Liz, a adăugat el.

Capitolul 41
Tristan

M-am înființat în fața magazinului domnului Henson și am dat buzna înăuntru. Mă sunase cu o zi în urmă și păruse foarte mâhnit, spunându-mi că închidea din cauza problemelor cu căcănarul orașului. Știam că Tanner era responsabil pentru asta, și mai știam că domnul Henson era probabil dărâmat. Trebuia să vin să văd cu ce-i puteam fi de folos — în fond, el fusese prima persoană care-mi fusese alături când venisem aici complet pierdut.

Când am intrat în Lucruri Folositoare, am mijit ochii văzându-l pe domnul Henson împachetând obiectele. Toată magia locului dispăruse. Toate rafturile erau goale. Toate lucrurile alea misterioase fuseseră împachetate.

— Ce naiba se petrece? am întrebat eu, îndreptându-mă spre domnul Henson.

— Tanner primește în sfârșit ceea ce vrea. Închid prăvălia.

— Poftim? Am crezut că m-ai sunat să vin aici ca să rezolvăm situația, am zis eu trecându-mi degetele prin păr. Nu poți să închizi prăvălia. În sala de consiliu a tranșat asta? Nu poate să facă una ca asta!

— Nu contează, Tristan. L-am vândut deja.

— Cui? Ți-l iau înapoi. Oricât ar costa. Cui i l-ai vândut?

— Căcănarului.

— Tanner nu poate pune laba pe magazinul ăsta. Nu-l poți lăsa să câștige.

— Nu vorbeam despre Tanner.

— Atunci despre cine vorbești?

S-a întors spre mine și m-a apucat de mână, punându-mi un set de chei în palmă:

— Ție.

— Ce?

— E al tău, până la ultimul centimetru, a zis cântat domnul Henson.

— Ce tot spui acolo?

— Ei bine, a zis el, așezându-se pe o stivă de cutii. Eu mi-am trăit visul. Am văzut magia pe care o poate genera locul ăsta. Acum e timpul să îl dau mai departe cuiva care are nevoie de puțină magie în viața lui. Cuiva care are nevoie să viseze puțin.

— Nu-ți iau magazinul.

— A, dar vezi tu, aici e toată frumusețea — că-l iei, l-ai luat deja. Am făcut toată hârțogăria. Tot ce trebuie să faci e să semnezi pe ici, pe colo.

— Și ce vrei să fac eu cu el? l-am întrebat.

— Tu ai un vis, Tristan. Mobila pe care tu și tatăl tău o lucrați ar atrage mult mai mulți oameni aici decât au făcut-o vreodată vechile mele cristale. Nu lăsa pe nimeni niciodată să-ți spulbere visele, băiete.

S-a ridicat de pe cutii, s-a dus la tejghea, de unde și-a luat pălăria. Punându-și-o pe cap, a luat-o spre ieșire.

— Cum rămâne cu tine? Tu ce ai de gând să faci? am întrebat eu, urmărindu-l cum deschide ușa ce dădea în stradă, sunând clopoțelul.

— Ei bine, eu o să-mi găsesc un nou vis, pentru că nu ești niciodată prea bătrân ca să ai un mic vis, să descoperi un pic de magie. Am

auzit nişte zvonuri cum că oraşul ar avea nevoie de ceva reparaţii, iar eu am câţiva dolari care stau degeaba. Vorbim noi mai multe altădată. Acum, te las, a zis el ieşind şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am luat după el, am deschis uşa şi m-am uitat în direcţia în care dispăruse.

Am început să mă-ntreb dacă nu cumva aveam vreo halucinaţie ciudată, dar când m-am uitat la cheile pe care le ţineam în palmă, am ştiut că era adevărat.

— Ce cauţi aici?

M-am întors pe călcâie şi am văzut-o pe Elizabeth în spatele meu, cu braţele încrucişate.

— Lizzie, am bălmăjit eu, şocat s-o văd atât de aproape de mine. Bună.

— Bună? s-a răţoit ea la mine, dând năvală în magazin.

Am intrat şi eu după ea.

— Bună?! a ţipat ea. Dispari cu lunile, nu-mi dai nici măcar şansa să-ţi explic ce s-a-ntâmplat, şi dup-aia, din senin, apari în oraş şi tot ce ai de zis e „bună"? Eşti... eşti... ca PULA!

— Lizzie, am zis eu.

Am privit-o cu ochii mijiţi şi m-am tras mai aproape, dar ea s-a tras înapoi.

— Nu. Nu te apropia de mine.

— De ce nu?

— Pentru că atunci când eşti lângă mine nu mai pot gândi limpede, iar acum trebuie să gândesc limpede ca să pot spune ce trebuie să spun, a zis ea.

Apoi s-a oprit din vorbit şi s-a uitat roată-mprejur prin magazin.

— O, Doamne! Unde a dispărut totul? Ce-i cu cutiile astea?

Mi-am muşcat degetul mare şi i-am studiat trăsăturile. Îi crescuse părul şi i se şi decolorase puţin de la soare. Nu era machiată, dar ochii ei încă aveau puterea să mă vrăjească şi să mă facă să mă îndrăgostesc de ea.

— Ai stat cu ea.

— Ce? a-ntrebat ea sprijinindu-se cu spatele de tejghea.

M-am apropiat de ea și, punându-mi mâinile pe tejghea, am prins-o între ele.

— Ai stat cu Jamie.

A început să respire tot mai repede. Se uita la buzele mele, iar eu mă uitam la buzele ei.

— Tristan, nu știu despre ce vorbești.

— În ziua accidentului, mama era singură în salonul de așteptare pentru că tata și cu mine ne întorceam de la Detroit. Tu ai văzut-o și ai stat cu ea.

— Ea era mama ta? m-a întrebat ea, făcând ochii mari.

Am dat din cap că da.

— Și mi-a zis că, atunci când Jamie și Charlie au ieșit din operație, tu ai stat cu Jamie. Ai ținut-o de mână.

Buzele mele planau atât de aproape de buzele ei încât simțeam aerul pe care îl expira.

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus în camera lui Jamie?

Vocea îi tremura. A clipit de câteva ori înainte să lase puțin capul pe spate și să se uite în ochii mei:

— M-am așezat lângă patul ei, am ținut-o de mână și i-am spus că nu era singură.

Mă scărpinam pe frunte, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— N-a suferit, Tristan. Când a murit, medicii au zis că n-a suferit.

— Mulțumesc, am zis eu.

Trebuia să știu asta.

Cu mâna stângă am apucat-o pe după talie și am tras-o mai aproape.

— Tristan, nu.

— Spune-mi să nu te sărut, am implorat-o eu. Spune-mi să n-o fac.

N-a scos niciun cuvânt, dar trupul ei tremura lipit de al meu. Buzele mele s-au contopit cu ale ei și am sărutat-o adânc și apăsat, cerându-i iertare pentru tot ce făcusem, pentru fiecare greșeală pe

care o comisesem. După ce gurile noastre s-au despărţit, a continuat să tremure în braţele mele.

— Te iubesc, i-am zis.

— Ba nu. Nu mă iubeşti.

— Ba da.

— M-ai părăsit! a ţipat ea, smucindu-se din îmbrăţişarea mea.

A traversat încăperea, şi-a dus mâinile la gură şi a-ncercat să rămână puternică:

— M-ai părăsit fără să-mi dai şansa să-ţi explic.

— N-am ştiut cum să gestionez tot ce se petrecea. Iisuse, Lizzie! Totul s-a petrecut atât de repede în ultimele luni.

— Nu crezi că ştiu şi eu asta? Trăiam acelaşi coşmar ca şi tine, dar voiam să-ţi explic ce s-a petrecut. Voiam să găsesc o soluţie care să funcţioneze.

— Eu încă mai vreau să găsim o soluţie.

A zâmbit sarcastică.

— De aia ai început să-mi laşi bileţele? Aşa voiai tu să găseşti o soluţie? Pentru că n-ai făcut decât să mă bagi şi mai tare în ceaţă. M-ai făcut şi mai tare să sufăr.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre bileţelele pe care mi le-ai lăsat o dată pe săptămână pe fereastra dormitorului, timp de cinci luni, semnate cu iniţialele tale. Aceleaşi bileţele pe care obişnuiam să ni le scriem unul altuia.

Am mijit ochii.

— Lizzie, eu nu ţi-am lăsat niciun bileţel.

— Încetează cu aburelile.

— Nu, serios. Azi e prima oară când m-am întors în oraş.

M-a privit de parcă nu m-ar mai fi recunoscut.

— Încetează! Pur şi simplu nu vreau să mă mai abureşti, Tristan. Nu vreau să-ţi mai ascult aburelile. Poate că, dacă te-ai fi întors acum două luni, te-aş fi iertat. Sau acum o lună. Dar nu azi. Încetează cu bileţelele şi încetează să te mai joci cu inima mea sau cu inima fiicei mele.

S-a întors pe călcâie și a ieșit din prăvălie, lăsându-mă cu totul în ceață. Când am ieșit după ea, trecuse deja strada și intra în cafenea.

Întorcându-mă în Lucruri Folositoare, am simțit un gol în stomac. Când a sunat clopoțelul de la ușă, trupul meu s-a arcuit într-acolo instantaneu, în speranța să o vadă pe Elizabeth. În schimb, m-am întors și l-am văzut pe Tanner în ușă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat el panicat.

— Nu acum, Tanner. Chiar n-am chef.

— Nu, nu, nu. N-ai ce căuta aici. N-ai ce căuta înapoi.

A început să se plimbe înainte și înapoi, scărpinându-se după ceafă.

— O să strici totul. Începea să se-ntoarcă cu fața spre mine. Începea să revină la gânduri mai bune în ceea ce mă privește.

— Poftim?

Expresia feței lui m-a făcut să simt că mi se-ntoarce stomacul pe dos.

— Ce-ai făcut?

A pufnit.

— Chiar e cumva ridicol. Adică, dispari, o lași singură cu lunile și, în secunda în care te întorci, îți cade din nou la picioare. Futu-i, te sărută de parcă ai fi Făt-Frumos! Ei bine, ce mama dracului, felicitări!

S-a strâmbat și a dat să plece, dar, în drum spre ușă, a adăugat ca pentru sine:

— Nu trebuia să fie așa.

Am ieșit după el și-am trecut strada spre atelierul lui auto.

— I-ai lăsat cumva bilețele lui Elizabeth?

— Poftim? Mă scuzi, numai tu aveai voie să faci asta?

— Le-ai semnat cu inițialele mele.

— Fii serios, Sherlock, doar nu-ți imaginezi că ești singurul ale cărui inițiale sunt T și C, a zis el îndreptându-se spre una dintre mașini, deschizând capota și apucându-se să meșterească la ea.

— Dar ai știut că ea o să creadă că sunt de la mine. De unde știai că ne lăsam unul altuia bilețele?

— Relaxează-te, nu e ca și când am instalat camere ca să vă spionez, a zis el, ridicând apoi capul de sub capotă și rânjind provocator.

Am sărit la el, l-am apucat de cămașă și l-am trântit de mașină:

— Auzi, tu ești psihopat sau ce mama dracului ai?!

— Eu ce am?! a strigat el. *Eu* ce am?! Eu am câștigat când am dat cu banul! a zis printre dinți. Și el mi-a luat-o! Eu am zis cap, el a zis pajură, și a ieșit cap! Dar el a crezut că pur și simplu poate să mi-o sufle și s-o facă să-l iubească. Ne-a dat viețile peste cap. Ea era a mea. Și el m-a luat de prost ani și ani la rând. Cerându-mi să fiu cavalerul lui de onoare. Rugându-mă să fiu nașul copilului lor. Ani și ani în care m-au făcut pe față. Elizabeth ar fi trebuit să fie a mea. Așa că l-am rezolvat.

— Poftim? am întrebat eu, dându-i drumul la cămașă.

Zâmbea în continuare și se uita la mine cu o privire de om nebun.

— Ce ai rezolvat?

— A zis că-i face fițe mașina. M-a rugat să mă uit un pic sub capotă pentru că plănuia să plece cu Emma într-o excursie a doua zi. Am știut că era un semn — a venit cu mașina la mine în ziua aia pentru că voia să o fac.

— Să faci ce?

— Să-i tai cablul de frână. Mi-o înapoia pe Elizabeth. Pentru că eu câștigasem când am dat cu banul. Și totul a mers ca la carte, doar că atunci când a ieșit cu mașina pe autostradă era singur. Emma rămăsese acasă, era bolnavă.

Nu reușeam să-nțeleg ce zicea. Nu-mi venea să cred ce spunea.

— Ai încercat să-i omori? Tu i-ai aranjat frânele?

— EU AM CÂȘTIGAT CÂND AM DAT CU BANUL! a urlat el, ca și când asta ar fi fost o explicație valabilă.

— Ești nebun.

A pufnit din nou.

— Eu sunt nebun? Tu ești îndrăgostit de o femeie al cărei soț ți-a omorât soția și băiatul!

— Nu el i-a omorât. Tu i-ai omorât. Tu mi-ai omorât soția și băiatul!

— Nu. Steven era la volan. El conducea. Eu n-am umblat decât sub capotă.

L-am izbit de mașină de nenumărate ori.

— Ăsta nu e un joc, Tanner. La mijloc sunt viețile oamenilor și tu te joci cu ele!

— Viața e un joc, Tristan. Și te sfătuiesc să te retragi. Pentru că am câștigat-o. A venit timpul să-mi ridic premiul, și ultimul lucru de care am nevoie e să-mi stea cineva în cale.

— Ești bolnav, am zis eu, dându-i drumul și îndepărtându-mă. Și dacă te apropii de Elizabeth te omor cu mâna mea.

Tanner a râs din nou.

— Fii serios, amice. Mă omori cu mâna ta? Când vine vorba de omorât, sunt destul de sigur că ai de recuperat trei puncte. Patru, dacă-l punem și pe cel de diseară.

— Ce?

— Hai, doar nu crezi c-o pot avea pe Elizabeth dacă vine la pachet cu o fetiță care să-i amintească mereu de soțul ei mort, nu-i așa?

— Dacă te atingi de Emma, l-am avertizat eu, pe punctul de a-l pocni drept în față.

— Ce? Ce-o să faci? O să mă omori?

Nici măcar nu țin minte când l-am pocnit.

Dar țin minte că a căzut la podea.

* * *

— Lizzie! am strigat eu, intrând în cafenea. Trebuie să vorbim.

Abia dacă s-a uitat la mine, tratându-mă cu răceală.

— Tristan, lucrez. Și sunt destul de sigură că am vorbit suficient.

Am prins-o de antebraț și am tras-o ușor spre mine:

— Lizzie, vorbesc serios.

— Dă-i drumul, a zis Faye, venind hotărâtă spre noi. În clipa asta!

— Faye, nu înțelegi. Lizzie, a fost Tanner. A fost mâna lui Tanner peste tot. El a stat în spatele bilețelelor, a accidentului, din vina lui s-au întâmplat toate.

— Ce tot spui acolo? a-ntrebat Elizabeth confuză.

— Îți explic mai târziu. Acum trebuie să-mi spui unde e Emma. E în pericol, Lizzie.

— Ce?

Faye a suspinat.

— Ce i-ai făcut lui Tanner? a-ntrebat ea, uitându-se de partea cealaltă a străzii.

Cu el vorbeau doi ofițeri de poliție, iar Tanner arăta cu degetul înspre mine. *Futu-i!*

— E nebun. A zis că o să-i facă rău Emmei.

Elizabeth tremura, copleșită de spaimă.

— De ce ar zice așa ceva? Știu că Tanner are gărgăunii lui, dar niciodată nu ar...

Au întrerupt-o polițiștii, care au intrat în cafenea:

— Tristan Cole, ești arestat pentru violență asupra lui Tanner Chase.

— Poftim? a suspinat Elizabeth adânc. Ce se petrece? a adăugat ea confuză, trecându-și mâinile prin păr.

Polițiștii au continuat, punându-mi cătușele:

— Se pare că tipul ăsta a fost surprins de camerele de supraveghere din atelierul auto al lui Tanner Chase în timp ce îl ataca.

Apoi, către mine:

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice veți spune poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră într-o curte de judecată. Aveți dreptul să vorbiți cu un avocat. Dacă nu vă permiteți un avocat, vă va fi pus unul la dispoziție pe cheltuiala guvernului.

M-au tras afară după ei, iar Elizabeth a venit în fugă după noi.

— Așteptați, e o neînțelegere. Tristan, spune-le. Spune-le că fac o greșeală, m-a implorat ea.

— Lizzie. Tu vezi de Emma. Bine? Asigură-te că e OK, atâta tot.

Speram din tot sufletul că mă va crede. Speram din tot sufletul c-o s-o găsească pe Emma teafără.

* * *

— Trei ore las și eu prăvălia pe mâna ta și te găsesc după gratii, a glumit domnul Henson.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu, confuz.

A ridicat dintr-o sprânceană în timp ce un polițist mi-a descuiat ușa:

— Cred că îți plătesc cauțiunea.

— De unde-ai știut că sunt aici?

— A! Am dat în cărți, a râs el când a văzut că mijesc ochii. Tristan, suntem în cel mai bârfitor oraș din câte există. Am auzit oamenii vorbind despre asta. Unde mai pui că, a zis el în timp ce am cotit împreună pe coridor, mi-a șoptit păsărica asta.

Elizabeth s-a ridicat de pe unul din scaunele din față și a venit în fugă la mine.

— Tristan, ce se petrece?

— Emma e în siguranță?

A dat din cap că da:

— E cu bunicii ei.

— Le-ai spus ce se petrece?

— Nu încă, i-am rugat doar să stea cu ochii pe ea. Sinceră să fiu, nici eu nu știu încă ce se petrece, Tristan.

— Tanner a făcut asta, Lizzie. E numai vina lui. El ți-a lăsat bilețelele în ultimele cinci luni, nu eu. El e cel care a provocat accidentul cu mașina lui Steven. Mi-a spus că el a făcut-o, Lizzie. Trebuie să mă crezi. Lui i se pare că toate astea sunt un fel de joc bolnav și sunt sigur că n-o să se oprească până când n-o să pună mâna pe premiu.

— Care e premiul?

— Tu eşti.

A înghiţit în sec.

— Ce ne facem? Cum dovedim că el a fost în spatele faptelor?

— Nu ştiu. Nu ştiu care e următorul pas, dar trebuie să vorbim cu Sam şi să trimitem câţiva poliţişti la tine acasă.

— Ce? De ce?

— Tanner a zis ceva de nişte camere. Cred că a plantat câteva pe la tine prin casă.

Au început să-i tremure mâinile.

— E-n regulă, am luat-o eu în braţe. O scoatem noi la capăt. O să fie bine.

Capitolul 42
Elizabeth

Alături de Sam și de tatăl său a venit o echipă de polițiști și împreună au căutat prin toată casa după camere.

Au găsit opt bucăți, plus încă una, care fusese plantată la mine în Jeep.

O să mi se facă rău.

Erau aceleași camere minuscule despre care Sam îmi spusese când venise să-mi schimbe încuietorile în casă.

— Nu-mi vine să cred. La dracu', Elizabeth, îmi pare atât de rău, a zis Sam, scărpinându-se în cap. Tanner a fost singurul om din oraș care a cumpărat de la noi modelul ăsta nou de camere video.

— Câte i-ați vândut?

Sam a înghițit în sec.

— Opt.

— Cum a făcut asta? Cum a putut să strecoare camerele înăuntru? Ne-a supravegheat în tot timpul ăsta? am întrebat polițiștii, care strângeau camerele.

— E greu de spus de când face asta, dar o să aflăm. O să îi luăm amprentele şi o să vedem ce descoperim. O să-i dăm de capăt, doamnă.

După ce-a plecat toată lumea, Tristan m-a luat în braţe.

— Ar trebui să ne ducem după Emma. Ar trebui să fii alături de ea.

Am dat din cap.

— Da, aşa ar trebui.

Tristan m-a apucat de bărbie şi mi-a ridicat capul, astfel încât să-l privesc în ochi.

— O scoatem noi la capăt, Lizzie. Îţi promit.

Până la Kathy şi Lincoln, n-am făcut altceva decât să mă rog s-o scoatem într-adevăr la capăt.

* * *

— Liz, ce cauţi aici? m-a-ntrebat Lincoln, deschizând uşa.

Tristan m-a aşteptat în maşină.

— Ştiu că Emma trebuia să rămână peste noapte, dar chiar m-aş simţi mult mai bine dacă ar dormi cu mine acasă în seara asta.

Lincoln a ridicat dintr-o sprânceană în timp ce Kathy s-a apropiat şi m-a salutat.

— Liz, ce se petrece?

— Am venit s-o iau pe Emma, atâta tot, am zâmbit eu. O să vă explic totul mai încolo, promit.

— Dar tocmai a luat-o Tanner. A zis că ai o problemă cu maşina şi că l-ai rugat pe el să vină şi s-o ducă acasă.

O, Doamne!

M-am întors către Tristan. Îngrijorarea din ochii mei trebuie să fi fost limpede ca lumina zilei pentru că a dus mâna la gură când m-a văzut că vin în fugă spre maşină.

— A luat-o Tanner.

— Sună la 911, a strigat el.

Am sărit în maşină şi am demarat în trombă. Poliţiştii erau şi ei pe drum, aveau să ne aştepte în faţa casei.

Nu mai puteam să-mi controlez corpul. Mintea mi-o luase și ea razna și abia dacă mai puteam vedea de lacrimi. Simțeam că sunt tot mai amețită cu fiecare secundă care trecea. O să leșin. O să-mi pierd cunoștința. O să...

— Lizzie, a zis Tristan ferm, luându-mă de mână. Lizzie! Uită-te la mine. Acum! a ordonat el.

Am continuat să bocesc, incapabilă să mă opresc, și m-am întors spre el.

— Trebuie să respiri de dragul meu. Bine? Trebuie să respiri.

Am tras adânc aer în piept.

Dar nu eram sigură că l-am și scos afară.

***

— Vă puteți gândi la vreun loc în care ar fi putut-o duce? m-a întrebat un ofițer de poliție.

— Nu. Nu.

Partenerul lui stătea lângă el și lua notițe. Întregul proces se desfășura lent și nu reușeam să înțeleg de ce stăteau acolo și pierdeau vremea când ar fi putut foarte bine s-o caute.

— Îmi pare rău, când o să începeți s-o căutați?

Tristan sunase deja pe toată lumea. Se asigurase că sunt toți la curent cu tot ce se-ntâmplase, așa că n-a mai durat mult până când Faye, Sam, Kathy și Lincoln erau cu toții în camera de zi; mama și Mike erau la rândul lor pe drum.

— Doamnă, știu că sunteți îngrijorată, dar trebuie să trecem printr-un întreg proces atunci când e anunțată dispariția unui copil. O să avem nevoie de cele mai recente fotografii pe care le aveți cu ea și de mai multe informații în ceea ce o privește — culoarea părului, culoarea ochilor. Ar fi putut avea motive pentru care să fi fugit de acasă?

— Tu-ți bați joc de mine? am pufnit eu.

Nu-mi venea să cred că vorbele alea chiar îi ieșiseră pe gură.

— Tocmai am găsit camere video ascunse la mine în casă și tu ai tupeul să mă întrebi dacă fiica mea ar fi putut avea motive să fugă?

A fost răpită? Tanner Chase mi-a luat copilaşul, aşa că mai bine v-aţi face dracului treaba şi aţi găsi-o! am ţipat la ei.

Nu voiam să arunc totul în cârca ofiţerilor, dar nu aveam pe cine altcineva să dau vina.

Mă simţeam atât de neajutorată. *Am făcut asta cu mâna mea. E vina mea. Copilaşul meu ar putea fi rănit, sau mai rău...*

— Lizzie, e-n regulă. O s-o găsim, mi-a șoptit Tristan la ureche. E-n regulă.

Dar n-am găsit-o în noaptea aia. Căutarea a continuat și, chiar dacă am luat la mână cu toţii fiecare centimentru de oraş, fiecare centimetru de pădure, tot n-am găsit nimic. Absolut nimic. Au venit și mama și Mike, dar nici ei nu s-au priceput să zică mai mult decât atât:

— O s-o găsească.

Îmi doream ca vorbele lor să mă aline mai mult, dar n-o făceau. Toată lumea părea la fel de îngrozită ca şi mine.

Le-am spus tuturor să meargă acasă, dar m-au refuzat toţi şi au adormit în camera de zi. Când, într-un final, am ajuns şi eu în dormitor, Tristan a fost acolo și m-a cuprins.

— Îmi pare atât de rău, Lizzie.

— E doar un copil... De ce i-ar face rău? Ea e lumea mea.

M-a ţinut aşa încă câteva minute, până când am auzit o bătaie în geam. Când ne-am întors, am văzut un bileţel.

Atât de multe cărţi în atelierul ăsta! Mă-ntreb, oare ce-ar vrea Emma să citească? — TC

— O, Doamne, am bâiguit eu.

— Trebuie să sunăm la poliție, a zis Tristan, întinzându-se după telefon.

M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Bubba pe jos.

— Nu, Tristan. Nu putem.

Am deschis fereastra și am ieșit afară.

— Doar noi, a zis.

Tristan a venit duă mine și a ridicat animăluțul de pluș, pe care era lipit un alt bilet:

Bibliotecile și atelierele sunt un amestec ciudat. După mine, atelierele sunt mai potrivite pentru mașini. — TC

— E la tine în atelier, i-am zis lui Tristan, care mi-a blocat calea cu mâna, refuzând să mă lase să merg eu prima.

— Rămâi în spatele meu, mi-a ordonat el în timp ce ne-ndreptam spre curtea lui din spate.

— Ce erou ești tu, Tristan, a râs Tanner, uitându-se la noi.

Până să vină mai aproape și să pășească în lumina atelierului, corpul lui părea doar o umbră.

— Cum ai tu grijă de Elizabeth.

— Tanner, ce se petrece? l-am întrebat eu, confuză și îngrozită.

— Ai auzit? mi-a șoptit Tristan.

M-am oprit să ascult, iar din atelier am auzit motorul pornit al unei mașini.

— Emma e înăuntru, nu-i așa? l-am întrebat pe Tanner.

— Întotdeauna ai fost deșteaptă. De aia te-am iubit. A dracului de rea, dar deșteaptă.

— Trebuie s-o lași să iasă, Tanner. Gazele de eșapament or să-i facă rău. Ar putea să moară din cauza lor.

— De ce l-ai ales pe el? a-ntrebat Tanner, sprijinindu-se de masa pe care era fixat fierăstrăul circular al lui Tristan. Pur și simplu, nu înțeleg.

— Nu l-am ales pe Tristan, Tanner. S-a-ntâmplat pur și simplu.

Tristan s-a apropiat de atelier, dar Tanner a protestat:

— Nu, nu, nu. Stai pe loc, Casanova. Sau o să trag.

A dus mâna la spate, de unde a scos o armă. *O, Doamne!*

— Ce vrei de la noi? am țipat eu.

M-am uitat spre atelier, unde mașina era în continuare pornită. *Copilașul meu...*

— Tanner, las-o să iasă, te rog.

— Nu te voiam decât pe tine, a zis el, fluturând arma în aer. Din prima zi. Dar a venit Steven și-a pus el mâna pe tine. Eu te-am văzut primul, dar lui nu i-a păsat. Eu am câștigat când am dat cu banul, dar lui tot nu i-a păsat. Am stat aici și te-am așteptat, și din senin a apărut tipul ăsta și mi te-a furat!

Tanner și-a șters lacrimile cu mâinile, era o epavă.

— De ce nu m-ai ales pe mine, Liz? De ce nu te-ai întors la mine? De ce n-ai avut niciodată ochi pentru mine?

— Tanner, am zis eu, înaintând precaută către el. Dar am ochi pentru tine.

A dat din cap:

— Nu. Ți-e frică, atâta tot. Nu sunt prost, Liz. Nu sunt prost.

M-am uitat în continuare în ochii lui speriați și am mers mai departe. Am făcut tot posibilul ca să-mi ascund frica, să n-o las să pună stăpânire pe mine. Am făcut tot posibilul ca să par că sunt calmă.

— Nu mi-e frică de tine, Tanner Michael Chase. Nu mi-e.

M-am apropiat și mai tare și, când i-am mângâiat obrazul, pupilele i s-au dilatat și a început să gâfâie.

— Am ochi pentru tine, i-am zis, la care el a închis ochii și și-a frecat obrazul de mâna mea.

— Iisuse, Liz. Ești tot ce mi-am dorit vreodată.

Mi-am apropiat gura de gura lui și i-am simțit respirația fierbinte.

— Sunt a ta. Sunt a ta. Putem fugi împreună, am zis, punându-mi mâinile pe pieptul lui. Putem s-o luăm de la-nceput.

— Doar noi doi? a șoptit el.

— Doar noi doi, am zis eu, lipindu-mi fruntea de fruntea lui.

Cu mâna liberă m-a luat pe după talie, iar atingea lui m-a înfiorat. Mi-a ridicat bluza și, cu degetele, mi-a atins pielea.

— Dumnezeule. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, a oftat el, respirând aproape de gâtul meu, sărutându-l ușor.

M-au trecut fiori reci prin tot corpul. A scos limba din gură și m-a atins, lingându-mă încet.

Am auzit uşile atelierului deschizându-se în spatele nostru, iar Tanner a făcut ochii mari:

— Căţea ce eşti! a strigat el printre dinţi, trădat de apropierea mea fizică.

M-a trântit la pământ şi a ridicat arma, gata să-l împuşte pe Tristan, dar acesta apucase să dispară în atelier. S-a luat după el, dar l-am prins de picior, trăgându-l şi pe el la pământ.

Arma i-a căzut din mână, rămânând undeva între noi. Am sărit amândoi şi am început să ne luptăm pentru ea. Trăgeam amândoi de ea, iar Tanner m-a izbit cu cotul în ochi:

— Dă-i drumul, Liz! a ţipat el, dar nu i-am dat drumul.

Nu puteam. Tristan trebuia s-o scoată pe Emma în siguranţă. Trebuia să-mi salveze fiica.

— Te-mpuşc, Liz, jur pe ce-am mai sfânt! Te iubesc al dracului de mult, dar o s-o fac. Dă-i drumul. Te rog! s-a tânguit el.

— Tanner, nu face asta! l-am implorat, simţind cum îmi aluneca mâna de pe pistol. Te rog, am zis şi-mi doream din tot sufletul să punem punct acestui coşmar.

— Te-am iubit, a şoptit el cu lacrimi în ochi. Te-am iubit.

Am auzit mai întâi de toate un foc de armă. Ne-am luptat în continuare. Al doilea foc. Apoi, în stomac, o senzaţie de arsură, care m-a făcut să simt cum voma îmi urcă de-a lungul gâtlejului. Aveam ochii larg deschişi, îngrozită de tot sângele ăla — eu eram cea care sângera? Muream?

— Lizzie! a ţipat Tristan, ieşind în fugă din atelier cu Emma în braţe.

M-am întors spre el, eram în stare de şoc, plină de sânge, dar nu era sângele meu. Tanner zăcea sub mine nemişcat. Din el sărea sângele. *O, Doamne!*

— L-am omorât. L-am omorât, am ţipat eu, tremurând incontrolabil.

În acel punct, toţi cei care rămăseseră la mine peste noapte ieşiseră deja în curtea din spate. Mi s-a părut că aud ţipete, strigăte. O voce a

zis să sune cineva la 911. Am simţit o mână pe umăr, rugându-mă să mă ridic. Emma nu respiră, a zis altcineva. O altă voce i-a spus lui Tristan să continue procedurile de resuscitare. Simţeam că se învârte totul cu mine. Toată lumea se mişca în jurul meu cu încetinitorul. Luminile roșii, albe și albastre din fața casei noastre mă ardeau până în adâncul sufletului. Un echipaj a luat-o în primire pe Emma. Mama urla. Faye plângea. Cineva m-a strigat pe nume.

În jur era plin de sânge.

Îl omorâsem.

— Lizzie! m-a strigat Tristan, trezindu-mă la realitate. Lizzie, puiule.

S-a lăsat în genunchi şi mi-a luat faţa în palme. Lacrimile mele curgeau în mâinile lui. Mi-a zâmbit amar:

— Puiule, eşti în stare de şoc. Te-a împuşcat? Ești rănită?

— Nu, l-am omorât eu, am şoptit, întorcând capul să mă uit la Tanner, dar Tristan nu mi-a permis.

— Puiule, nu. Nu. Nu tu l-ai împuşcat. Trebuie doar să stai cu mine, bine? Lizzie. Trebuie să lași arma jos.

M-am uitat la mâinile mele pline de sânge, care strângeau arma ca-ntr-o menghină.

— O, Doamne, am murmurat, lăsând arma să-mi cadă.

Tristan m-a ridicat repede în braţe, despărţindu-mă de corpul inert de sub mine. Capul mi-a căzut pe umărul lui, de unde i-am urmărit pe poliţişti şi pe paramedici venind în fugă înspre Tanner.

— Unde-i Emma? l-am întrebat, întorcând capul în stânga şi-n dreapta. Unde-i Emma?!

— E în drum spre spital, mi-a explicat Tristan.

— Trebuie să plec, am zis, dându-mă jos din braţele lui.

Picioarele îmi tremurau atât de tare încât aproape că m-am prăbuşit.

— Trebuie să mă asigur că e bine.

— Lizzie, a zis, scuturându-mă de umeri. Trebuie să te concentrezi o clipă. Ochii îţi ies din orbite, inima îţi bate nebuneşte, iar de

respirat, respiri haotic. Trebuie să aştepţi paramedicii să se uite şi la tine.

Buzele lui au continuat să se mişte. Am mijit ochii încercând să înţeleg ce zice, dar nu auzeam decât nişte mormăieli.

Am simțit că rămân fără vlagă. Ochii mi s-au dat peste cap.

Totul s-a făcut negru în jurul meu.

* * *

— EMMA! am strigat, deschizând ochii și ridicându-mă.

Ceva m-a săgetat prin tot corpul și m-am lăsat jos înapoi. M-am uitat de jur împrejur la încăperea în care eram: aparate, dulapuri și tot felul de obiecte spitalicești.

— Bine ai revenit printre noi, dragă, a zis mama, așezată pe un scaun lângă patul meu.

Am mijit ochii la ea, confuză încă, simțindu-mi capul greu. S-a aplecat deasupra mea și mi-a pieptănat părul cu degetele:

— E-n regulă, Liz. Totul o să fie bine.

— Ce s-a-ntâmplat? Unde e Emma?

— Cu Emma stă Tristan.

— E bine? am întrebat-o, încercând să mă ridic, dar durerea m-a săgetat din nou într-o parte. Iisuse!

— Calmează-te, mi-a zis mama. Un glonț te-a nimerit și pe tine. Emma e bine, așteptăm să se trezească. E conectată la o mască de oxigen ca să respire mai ușor, dar e-n regulă.

— Tristan e cu ea? am întrebat eu.

Mama a dat din cap că da. M-am uitat în jos la propriul meu corp și am început să-mi amintesc ce se întâmplase. Partea stângă mi-era toată bandajată. Eram plină de sânge — în parte al meu, în parte al lui...

— Tanner... Ce e cu Tanner?

Mama s-a încruntat, apoi a dat din cap:

— N-a supraviețuit.

Am întors capul în cealaltă parte şi m-am uitat pe geam. Nu ştiam — mă simţeam eliberată sau eram şi mai confuză?

— Poţi să vezi ce face Emma? am întrebat-o eu.

M-a sărutat pe frunte şi mi-a spus că se-ntoarce imediat. Speram să nu se grăbească, totuşi. Simţeam nevoia să fiu singură.

Capitolul 43
Tristan

Am stat la căpătâiul Emmei. Era o fetiță care trecuse prin mai multe decât ar trebui să treacă vreodată un copil de cinci ani. Plămânii ei micuți lucrau din greu în timp ce se chinuia să inspire și să expire. Pieptul i se ridica, apoi cobora. Tuburile de oxigen care îi intrau în nări îmi aminteau de niște lucruri oribile. Aparatele care bipăiau în jurul ei îmi aminteau de ultima zi în care l-am ținut pe Charlie de mână.

— Ea nu e Charlie, mi-am zis în sinea mea, făcând tot posibilul să nu compar cele două situații.

Medicii ziceau că Emma avea să se facă bine, că s-ar putea să mai dureze un pic până se va trezi, dar atâta tot. Chiar și așa, eu nu puteam să nu-mi fac griji și să nu-mi amintesc de mai vechile răni ale sufletului meu. I-am luat mânuța în mâna mea și m-am tras mai aproape de patul ei. I-am șoptit:

— Salut, Barabulă. O să te faci bine. Nu vreau să-ți spun decât că o să-ți revii, pentru că o cunosc bine pe mama ta și știu că o mare parte din forța ei sălășluiește în tine. Așa că luptă în continuare,

bine? Tu luptă și luptă, după care o să vreau să deschizi ochii. Vreau să revii printre noi, Barabulă. Vreau să deschizi ochii, am implorat-o eu, sărutându-i mâna ușor.

Aparatele din jur au început să bipăie tot mai repede și mai repede. Am simțit că mi se pune un nod în gât.

— Să vină cineva! Ajutor! am strigat eu și două asistente au venit în grabă să vadă ce se-ntâmplă.

M-am ridicat și m-am tras înapoi. *Nu poate să se-ntâmple din nou. Nu poate să se-ntâmple...*

Am întors capul, am dus mâna la gură și am zis o rugăciune. Nu eram deloc genul care să spună rugăciuni, dar am încercat s-o fac, în caz că Dumnezeu era la post în acel moment.

— Bulă, a zis o voce de copil.

Întorcându-mă pe călcâie, am dat fuga înapoi la patul Emmei. Ochii ei albaștri erau deschiși, dar părea atât de confuză, atât de pierdută. I-am luat mâna în mâna mea și m-am întors către asistente.

Mi-au zâmbit.

— E bine, a zis una dintre ele.

— E bine? am întrebat-o eu.

Au dat amândouă din cap că da.

E bine.

— Iisuse, Barabulă. M-ai speriat, am zis eu, sărutând-o pe frunte.

A mijit ochii, a lăsat capul ușor într-o parte și m-a întrebat:

— Te-ai întors?

Am ținut-o și mai strâns de mână.

— Da, m-am întors.

A deschis gura să zică ceva, dar respira greu și a început să tușească.

— Nu te grăbi. Respiră adânc.

A făcut așa cum i-am zis și a lăsat din nou capul pe pernă, cu pleoapele grele de oboseală.

— Am crezut că tu și cu Zeus ați plecat pentru totdeauna, la fel ca tati.

Adormea la loc. Vorbele ei îmi rupeau sufletul.

— Sunt aici, prietena mea.

— Bulă? a șoptit ea, cu ochii aproape închiși.

— Da, Barabulă?

— Să nu ne părăsești din nou, te rog.

Mi-am șters ochii și am clipit de câteva ori.

— Nu-ți face griji. Nu mai plec nicăieri.

— Și nici Zeus?

— Nici Zeus.

— Promiți? a căscat ea, adormind până să apuce să mai audă răspunsul meu.

Chiar și așa, i-am răspuns, șoptindu-i încet în visele ei:

— Promit.

— Tristan.

M-am întors. Hannah stătea în spatele meu.

— Abia s-a trezit, i-am zis eu ridicându-mă. E foarte obosită, dar e bine și își revine.

A răsuflat ușurată. A dus ambele mâini în dreptul inimii și a exclamat:

— Slavă Domnului! S-a trezit și Liz, e-n cealaltă cameră, și m-a rugat să vin să văd ce face.

— S-a trezit? am întrebat eu, luând-o spre ușă s-o văd pe Elizabeth, după care m-am oprit, uitându-mă înapoi la Emma.

— Rămân eu cu ea. N-o s-o las singură.

* * *

— Te-ai trezit, am zis eu, holbându-mă la Elizabeth, care se uita pe fereastră.

S-a întors și mi-a zâmbit timid.

— E bine Emma?

— Da.

M-am apropiat de pat și m-am așezat lângă ea.

— Își revine. A rămas cu ea mama ta. Tu cum te simți? am întrebat-o eu, luând-o de mână.

S-a uitat la degetele noastre.

— Se pare că am fost împușcată.

— M-ai speriat de mama focului, Lizzie.

Și-a retras mâna. A răsuflat scurt și a închis ochii.

— Nu știu cum să fac față situației ăsteia. Nu vreau decât să mă duc acasă cu fetița mea.

M-am scărpinat după ceafă, privind-o atent pe Liz. Bandajul cu care era înfășurată. Corpul plin de sânge. Fruntea ei încruntată. Voiam s-o fac să se simtă mai bine, voiam s-o fac să se simtă mai puțin singură, dar nu știam cum.

— Poți să afli când putem pleca?

Am dat din cap că da.

— Sigur.

M-am ridicat și am dat să ies, dar în ușă m-am oprit și i-am spus:

— Te iubesc, Lizzie.

A ridicat din umeri și s-a uitat în altă parte:

— N-ai cum să mă iubești pentru că tocmai am fost împușcată, Tristan. Ar fi trebuit să mă iubești înainte.

* * *

Emma a fost externată înaintea lui Elizabeth, așa că a stat cu Hannah. Eu am rămas lângă Elizabeth până când a fost în stare să meargă acasă. Când a venit vremea să plece, n-a refuzat oferta mea de a o duce cu mașina, dar nici n-a scos vreun cuvânt tot drumul.

— Uite, dă-mi voie să te ajut, am zis eu, coborând din mașină și ducându-mă pe partea cealaltă să o ajut să se dea jos.

— Mă descurc, a șoptit ea, refuzându-mi ajutorul. Mă descurc.

Am urmat-o până în casă, unde mi-a spus că pot să plec, dar n-am făcut-o. Hannah și Emma dormeau împreună în pătuțul fetiței.

— Tristan, chiar poți să pleci. Mă descurc, sunt bine.

M-am întrebat de câte ori trebuie să repete cuvintele acelea ca să-și dea seama că spunea de fapt o minciună.

— O să mă duc să fac un duș și dup-aia mă bag în pat.

A luat-o spre baie și, prinzându-se de ușă, a tras adânc aer în piept. Mi s-a părut c-o să se prăbușească, așa că m-am grăbit s-o prind. S-a tras deoparte.

— N-am nevoie de tine, Tristan. Mă descurc și fără tine, a zis cu răceală în glas, însă în tonul ei se simțea mai degrabă frică. N-am nevoie decât de puiul meu, atâta tot. Ne descurcăm. Mă descurc. Sunt bine, a adăugat ea vorbind încet și ținându-se de tricoul meu să nu cadă. Sunt... Sunt...

A început să plângă, iar eu am luat-o în brațe și am strâns-o la piept. Lacrimile ei îmi curgeau pe tricou.

— M-ai lăsat singură.

— Îmi pare rău, puiule, am oftat eu.

Nu știam ce să zic, pentru că într-adevăr le lăsasem singure pe ea și pe Emma. Am fugit atunci când lucrurile s-au înrăutățit. N-am știut cum să gestionez faptul că o iubeam, pentru că dacă o iubeam însemna că într-o zi aș fi putut să o pierd, iar ăsta era cel mai rău lucru din lume, să pierzi oameni dragi.

— M-am speriat. M-am înfuriat. Am greșit. Dar vreau să mă asculți cu atenție: Nu mai plec nicăieri. Sunt aici. Sunt aici și aici o să rămân.

S-a tras înapoi, și-a șters nasul cu mâna, apoi a râs nițel, încercând să se oprească din plâns.

— Scuze. Trebuie să fac un duș.

— O să fiu aici când ieși.

Ochii ei frumoși și căprui s-au uitat într-ai mei. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet slab.

— Bine.

A închis ușa la baie. Am auzit dușul curgând și m-am sprijinit cu spatele de ușă, așteptând-o să iasă.

— Sunt bine, sunt bine, a continuat ea să-și spună, cu glas tremurător.

A început să plângă din nou. Am pus mâna pe clanță și am deschis ușa. Stătea în cadă și plângea, acoperindu-și fața cu mâinile.

Apa îi spăla sângele uscat din păr. Fără să stau pe gânduri, am intrat în cadă alături de ea și am luat-o în brațe.

— Tanner nu mai e, așa-i? m-a întrebat ea, tremurând lipită de mine.

— Da.

— Emma e bine?

— Da.

— Eu sunt bine? a-ntrebat ea cu voce tare.

— Da, Lizzie. Și tu ești bine.

Am rămas cu ea toată noaptea. Nu m-am băgat în pat alături de ea, m-am așezat pe scaunul ei de birou, lăsându-i spațiul de care avea nevoie. Dar în același timp am lăsat-o să-nțeleagă că n-avea să mai fie niciodată singură.

Capitolul 44
Elizabeth

M-a trezit zgomotul mașinii de tuns iarba, care venea dinspre curtea din spate. Soarele se pregătea să răsară — n-avea niciun sens să se apuce cineva să tundă iarba atât de devreme. Am ieșit în veranda din spatele casei și l-am văzut pe Tristan, care tundea iarba în jurul locului în care se-ntâmplase povestea cu Tanner. Am dus mâna la inimă și-am coborât scările, simțind cum iarba plină de rouă îmi udă degetele de la picioare.

— Ce faci? l-am întrebat.

S-a întors spre mine și a oprit mașina de tuns iarba.

— Nu voiam să mai vezi asta când ieși în curte. Nu voiam să mai ai de-a face cu ce s-a-ntâmplat.

A băgat mâna în buzunar și a scos de acolo o monedă.

— Tanner și-a pierdut moneda... Adică, ai văzut-o vreodată? m-a-ntrebat, aruncând-o spre mine.

— Are aceeași față pe ambele părți. Pică mereu cap, am zis eu, puțin șocată. Nici măcar n-a câștigat cu adevărat când au dat cu banul?

— Nici măcar. Nu-mi vine să cred că nu m-am prins mai repede. Nu-mi vine să cred că aproape a fost în stare să-i facă rău Emmei… Ar fi trebuit să-mi dau seama că punea ceva la cale. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

El e lumea mea. Voiam să întorc totul pe toate părțile. Plecarea lui. Întoarcerea lui. Voiam să mă pot îndoi că va fi vreodată al meu, dar inima mea i-a spus creierului să tacă din gură. Inima mi-a spus să-mi dau voie să simt, să trăiesc clipa, pentru că tot ce avem este aici și acum, și până și asta ne poate fi luat, într-un singur moment. Trebuia să mă bucur din tot sufletul de bărbatul din fața mea.

— Te iubesc, i-am șoptit, iar ochii lui albaștri mi-au zâmbit în cel mai trist mod cu putință în timp ce-și îndesa mâinile în buzunare.

— Nu merit asta.

M-am apropiat de el, mi-am prins degetele în jurul gâtului său și l-am tras spre buzele mele. El m-a cuprins pe după talie, iar eu am tresărit de durerea care mă săgetase prin tot corpul.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am chicotit.

— M-a durut și mai tare.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simțindu-i respirația, aerul care intra și ieșea din gura lui. Eu îi inhalam respirația, iar el îmi respira răsuflarea. Soarele dimineții răsărea în spatele nostru, luminând iarba cu niște raze după care tânjeam amândoi.

— Te iubesc, i-am șoptit încă o dată.

Și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Lizzie… Trebuie să-ți dovedesc că n-o să te părăsesc din nou. Trebuie să-ți dovedesc că sunt destul de bun pentru tine și pentru Emma.

— Taci, Tristan.

— Poftim?

— Ți-am zis să taci. I-ai salvat viața fiicei mele. Mi-ai salvat mie viața. Ești suficient de bun. Ești viața noastră.

— O să vă iubesc toată viața pe amândouă, Lizzie. Îți promit că, atâta cât o să trăiesc, o să-ți dovedesc cât de mult te iubesc.

Mi-am frecat fața de barba lui deasă și, cu degetele, i-am atins buza de jos.

— Tristan?

— Da?

— Mă săruți?

— Da.

Și m-a sărutat.

* * *

Emma și cu mine am ieșit pe verandă a doua zi dimineață, unde am băut ceaiul și cacaua cu lapte pe care ni le-a adus domnul Henson. Când a văzut o mașină oprind în dreptul casei noastre și pe șoferul ei dându-se jos și deschizând portiera din spate, Emma a țipat de bucurie.

— Zeus! Te-ai întors! a zis ea, zâmbind cu gura până la urechi.

Zeus a dat din coadă și, la fel de entuziasmat, a doborât-o pe Emma la pământ, bucurându-se de revedere.

Am ieșit în întâmpinarea celor doi bătrânei care tocmai coborâseră din mașină și am simțit cum mă umplu toată de bucurie:

— Îmi pare rău, am zis eu, dând din cap înspre Emma și Zeus. Se pare că sunt prieteni vechi.

Înainte să apuc să zic și altceva, femeia m-a îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc, a șoptit ea. Mulțumesc.

Când mi-a dat drumul, i-am zâmbit. Femeia era mama lui Tristan.

— Are ochii tăi. Țin minte, când l-am văzut prima dată, am simțit că are ceva ce mi-era familiar. Asta era. Are ochii tăi.

— Nu cred că am făcut cunoștință cum se cuvine, eu sunt Mary, iar el e Kevin, soțul meu.

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc pe amândoi. Eu sunt Elizabeth, iar ea e fiica mea, Emma.

— E frumoasă, a zis Kevin. Seamănă cu tine.

— Chiar? am zis eu neîncrezătoare. Eu cred că seamănă cu tatăl ei.

— Crede-mă, scumpo. E copia ta miniaturală. Hai să intrăm. Tristan zicea că i-ai renovat casa și mi-ar plăcea să îmi arăți ce și cum, mi-a făcut Mary cu ochiul.

Am intrat în casă urmați îndeaproape de Emma și Zeus.

— Și, ți-a zis Tristan despre magazinul lui? Cum i l-a lăsat domnul Henson?

— Am auzit, da. Mi se pare minunat. Tristan e incredibil de talentat. Cred că o să se descurce foarte bine, am zâmbit eu și, întorcându-mă către Kevin, am adăugat: Am înțeles că o să lucrați împreună?

— Asta e planul, a zis el. Și mie mi se pare minunat. Un nou început pentru toată lumea.

Le-am arătat noua casă a lui Tristan și îmbunătățirile făcute, iar Mary mi-a zis că ar trebui să mă gândesc serios să mă apuc din nou de design interior. Pentru prima oară după un timp îndelungat, m-am gândit serios să-mi reiau activitatea. Nu mă mai speria atât de tare ca înainte. Ideea de a o lua de la început mă însuflețea. Îmi puneam toate speranțele în viitor și eram gata să o fac pe fiica mea să fie mândră de mine.

Capitolul 45
Elizabeth

— Și, acum sunteți... împreună, gen? m-a întrebat Faye într-o noapte.

Eram în parc, ne dădeam în balansoar. Emma se fugărea cu un alt copil, dându-se pe tobogane și în leagăne. Trecuseră câteva luni de la incidentul cu Tanner. Încă de atunci, Tristan preluase prăvălia domnului Henson și o transformase în propriul său vis.

— Nu știu. Adică, ne e bine, dar nu știu ce înseamnă asta. Nici nu cred că trebuie să știu exact ce înseamnă. Știu doar că e bine să-l am lângă mine.

Faye s-a încruntat:

— Nu, a zis ea, sărind din balansoar și lăsându-mă să mă trântesc cu fundul de pământ.

— Au! am zis eu, frecându-mă la poponeț. Ai fi putut să-mi zici și mie că mă lași în aer.

— Și unde-ar mai fi fost distracția? s-a hlizit ea. Acum, hai să mergem.

— Unde?

— La magazinul lui Tristan. Minciuna asta, „Nu știu cum suntem, dar mie mi-e bine așa," pe care mi-o tot bagi, e enervantă, și o să mergem să-i cerem niște răspunsuri. Haide, Emma! a strigat ea înspre tobogane.

Emma a venit în fugă.

— Plecăm acasă, mamă? m-a-ntrebat ea.

— Nu. Ne ducem la Pulă, a zis Faye.

— La Bulă voiai să zici? a-ntrebat Emma.

Faye a râs.

— Da, asta voiam să zic.

Au luat-o în jos pe stradă, iar eu le-am urmat.

— Poate ar trebui să mergem în altă zi. A fost stresat cu magazinul, lucrează cot la cot cu taică-său ca să termine totul până la marea deschidere de săptămâna viitoare. Nu cred c-ar trebui să ne mai ducem și noi pe capul lui.

Dar păreau să nici nu m-asculte, mergând vioi mai departe. Când am ajuns la magazin, toate luminile erau stinse.

— Vezi? Nici măcar nu-i aici.

Faye și-a dat ochii peste cap.

— Pun pariu că a adormit pe undeva.

A pus mâna pe clanță — era descuiat — și a deschis ușa larg.

— Faye! am strigat eu în șoaptă la ea.

Emma s-a luat după ea și a intrat înăuntru. Am urmat-o repejor, închizând ușa în urma mea.

— N-ar trebui să fim aici.

— Ei bine, poate că eu n-ar trebui, a fost ea de acord, aprinzând becurile și iluminând mii de pene albe împrăștiate prin încăpere. Dar tu cu siguranță ar trebui.

A venit lângă mine și m-a sărutat pe frunte.

— Meriți să fii fericită, Liz, mi-a zis, apoi s-a întors și a ieșit din magazin, lăsându-ne pe mine și pe Emma blocate.

— Vezi toate penele astea, mamă?! a zis Emma entuziasmată.

Am făcut câţiva paşi prin încăpere, atingând capodoperele din lemn ale lui Tristan, care erau acoperite cu pene albe.

— Da, puiule. Le văd.

— Sunt îndrăgostit de tine, a zis o voce adâncă, făcându-mă să mă-ntorc pe călcâie.

În uşa de la intrare stătea Tristan, îmbrăcat într-un costum negru, cu părul pieptănat lins pe spate. Inima mi-a stat în loc, sărind câteva bătăi, care nici nu păreau atât de importante pentru moment.

— Şi eu sunt îndrăgostită de tine, am răspuns.

— Nici una din voi n-aţi văzut încă nicio piesă de-ale mele, nu-i aşa? a întrebat el, intrând în cameră şi uitându-se la sculpturile din lemn pe care el şi tatăl lui le lucraseră.

— Nu. E incredibil. Tu eşti incredibil. Magazinul ăsta o să fie grozav.

— Nu ştiu, a zis el, urcându-se cu fundul pe o masă de toaletă. Pe mânerele sertarelor erau sculptate cuvinte, iar de-a lungul sertarelor, diferite fraze din cărţi pentru copii. Era uluitor.

— Tata a dat înapoi, nu mai deschidem magazinul împreună.

— Poftim? am întrebat eu confuză. De ce? Credeam că ăsta era visul vostru.

A ridicat din umeri.

— A zis că tocmai ce şi-a regăsit fiul şi că nu vrea să-l piardă intrând într-o afacere cu el. Adică, într-un fel îl înţeleg, dar nu cred că pot face asta de unul singur. Trebuie să-mi găsesc un nou partener.

— Şi cum se caută unul? De unde începi? am întrebat eu, aşezându-mă lângă el în timp ce Emma alerga prin încăpere şi culegea pene albe.

— Nu ştiu. Trebuie să fie persoana potrivită. Cineva inteligent. Care înţelege designul interior cât de cât, pentru că eu nu ştiu decât să vând piese de mobilier din lemn, dar cred că magazinul ar merge mai bine dacă am avea şi obiecte pentru casă şi grădină, ştii?

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Știi cumva pe cineva care să aibă legătură cu designul interior? Trebuie să angajez în curând pe cineva.

Am zâmbit larg.

— Cred că știu pe cineva.

Și-a trecut ușor degetul peste buza mea de jos, apoi a sărit de pe măsuța de toaletă și a venit în fața mea, postându-se între picioarele mele.

— Am făcut o grămadă de greșeli în viață și probabil voi mai face și de acum înainte. Am dat-o în bară. Am dat-o în bară în privința relației noastre. Știu că n-o să poți să mă ierți niciodată în întregime pentru ce ți-am făcut, pentru felul în care am plecat, și nici nu mă aștept să o faci. Dar n-o să renunț niciodată. N-o să mă opresc să-ncerc să repar ceea ce am stricat. Pe noi. Te iubesc, Lizzie, și dacă îmi acorzi șansa asta, o să-mi petrec tot restul zilelor dovedindu-ți că sunt în întregime al tău. Cu tot ce am mai bun și mai rău.

— Tristan, am șoptit eu.

Am început să plâng, iar el m-a luat în brațe.

— Mi-ai lipsit atât de mult, am zis eu, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

A deschis sertarul din stânga mea; întăuntru era o cutiuță neagră. A ridicat-o și, deschizând-o, mi-a fost dat să văd un inel superb, sculptat în lemn, cu un diamant mare în mijloc.

— Mărită-te cu mine.

— Eu..., am început să zic și m-am uitat la Emma. Eu am și bagaj. Venim la pachet, Tristan. Nu aștept de la tine să fii parte din viața Emmei, dar odată cu mine vine și ea.

A deschis și sertarul din dreapta mea, în care era o cutie neagră mai mică. Am simțit că mă topesc acolo, pe loc. A deschis-o, iar în ea am văzut un inel identic, doar că mai mic.

— O iubesc, Lizzie. O ador și nu o consider o povară. Emma e un lux. O să am grijă de ea tot restul vieții mele și o să fie o onoare. Pentru că te iubesc. Îți iubesc inima, îți iubesc sufletul, te iubesc,

Elizabeth, şi n-o să încetez niciodată să te iubesc, şi nici pe fetiţa ta cea frumoasă.

S-a dus la Emma, a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe măsuţă lângă mine.

— Emma şi Elizabeth, vreţi să vă căsătoriţi cu mine? ne-a întrebat el, ţinând cele două cutiuţe deschise spre noi.

Rămăsesem fără cuvinte, incapabilă să mai articulez. Puiul meu scump m-a înghiontit însă cu un zâmbet cât China pe buze — la fel zâmbeam probabil şi eu.

— Mamă, zi da! mi-a spus ea.

Am făcut întocmai cum a zis ea.

— Da, Tristan. Da, da şi da.

A zâmbit.

— Şi tu, Emma? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

A ridicat mâinile şi a strigat cel mai tare da pe care-l auzisem vreodată. Tristan ne-a pus inelele pe degete, iar câteva secunde mai târziu prăvălia a început să se umple cu prieteni apropiaţi şi rude. Emma a fugit în întâmpinarea lui Zeus, spunându-i câinelui ei credincios că de acum înainte suntem o familie.

Toată lumea s-a bucurat şi ne-a felicitat, urându-ne ani mulţi împreună, iar eu am simţit că visul meu se transformase cumva în noua mea realitate.

Tristan m-a tras spre el, atingându-mi buzele cu buzele lui într-un sărut pe care-l aşteptasem de secole. A întârziat aşa, cu buzele lipite de ale mele, savurând fiecare părticică din ele, iar eu l-am sărutat înapoi, promiţându-i în sinea mea că o să-l iubesc pentru totdeauna. Frunţile noastre s-au întâlnit, iar eu, uitându-mă în jos la inelul de pe deget, am oftat.

— Asta înseamnă că vrei să mă angajezi?

M-a strâns tare în braţe şi m-a sărutat apăsat, umplându-mă de fericire şi speranţă, de toată dragostea sa.

— Da.

Epilog
Tristan

Cinci ani mai târziu

I-am găsit pe toți trei dormind sub masa de lemn din sufragerie pe care Emma mă ajutase s-o construiesc. Transformaseră masa în fortăreață, așa cum făceau în fiecare sâmbătă seara în care ne uitam la filme și campam în propria noastră casă. Emma zicea că e prea mare ca să se mai prostească, dar când frățiorul ei, Colin, o ruga să se joace cu el, nu putea să-l refuze.

Colin era chipeș. Băiatul lu' mama. Râdea ca ea, plângea ca ea și iubea tot ca ea. De fiecare dată când mă săruta pe frunte, știam că sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

M-am ghemuit sub masă lângă soția mea frumoasă și mi-am lipit buzele de burta ei care creștea tot mai mare. În câteva săptămâni, o să aducem pe lume încă un miracol. O să adăugăm încă o frumusețe familiei noastre.

O bucată bună de timp n-am făcut decât să mă uit la Lizzie, Emma și Colin. Zeus s-a băgat și el sub masă, făcându-se covrig sub

braţul Emmei. Cum de primisem o a doua şansă de la viaţă? Cum de ajunsesem să fiu atât de fericit? Ţin minte că am murit. Ţin minte cum stăteam în camera de aşteptare a spitalului când a venit medicul şi mi-a spus că Charlie a murit. Murisem şi eu în aceeaşi zi. Viaţa a încetat să mai existe, iar eu am încetat să mai respir.

După care a venit Elizabeth şi m-a resuscitat. Mi-a umplut plămânii cu aerul ei vital, făcând umbrele negre să se transforme în lumină. O lumină atât de strălucitoare încât am început încet să cred că vom trăi fericiţi, în fiecare zi, până la adânci bătrâneţi. Fără suferinţele trecutului, fără frica zilei de mâine. În acel moment, am încetat să mai trăiesc în trecut. Şi nici după viitor n-am tânjit. În schimb, am ales să îmbrăţişez clipa. Am ales să mă bucur de ziua de azi.

În unele zile era în continuare greu. În altele, cel mai uşor cu putinţă. Ne iubeam într-un fel care aducea şi mai multă dragoste. În zilele luminoase, eram aproape unul de celălalt. În zilele întunecate, eram şi mai aproape.

M-am întins lângă Elizabeth, luând-o în braţe, iar ea s-a tras şi mai aproape de mine. A deschis mari ochii ei căprui, iar zâmbetul ei dulce i-a luminat buzele.

— Eşti bine? a întrebat în şoaptă.

I-am sărutat lobul urechii şi am dat din cap că da.

— Sunt bine.

A închis ochii şi a expirat, iar eu am simţit aerul cald pe buzele mele. Cu fiecare răsuflare, am inspirat aerul expirat de ea. O primeam, ştiind că e a mea. Pentru totdeauna şi mereu, indiferent de ce avea să ne aducă viitorul. Aşteptam s-o văd în fiecare zi. În fiecare zi, o iubeam tot mai mult. Închizând ochii, cu mâinile ei pe pieptul meu, am înţeles că viaţa n-a fost niciodată cu adevărat distrusă; erau zile în care se alegea cu vânătăi, atâta tot, dar vânătăile se vindecau cu timpul. Timpul a făcut posibilă reîntregirea mea.

Copiii mei erau prietenii mei cei mai buni. Toţi. Charlie, Emma, Colin şi îngerul nenumit care se odihnea în pântecul frumoasei mele

soții. Toți erau atât de deștepți, atât de amuzanți și atât de iubiți. Știam că n-avea niciun sens, dar uneori când mă uitam în ochii Emmei, aproape că îl puteam vedea pe Charlie zâmbindu-mi, spunându-mi despre el și Jamie că sunt bine.

Apoi era Elizabeth.

Femeia frumoasă care m-a iubit atunci când eu nu meritam să fiu iubit. Atingerea ei m-a vindecat, dragostea ei m-a salvat. Ea însemna pentru mine mai mult decât puteam spune în cuvinte.

Era comoara mea.

O prețuiam pentru tot ce era ea, și în egală măsură pentru ce nu era. O prețuiam în bătaia soarelui și o prețuiam în răcoarea umbrelor. O prețuiam strigând în gura mare și o prețuiam în șoaptă. O prețuiam atunci când ne certam, ca și atunci când era liniște și pace.

Îmi era clar cât de mult conta ea pentru mine și de ce-mi doream să-mi fie mereu aproape.

Era pur și simplu aerul pe care-l respiram.

Eram pe punctul de-a adormi sub acea masă de lemn, cu copiii și mama lor ghemuindu-se lângă mine. Mi-am lipit buzele de buzele soției mele și am sărutat-o ușor.

— Te iubesc, i-am șoptit.

A zâmbit în vis.

Pentru că știa deja.